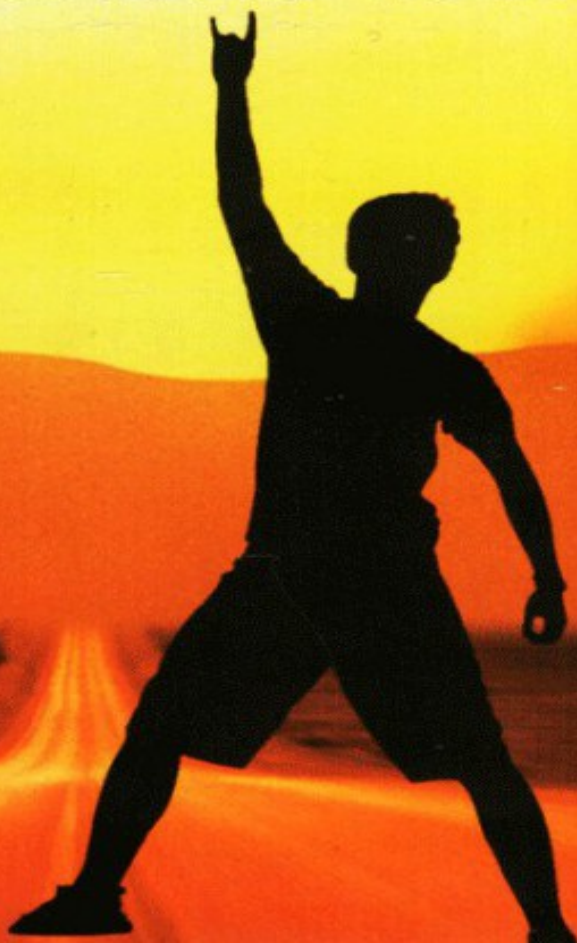


JANINE BOISSARD

Thố hãy là một người đàn ông

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC



BỐ, HÃY LÀ MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG



Nguyên tác: Sois un homme, Papa

Tác giả: Janine Boissard

Người dịch: Trần Thị Huế

Nhà xuất bản Văn Học - 2014

ebook©vctvegroup

13-09-2018

Giới thiệu

Câu chuyện kể về một đứa trẻ không muốn thừa nhận sự hèn nhát của cha mình. Jean Rémi, nhân vật chính trong tác phẩm, sinh ra và lớn lên ở vùng biển Morbian và luôn mơ ước được trở thành người làm vườn. Anh rất say mê thiên nhiên cây cỏ. Nhưng vào lúc anh sắp sửa thực hiện giấc mơ của mình thì anh gặp Olivia, người con gái Paris duyên dáng tóc vàng, thông minh, chị là luật sư quốc tế. Vì tình yêu, anh đã khước từ giấc mơ của mình để đến sống với người đẹp tại Paris.

Anh được cha của Olivia nhận vào làm việc và thực thi thứ công việc mà anh ghét nhất: bán xe hơi. Qua năm tháng, do tính cách kiêu ngạo và hống hách của người đàn bà mà anh không còn yêu chị nữa, còn chị khi ấy lại rất coi thường anh, cho anh là kẻ đàn, không có chí tiến thủ, gọi anh là loser. Anh cố cứu vãn cuộc hôn nhân vì những đứa con, muốn tặng cho các con một cuộc sống có đủ cả cha lẫn mẹ trong cùng một mái nhà. Nhưng anh lại không hiểu rằng những đứa con của anh phải chịu đựng sự lạnh nhạt giữa bố mẹ chúng một cách khổ sở. Eric, 17 tuổi bắt đầu nổi loạn, giao lưu bạn bè đến mức quá trớn. Tom, 11 tuổi thì luôn âu sầu buồn bã, cậu dành tìm quên bằng những trang sách, hay các buổi chiếu phim truyền hình dài tập trên ti vi, còn bé

Coline, 3 tuổi, thì luôn nhìn lên trời tìm máy bay bay ngang cửa sổ để ngắm mẹ về hàng tuần sau những chuyến công cán dài ngày trên khắp hành tinh. Cho đến một ngày Olivia không còn chịu nổi nữa, chị tuyên bố sẽ ly dị, nhưng Jean-Rémi vẫn im lặng chịu đựng.

Trong truyện, những đứa trẻ đối đáp với bố mẹ chúng thật thẳng thắn, với những lời lẽ đôi khi có phần đắt chát. Jean-Rémi có thể chịu đựng được tất cả những anh không chịu đựng được cái nhìn thương hại của những đứa con. Tom buồn rầu, Cédric coi thường anh... Hơn lúc nào hết, anh cần phải hành động thôi. Anh muốn chứng minh cho các con trai mình thấy rằng anh đang thực sự nổi lại với niềm say mê của mình, nghề làm vườn và qua đó nổi lại với nguồn cội của mình, trên vùng quê hương cách xa Paris phồn hoa đô hội, một vùng đầy nắng và gió. Nhưng trên hết, anh muốn lấy lại được sự kính trọng của chúng, niềm tin tưởng và giành lại vị trí của người cha trong tim chúng.

Cuốn tiểu thuyết là một bức tranh về gia đình thật sống động, phản ánh rất đúng sự phức tạp cũng như sức mạnh của các mối quan hệ trong gia đình. Một cuốn tiểu thuyết xúc động, đầy tình thương yêu...

Chương 1

Lúc đó là sau bữa tối ngày chủ nhật. Tôi ở trong tháp canh của mình, ban công có mái che nhìn ra phòng khách của căn hộ ở Neuilly, tầng cuối cùng, hai trăm ba mươi mét vuông với khoảng sân trời nơi bố vừa bắt đầu cuộc tổng vệ sinh mùa xuân. Nếu được, bố sẽ trồng cỏ, mẹ tôi không muốn thế: “Sao anh không vác máy cày về mà làm?”

Hôm qua, bố đã tĩa cành và cho thêm đất mùn vào các chậu cây. Hôm nay, bố bón vitamin, sau đó bố sẽ trồng những loài cây hiếm, thậm chí là những loài cần bảo tồn nếu có thể, đừng nói với bố đó là thú tiêu khiển, ông ấy sẽ giết bạn đấy. Bố muốn là người làm vườn, thiếu chậu hoa, bố cố gắng để bán được nhiều xe ô tô.

Trên tấm bảng đá trong phòng bếp, bố đã viết câu ngạn ngữ của thánh: “Khi tháng Ba đến như một con cừu, nó sẽ ra đi như một con sư tử.” Mùa này năm nay thời tiết dịu hơn so với mọi năm, rất có thể mọi chuyện sẽ xảy ra.

Ban công có mái che, đó cũng là túp lều của tôi, chỉ có điều không thấy mùi lá cây mà là mùi giấy của những cuốn sách chất đống sát tường. Không có những quyển sách đẹp, gáy mạ vàng để làm ra vẻ có học thức, chúng được sắp xếp thật thẳng hàng

hai bên ti vi, trong những tủ sách bằng kính của phòng khách mà không ai mở ra bao giờ. Với tôi, đó là những quyển sách cũ mà tôi cùng bố đã tìm được ở các điểm bán sách báo cũ trên kè sông, nơi bố lui tới cũng là để tìm hiểu về hạt giống, những quyển đã đọc một lần, đọc nhiều lần, bị gập góc, với những nhận xét ghi bên lề và người ta có cảm giác nhìn thấy chữ nghĩa rơi xuống, xem nào, theo hàng hai, xung phong, thùng thùng!

“Lời nói cũng khiến người ta đau như bị dao cứa”, tôi không nhớ ai đã nói câu này nữa, tôi rất thích.

Tôi và bố, chúng tôi là những người duy nhất đọc sách trong cái lán gỗ này. Bố đã truyền virus sang cho tôi. Anh cả Cédric và mẹ thì nghiện Internet hơn, còn Coline thì vẫn còn là một con bé chỉ biết nhìn những hình ảnh bằng nhựa trong bồn tắm của nó.

Tôi nghe nhạc của nữ hoàng nhạc jazz Lisa Endkah bằng máy MP3 của mình. Tôi đã xem cô ấy biểu diễn ở lễ hội âm nhạc ở Vannes hè năm ngoái, ở nhà ông bà bên nhà bố, mà tôi gọi là “ông bà nội”, mẹ nói rằng nhạc vợ vẫn.

Lisa Endkah nhỏ nhắn, tóc vàng óng, rất dịu dàng, giống như giọng hát của cô ấy. Khi tôi nghe cô ấy hát bài “Tình yêu của anh”, lúc đầu nó khiến tôi như tan chảy, còn sau đó thì lại khác.

Trong không gian rung vang: “bùm, bùm, bùm”, thứ âm nhạc điện tử ở nhà Violaine, cô gái ở tầng hai, mở tiệc nhân dịp bố mẹ vắng nhà. Tôi không biết có bao nhiêu người, vị thành niên thì miễn đến. Họ sẽ tàn phá hầm rượu và chiếu phim con heo. Cédric và Violaine đang ở cùng nhau. Như thường lệ, tôi không được mời, anh ta thì có, dẫu anh ta chưa đến tuổi trưởng

thành. Anh ta mười bảy tuổi và trông già dặn hơn tuổi, còn tôi, tôi mười hai tuổi và trông non hơn tuổi.

Mẹ đã gặp bố ở ngoài sân. Lát nữa mẹ sẽ bay đi New York. Va li và cái túi đồng bộ của mẹ đã sẵn sàng ở lối vào. Mẹ đi công tác nửa tháng, mẹ là luật sư quốc tế và mẹ kiếm được rất nhiều tiền.

Mẹ lại kia rồi, theo sau bố. Bố trong trang phục của ngày chủ nhật: áo may ô ngắn tay, quần soóc, giày vải đế cói đan. Mẹ, váy áo màu lam ngọc, áo sơ mi bằng sa tanh, vòng cổ ngọc trai. Bố, một mét sáu chín, mẹ, một mét bảy tư không có giày cao gót, lúc nào mẹ cũng đi loại giày này. Tôi sẽ lấy làm may mắn nếu được một mét bảy mươi, có vẻ tôi giống bố.

Tôi tắt nhạc Lisa Endkah. Tôi vẽ như đang làm việc trong phòng. Ở trường, giờ đang là mùa thi.

Mẹ nói:

– Jean-Rémi, anh đừng làm cho tôi tin rằng anh chẳng nghi ngờ gì hết đây.

Bố Jean-Rémi để rơi túi rác đựng đầy những thứ rác rưởi mùa đông và ngồi thụp xuống tràng kỉ. Mẹ Olivia vẫn đứng yên.

– Anh muốn gì, tôi, tôi không chịu được nữa. Tôi ghệt thờ rồi.

– Nhưng những chuyến bay của em, em không thể thiếu chúng được mà! - Bố cự lại.

– Những chuyến đi của tôi, đúng vậy... và khi quay về, tôi thấy gì đây? - Mẹ đáp.

Đấy. Và mẹ chỉ khoảng sân trời, phòng khách, cái áo may ô ngắn tay trên tràng kỉ.

– Tôi đã đợi chờ trong chừng mực có thể. Lần này thì kết thúc rồi.

Đột nhiên, chính tôi là người nghẹt thở và tôi nằm bẹp trên tấm thảm trải sàn để người ta không biết tôi chết.

Kia là Sapritch, nó vừa đi vào đầu trường vừa rải những mảnh đất lên thảm. Sapritch là một con chó chăn cừu vùng Flandres lai với chó bri^[1], loài chó xấu nhất trên thế giới với mái tóc xòa cả vào mắt, bộ lông đủ màu sắc, mũi của nó giống mũi chú hề chỉ có điều nó màu đen, cái lưỡi màu hồng kẹo thông xuống khi nói: “Đó không phải là lỗi của tôi”. Trước khi về nghỉ hưu ở nhà chúng tôi, nó đóng phim, chủ yếu là phim hài. Nó biết biểu lộ những tình cảm của loài người: buồn, giận dữ, vui, yêu thương, thậm chí còn tốt hơn cả chúng ta vì lẽ nó thiếu ngôn ngữ. Tôi không biết tại sao mình lại đặt buồn và giận dữ lên đầu. Cédric nói rằng tôi là một thằng nhóc con.

Mánh khoé vĩ đại nhất của Sapritch, đó là những “cú húc đầu” theo yêu cầu. Cái ngày mà nó quăng cái thân nặng trịch của nó vào ngực của nữ minh tinh, nó đã bị đuổi việc. Mọi người vẫn băn khoăn tại sao mà mẹ lại chấp nhận nó. Quà của bạn, món quà kỳ cục. Hẳn hôm đó mẹ không được tỉnh táo trước những khiếm khuyết. Con chó chăn cừu rất thân thiện. Người ta gọi nó là “kẻ khổng lồ với trái tim dịu dàng”. Vậy nên, nếu mày không phải là ác quỷ, lập tức sẽ là quá muộn để mày có thể rũ bỏ được điều đó.

“Cô nàng diễn viên” chạy lon ton tới chỗ tràng kỉ và đặt cái mũi của mình lên đầu gối ông chủ để cầu thân. Từ lâu bố tôi đã đồng ý rồi, nhưng những con chó thường lải nhải để kết cục là

không bị xích vào một cái cây trước kỳ nghỉ hè.

Bố gãi gãi vào phía sau đôi tai, chỗ cô nàng thích nhất. Không nhìn thấy bàn tay của ông đâu nữa. Giờ thì nó giẫm chân lên gối tựa và vừa quay về phía mẹ vừa nháy mắt: “Tôi có thể chứ?”. Mẹ ra hiệu “không”. Vậy là Sapritch vừa nằm xuống dưới chân bố vừa buông một tiếng thở dài khó hiểu.

Mẹ nói:

– Tôi đã gọi cho Bernard. Ông ấy đồng ý lo tất. Mọi việc phải được giải quyết một cách ổn thỏa trước mùa hè.

– Trước mùa hè? Nhưng em đã nghĩ tới bọn trẻ chưa? Tin tức à? Anh nhắc lại với em là tháng Sáu Cédric sẽ thi hết cấp ba đây.

– Đối với bọn trẻ, quan trọng là không thay đổi hoàn cảnh. Bố con anh sẽ tiếp tục sống ở đây. Chúng vẫn giữ được các bạn của chúng. Khi tôi tìm được một căn hộ, chúng sẽ đến đó khi chúng muốn. Và trong những kỳ nghỉ hè, có Chúa chứng giám, là chúng không thể bỏ lỡ, tôi sẽ đưa chúng đi xem những phong cảnh sống động hơn phong cảnh vùng Bretagne thân yêu của anh.

– Thế còn Coline? - Bố nhấn mạnh. - Coline! Nó ba tuổi. Nó sẽ không hiểu.

– Ba tuổi rưỡi. - Mẹ chữa lại. - Coline đã có vú em. Và chúng ta sẽ đợi ít lâu để rồi nói cho nó biết.

Tôi nháy dựng lên, tôi hét “hãy dừng lại đi, con đang ở đây đây”, tôi nháy ra khỏi tháp canh của mình, tôi nằm bẹp dưới chân họ. Sapritch tru lên như sắp chết, tôi như hóa đá, bố buộc phải thể hiện quyền uy của mình, mẹ buộc phải ở lại.

Bố gằn giọng. Ông cũng gằn giọng với cả Cédric khi Cédric

nhìn ông giống như mẹ tôi lúc này. Bố không bao giờ gần giọng với tôi. Với tôi, không cần phải dọn lối để lòi ra thứ mà người ta có ở trong tim.

– Nói cho anh sự thật đi, Olivia. Em đã gặp gỡ ai đó à?

Mẹ phá lên cười.

– Nhưng anh tìm kiếm được gì ở đó nhỉ, Jean-Rémi tội nghiệp của tôi? Tất nhiên là không rồi. Nếu tôi gặp gỡ ai đó, anh sẽ biết anh ta.

Bố đứng dậy. Hẳn không phải thế. Điều đó cho thấy quá rõ sự khác biệt. Quả bí ngô sẽ không bao giờ đổi thành cỗ xe ngựa bốn bánh để đưa nàng công chúa đến vũ hội. Bố bụng phệ và đầu thì trụi tóc. Bố có đôi cẳng chân lông lá và đôi bàn chân gồ ghề thô kệch. Mẹ tôi không cần phải gặp gỡ ai đó để ra đi. Mẹ ra đi chính vì bố, và khi bố năn nỉ bằng một giọng rất nhỏ mà tôi căm ghét, thậm chí là vì chúng tôi, tôi thấy xấu hổ.

– Chính vì không có ai cả, tại sao chúng ta không đợi thêm ít lâu nữa? Dù sao đi chăng nữa, em cũng đã chịu đựng được trên dưới mười bảy năm rồi...

Bố khóc, hoặc bố cười, cũng thế cả thôi. Sapritch đứng dậy. Nó vừa nhìn mẹ vừa rên rỉ “tôi sợ”.

– Không, Jean-Ré! Sống trong dối trá, tôi không thể nữa. Lần này kết thúc rồi.

Tiếng chuông reo trong túi áo mẹ. Không phải là cái iPhone mà mẹ để ở chế độ rung, đó là cái điện thoại di động của mẹ. Mẹ đi ra xa để trả lời. Sapritch nghiêng đầu nghe ngóng.

– Vâng, thưa ông. Ít phút nữa tôi xuống. Cảm ơn ông.

Mẹ đã lấy lại giọng và thái độ lịch thiệp với gã mà mẹ chưa

bao giờ gặp kia. Là như thế sao, khi mà người ta không còn yêu nhau nữa?

Mẹ nhét lại chiếc di động vào trong túi áo.

– Xe taxi của tôi ở dưới kia. Chủ yếu là anh đừng nói gì với mấy thằng con trai, đồng ý chứ? Chúng ta sẽ cùng nói chuyện với chúng vào chủ nhật tới. Chúng phải hiểu rằng không phải vì chúng ta li dị mà tôi sẽ bớt yêu thương chúng.

Trước khi đi ra, mẹ dừng lại.

– Anh cũng thế, tôi rất yêu anh, Jean-Ré. Nhưng anh thấy đấy, cái lâu đài Hermine bỏ đi của anh, rốt cục là anh không bao giờ rời bỏ nó.

Bố ngã người xuống tràng kỉ. Chân đứng thẳng, đầu quay về phía lối vào, tai vểnh lên, Sapritch đợi cánh cửa đóng sập lại để quay trở vào. Nó leo lên gần chỗ ông chủ, giúi mũi vào phía dưới cổ ông, nâng đầu ông lên, buộc ông phải nhìn nó, khẽ sữa, thực ra là khóc.

– Thế nào, cô nàng, cô ấy rời bỏ chúng ta phải không? - Bố nói.

Chương 2

Lâu đài Hermine nằm ở Vannes, vùng Bretagne. Vannes, theo tiếng Breton cổ là gwened, có nghĩa là “trắng”. Con chồn Hermine với bộ lông trắng được trang trí trên tất cả các huy hiệu của thành phố. Ngoài ra, chúng tôi tên là Le Guen.

Vậy nên, không có gì lạ khi bố còn nhỏ đi theo ông nội, khi đó phụ trách việc bảo dưỡng thành lũy và phần tường thành của khu Garenne, nơi ngự trị tòa lâu đài. Vô số những người làm vườn dưới quyền ông, sự khúm núm của khách tham quan, bố cảm thấy mình là vua.

Bố trèo lên cành cao nhất của cây liễu một trăm tuổi, trông giống như một con voi mamut, để giám sát lãnh địa của mình; đó chính là tháp canh của bố.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, dĩ nhiên rồi, bố đã quyết định trở thành người làm vườn giống như ông nội, năm năm học đầy những lời khen ngợi của hội đồng, hai huy chương vàng. Và khi vừa nhận được bằng tốt nghiệp, bố bỗng gặp mẹ.

Mẹ, Olivia Maréchal, mẹ đã đỗ bằng luật sư. Họ bằng tuổi nhau. Họ yêu nhau và quyết định cưới nhau. Không có chuyện mẹ đến ở Bretagne. Bố rời Vannes và bỏ nghề làm vườn để đến làm việc cùng ông ngoại, ông có rất nhiều xưởng sửa chữa xe ô

tô. Hiểu được sự hy sinh của con rể, ông đã tặng cho cặp vợ chồng mới cưới một căn hộ ở Neuilly, một trăm mét sân để những lúc rảnh rỗi, bố có thể hết mình với niềm đam mê của mình.

Cédric, anh cả của tôi, ra đời ngay sau đám cưới, bản sao của mẹ: cao, tóc hoe vàng, mắt xanh, một cao thủ về tin học, giống mẹ. Anh vừa ưỡn ngực vừa nói rằng một đứa con mong ước là như thế này đây!

Năm năm sau, tôi ra đời. Lần này mẹ muốn một cô con gái tên là Diane, giống như “Diane nữ thợ săn”, nữ hoàng của những khu rừng, nữ thần. Thất bại! Chính vì thế, bố là người chọn tên cho tôi: Tom. Ở trường tiểu học, tất cả bọn trẻ đều học câu chuyện của Tom Pouce. Và vì tôi luôn nhỏ hơn so với tuổi, câu chuyện đó bám theo tôi.

Cuối cùng, có Coline, em gái của chúng tôi, ba tuổi rưỡi, con bé không được dự kiến trong chương trình. Quả thực lần đầu tiên mẹ nhầm lẫn trong kế hoạch. Chính vì thế họ gọi nó là “Sai Lầm” .

Người ta cũng có thể gọi nó là “Tại Sao”, bởi vì nó luôn mồm nhắc đi nhắc lại câu “Tại sao, tại sao, tại sao?”. Hình như trên một bộ não hoàn toàn mới, những câu trả lời được khắc ghi vào dưới dạng chữ không thể tẩy sạch được và, khi bạn trở nên kém minh mẫn do tuổi tác, những ký ức từ trong sâu thẳm là thứ còn ở lại với bạn. Chính vì thế mà người ta nói “quay trở lại tuổi ấu thơ”, nhất là khi thêm vào đó, bạn đã rụng răng và sống bằng những món bằm nhuyễn.

Trong gia đình còn có cô Debbie, vú em. Debbie là tên một

trong những trận bão đã đổ xuống hòn đảo của cô ấy, đảo Martinique. Cô ấy cũng có tên là Marilyn, Cyndie hay Bonnie. Tôi thích cái tên Debbie hơn vì tôi đã quen rồi.

Tổ tiên xa xưa của cô ấy là nô lệ trong những cánh đồng mía hay ca cao. Khi họ hát, người ta có thể nghe thấy tiếng họ đầu rằng họ cúi đầu, bởi vì những tiếng kêu của họ hướng tới tận trời cao. Bài hát mà tôi thích không phải do một nô lệ mà là một người Pháp viết trong nỗi tuyệt vọng phải rời xa hòn đảo.

“Vĩnh biệt, Cô nàng của đảo Martinique.

Than ôi, than ôi, sẽ là mãi mãi.”

Khi cô Debbie gọi Coline là “Cô nàng”, mắt nó sáng lên.

Lúc đầu, cô ấy ngủ cạnh nôi để đề phòng cái chết đột ngột trong khi trẻ bú sữa, bây giờ, cô ở phòng bên cạnh, nhưng để cánh cửa mở hé để có thể nghe thấy tiếng con bé nếu như có chuyện gì xảy ra. Ngay cả khi tôi mười hai tuổi, tôi cũng vẫn mở hé cửa để tiếng động và ánh sáng lọt vào. Cédric nói rằng anh thấy quái đản: tôi chỉ còn thiếu cái núm vú giả. Trong đầu tôi cũng vậy, hẳn tôi cũng nhỏ hơn so với tuổi của mình.

Chúng tôi đặt cho bà ngoại ngoại biệt danh là “Cacquarante”^[2], bởi vì bà ăn ngủ cùng thị trường chứng khoán, cổ phiếu của tôi ở đâu đó, cổ phần của tôi đó đây, ai cha, ai cha! Đó là bài ca của riêng bà. Con gái bà là niềm tự hào lớn lao của bà.

Bà nhắc đi nhắc lại với người muốn nghe, và cả người không muốn nghe câu: “Olivia là một người có ý chí đấu tranh, nó ư, chí ít thì nó cũng nhìn về phía trước, không nhìn lại phía sau”. Cái “chí ít”, đó là dành cho bố. Còn đối với “người có ý chí đấu

tranh”, tôi có ý nghĩ là danh cho tôi. Đây chính là cây nến mà người ta thêm vào trên những chiếc bánh ga tô sinh nhật ở nhà Maréchal: một cây nến cho năm sắp tới. Với thứ đó, dĩ nhiên rồi, lúc nào cũng buộc phải chạy đua.

Cái ngày mà tôi nghe thấy bà ngoại Cacquarante nói với mẹ rằng mẹ đã lấy một “looser”^[3], tôi suýt ra hiệu cho con Sapritch húc cho một phát. Tôi đã không dám. Đây là điểm yếu của tôi, tôi không đủ độ liều. “Tom do dự xông vào.”, “Nào, Tom, cố lên.”, “Tom, đừng cảm thêm chút nữa.”, những câu nhắc đi nhắc lại trong những phiếu điểm của tôi.

Nhưng để xông vào, cần phải có thể chất, và thể chất của tôi lại chỉ mang đến cho tôi nỗi lo lắng tột độ. Trước hết, tôi là người nhỏ nhất trong đám con trai trong lớp và chỉ bằng vài đứa cao kều trong đám con gái. Sau đó, tôi có trứng cá và, dù có loại kem bôi màu nhiệm hay không, vẫn không tránh được việc chúng lan ra, nhất là trên mũi của tôi. Về phần hàm răng, không khá hơn, thứ duy nhất đã lớn: quá lớn. Vì khắp khểnh, người ta phải nẹp chúng lại và, thậm chí là bằng chất liệu trong suốt – loại đắt nhất – vẫn thật kinh khủng, chưa kể những sợi dây sắt suốt ngày bị tuột ra nữa.

Nhưng tệ nhất, đó là tinh hoàn bên trái của tôi thấp hơn bên phải. Tôi đã nói chuyện này với Cédric, anh đã chỉ cho tôi thấy. Của anh ta, bên phải thấp hơn. Hai hòn của anh ta có đường kính bốn mươi lăm mi-li-mét. Anh ta gạ tôi đo của mình nhưng tôi từ chối.

Anh ta nói với tôi rằng để چرا đổ bọn con gái thì không có gì là phiền phức và rằng, khi người ta gọi đó là “hòn dái”, vấn đề đã được giải quyết. Người ta có hoặc không có dái, thế thôi.

Chương 3

“Khi tháng ba đến như một con cừu, nó sẽ ra đi như một con sư tử.”

Bố quả thực không phải là một con sư tử khi ông vừa rời phòng khách vừa vạch một đường lên trên tấm thảm lát sàn với cái túi đầy rác rưởi để trả thù mẹ, dù rằng chị giúp việc sẽ qua dọn trước khi mẹ về và mẹ sẽ chẳng nhìn thấy gì hết.

Sapritch muốn được đi dạo, nó dúi mõm vào bắp chân bố. Cả hai biến mất về phía nhà bếp, còn tôi rút khỏi cái ban công có mái che mà tôi không còn muốn gọi là túp lều của mình nữa.

“Chủ yếu là anh đừng nói gì với mấy thằng con trai, đồng ý chứ?”

Không đồng ý! Cả một tuần dài dằng dặc với việc ra vẻ chẳng nghe thấy gì cả, với bố, bố tiếp tục, như thể mẹ không hề nói rằng bố rất kém cỏi và rằng mẹ thấy ghê tởm với bố, với chúng tôi, tôi không bao giờ kìm chế được. Tôi cần phải nói với ai đó cũng trải qua tình cảnh này, ngoài anh trai tôi, anh ta đang ở nhà Violaine, tôi thấy chẳng còn ai. Chắc chắn là nếu tôi đến, tôi sẽ thất bại, nhưng nếu không để cho anh biết, tôi cũng rơi vào tình trạng tương tự, vì vậy tôi không do dự. Trong khi bố dắt Sapritch cùng túi rác xuống bằng thang máy chở hàng, tôi lao

vào cầu thang lớn.

Tới cửa – bùm, bùm, bùm – tôi không đầu tóc chải chuốt cũng chẳng gì cả, ngược lại với Cédric, anh ta vuốt keo. Tôi thử nhìn mình trong tấm đồng bao quanh ổ khóa, trông tệ hơn, vì vậy tôi nhanh tay bấm chuông trước khi thay đổi ý định và tôi chỉ nhả nút chuông khi cánh cửa mở ra.

– Mà là ai?

Không phải Violaine, Violaine quá đẳng cấp. Cô nàng này chân trần, với một cái áo lót dạng áo tắm và một cái quần soóc nhỏ xíu: chị tưởng là mình đang ở ngoài bãi biển à, thưa chị? Chị ta có mùi rượu rum – nước ép hoa quả mà người ta thấy trong những chai nhỏ bán trong các siêu thị, các bậc cha mẹ trở nên điên rồ khi họ đẩy con mình tới tội ác, cấm bán cho trẻ vị thành niên!

– Em có thể nói chuyện với Cédric Le Guen được không chị? - Tôi hỏi rất lễ phép.

– Anh ta là ai?

– Anh trai em.

Cả hai chúng tôi cùng hét lên vì âm thanh quá to. Sợ rằng chị ta sẽ đuổi tôi, “ra ngoài, đồ thiếu năng”, vì thế không đợi câu trả lời, tôi vừa len vào trong vừa nói xin lỗi và, theo phép lịch sự, hành động đó đã được đền đáp, chị ta nói với tôi: “Tao không biết anh ta ở đâu, mày tự xoay xở đi”, và chị ta vừa quay trở lại bãi biển vừa tự coi mình là Michael Jackson trên mặt trăng.

Mẹ nói rằng những căn hộ có sân hoặc ban công là ở những tầng “quí tộc”. Mẹ rất thích từ này trừ khi dành cho lâu đài l’Hermine. Phòng khách của Violaine không có sân, và cũng

không có ban công, có mái che vì nó ở tầng hai, nhưng nó rộng ít nhất một trăm mét vuông, giống căn hộ của chúng tôi, dù cho người ta thấy không có gì giá trị với những bức màn hạ xuống.

Có hai phe, những kẻ uốn éo tại chỗ, mắt nhắm nghiền, như thể họ đang bay lượn, và căn cứ vào mùi thì có thể đó chính là thứ mà họ đang làm: hút cỏ^[4], và những kẻ đứng trước ti vi, vừa ngoác mồm cười vừa hích tay, như mày làm trước một bộ phim con heo, khi ấy mày không thể không xem, đồng thời lại muốn ở cách xa cả trăm nghìn dặm. Bằng chứng là khi mày xem một bộ phim mà mày chết mê chết mệt, dù rằng đã là lần thứ mười rồi, mày vẫn không nhúc nhích, miệng mím lại, và thấy trong lòng ngập tràn niềm vui, giữ lại cho riêng mình.

Cédric đang xem phim, trên tràng kỉ, gái-traí, gái-traí, anh ta, Violaine. Tôi thấy thích thú vì anh không cười, cần phải nói rằng anh còn bận tâm tới chỗ khác. Tôi bí mật tiến lại gần phía sau và đập vào vai anh. Anh từ từ quay người lại và khi nhìn thấy tôi, anh nhảy phốc ra khỏi tràng kỉ.

– Thằng khốn, mày làm cái quái gì ở đây thế, Tom?

Tôi đáp: “Là bố”, không nói quá to vì có những kẻ khác. Anh lôi tôi ra chỗ lồi vào.

– Sao nào?

Bỗng nhiên, tôi không muốn nói nữa, tôi không thể làm gì khác ngoài việc ngăn không cho đầu nổ tung và, đó không phải vì sung sướng.

Cédric hét lên: - Chúa ơi, mày có định nói không? Ông ấy bị tai nạn phải không?

– Không phải chuyện ấy, tóm lại là bố li dị mẹ. - Tôi đã nói ra

được.

Anh thả cánh tay tôi ra và, trong mắt anh, tôi thấy có lẽ anh thích tai nạn hơn, cứ không có chết chóc là được rồi. Bố bất tỉnh trên đường, những dòng máu tuôn chảy phía dưới đầu, ông không còn mặc quần soóc nữa, ông khiến người ta kính trọng, những người cứu hộ quần ông trong tấm giấy bạc trong khi những người khác cản đám đông: “Làm ơn xin nhường đường. Xin nhường đường.” Một bà to béo khóc lóc, một bà khác thì gào lên: “Thằng khốn đi mô tô đã đâm ngã người đàn ông tội nghiệp và chuồn mất.” Về mặt thông tin, gần như bao giờ cũng là những người phụ nữ nói, đàn ông đứng đằng sau. Tôi gọi vào máy di động gia đình của mẹ. Năm giờ ba mươi lăm, mẹ còn chưa tới Roissy. Mẹ lệnh cho xe taxi quay trở lại, out^[5] lịch sự: “Nhanh nữa lên, anh ơi, nhanh nữa lên.” Chúng tôi ngồi sát bên nhau trên một chiếc ghế băng, trong hành lang của bệnh viện, một người đàn ông mặc áo trắng xuất hiện, vẻ lo lắng, mẹ nhào tới: “Bác sĩ, hãy nói với tôi rằng anh ấy sẽ sống đi.”, “Chưa thể nói gì được, thưa bà.”

– Mà làm cái quái gì thế? - Cédric càu nhàu. Mà có khẩn trương lên không?

Tôi đuổi kịp anh ta trong cầu thang.

– Ông ấy đâu rồi?

Tôi không nói về cái thùng rác để không hạ thấp bố hơn nữa.

– Bố dẫn Sparitch đi dạo.

Tôi quên chìa khóa phòng mình. Thật may mắn còn có người đầu óc tỉnh táo chút ít trong ngôi nhà này. Cédric mở cửa và chúng tôi đi thẳng vào phòng của anh. Anh kéo then cửa.

Ngày đưa trẻ vị thành niên cài then lên cánh cửa phòng mình, không cần phải lo lắng, việc đó là bình thường. Trước tiên, nó tìm cách bảo vệ cuộc sống riêng tư của nó, sau đó, là chuyện cái then cửa và nó hét lên với bố mẹ: “Để con yên, dù sao đi nữa thì bố mẹ cũng sẽ không bao giờ hiểu gì hết.” Cái băng cát xét về giáo dục của bố mà người ta nghe cho vui nói rằng đó là cách trẻ vị thành niên trở thành người lớn. Cần phải bằng mọi giá duy trì đôi thoại, ví dụ như tổ chức những buổi liên hoan nhỏ tại phần không gian còn lại của căn hộ. Nó nghe thấy những tiếng hò hét vui vẻ, điều đó khiến nó có nhu cầu bước ra ngoài để xem xem chuyện gì đang diễn ra. Nó lê bước giữa những khách mời, vẻ chán chường, tóc xòa xuống mắt, hầu như không trả lời ai, nhưng thực ra nó hài lòng. Chủ yếu là không được biểu lộ với nó việc người ta biết nó hài lòng, việc này sẽ làm cho toàn bộ kế hoạch bị đổ bể.

- Giờ thì kể đi, - Cédric quát lên. - Tao muốn biết TẤT CẢ những gì mẹ đã nói.

Tôi ngồi xuống cái giường không thấy có mùi keo vuốt tóc, dưới những tấm poster hình đàn bà và hình những con ngựa, đó là môn thể thao của anh ta, với tôi, là quần vợt, và tôi đã kể tất cả trong khi anh ta vừa rít thuốc vừa ném những đầu mẫu thuốc lá vẫn còn đỏ lửa qua cửa sổ, một điều cấm kị, phòng việc mẫu thuốc rơi xuống đầu người qua đường.

Khi có mặt trời, đây là lúc thích hợp để nhìn máy bay vạch những đường khói trắng trên bầu trời. Đôi khi, người ta còn nghe thấy cả tiếng động cơ. Ngốc nghếch một chút, người ta hình dung ra cả những người đang ở trong đó và nói với họ: “Xin chào, tôi đang ở đây, tôi nhìn thấy các bạn.” Sau đấy, dòng

khói trắng kết thành bông, và kia đã lại một dòng khói khác, theo ngôn ngữ của tôi thì chúng thỏa thuận với nhau. Chúng cắt nhau và đan chéo nhau, mây đánh cược về sân bay đi, mẹ hầu như lúc nào cũng xuống Roissy.

Mười tám giờ ba mươi, chắc hẳn mẹ đã đăng kí gửi hành lý xong rồi. Khi qua cổng an ninh, mẹ không qua được, chuông reo. Đó là vì cái kẹp mạ vàng trên đôi giày của mẹ. Mẹ ngoan ngoãn tháo chúng ra, đôi khi, người ta đưa cho mẹ đôi giày bằng giấy giống như ở trong bệnh viện, mẹ ném thẳng chúng vào thùng rác sau khi dùng. Tôi mê mẩn nghe mẹ kể chuyện này. Đó giống như món quà mẹ dành cho chúng tôi. Mỗi khi mẹ trở về, tôi muốn biết liệu chuông có kêu không. Khi tôi hỏi mẹ xem mẹ có vô tình mang về cho tôi một đôi giày giấy không, mẹ nói vui: “Mà con định làm gì, sao con lại có ý nghĩ như thế hả?” Dù sao đi chăng nữa, việc này cũng bị cấm, vì lí do đề phòng cháy nổ, đúng vậy.

“Bà không có gì để khai báo à?”

“Không có gì, thưa ông, không có đứa trẻ nào trong hành lý của tôi đâu.”

Tôi kết thúc với câu: “Anh nói với mấy thằng con trai là tôi yêu chúng.”

– Xem nào, nói điều đó là vô nghĩa! - Cédric nói đùa.

Anh ta vứt đầu mẫu thuốc lá lên đầu mẹ rồi rút cái iPhone của mình ra, giống hệt chiếc iPhone của mẹ.

– Chúng ta sẽ gửi cho mẹ một tin nhắn tình cảm nhé?

Anh ta bắt đầu bấm. Bầu trời trống rỗng, tất cả những cái cổng an ninh trên thế giới này rú lên trong đầu tôi, tôi chạy

trong phòng mình để không phải nghe những âm thanh đó nữa. Cédric hét lên: “Đồ ngu!”, tôi đóng sập cửa lại, lần đầu tiên tôi thấy tiếc cái chốt cửa.

Chương 4

Phòng làm việc của bố nhìn xuống sân, nơi cô bảo vệ chăm những chậu cây leo cao hơn những chậu cây của chúng tôi bởi vì chúng bị những bức tường giam hãm và chúng khao khát ánh sáng mặt trời một cách vô vọng.

Bố nói rằng thực vật và động vật chỉ tìm kiếm một thứ duy nhất và cùng là một thứ: sống để lưu truyền nòi giống. Không nên oán giận chúng, đó là qui luật nghiệt ngã của rừng rậm. Kẻ mạnh hơn sẽ chiến thắng, kẻ yếu hơn sẽ sống ở sát mặt đất hoặc là chết.

Đối với con người cũng tương tự. Không có ánh nắng mặt trời và đồ ăn, con người sẽ héo hắt và không có người nối dõi; từ thời xa xưa cũng như vậy, phải đấu tranh để giữ lãnh thổ của mình hay xâm chiếm những vùng đất tốt nhất. Sự khác nhau giữa thực vật, động vật và con người, đó là con người sẵn sàng xơi thịt đồng loại dù biết rõ nguyên do và không hoàn toàn để thỏa mãn cơn đói hoặc nuôi sống gia đình, mà thường chỉ vì lòng kiêu hãnh hoặc sở thích quyền lực.

Một hôm, tôi nói với bố rằng trong qui luật nghiệt ngã của rừng già, cả hai chúng tôi sẽ là những kẻ bị xơi tái một cách dễ dàng, chứ không phải là mẹ, cũng chẳng phải Cédric. Bố thốt

lên: “Nhưng tại sao con lại nói chuyện ấy hả Tom?” Tôi trả lời rằng tôi không biết, chuyện đó tự nó đến. Bố có một thái độ khùng khiếp không ai là không nhận ra khi gầm lên: “Kẻ nào động đến chỉ một sợi tóc của con trai tao thì hãy liệu hồn”, và tôi thấy mình đã quá đà.

Bố phụ trách việc tỉa cành cho đám cây của cô bảo vệ. Đối lại, cô ấy sẽ tưới cho khoảng sân vườn của bố khi bố đi vắng ; không bao giờ bố đi đâu lâu cả. Vào một ngày tháng Tám, trời nóng như đầu mùa hè, cô bảo vệ đã thương tình tưới cho đám cây nhà tôi, bao gồm cả tán lá của chúng nữa, vào giữa buổi chiều, và mặt trời đã nung khô chúng bằng những tia nắng thiêu đốt. Ánh nắng mặt trời cũng vậy, không được phớt tránh cho nó. Bố không thể cứu hết tất cả đám cây đó được, nhưng vì cô bảo vệ nghĩ rằng mình đã làm đúng nên bố đã không la mắng cô ấy.

Mà ai nhìn thấy bố la mắng một người nào đó thì giờ tay lên nào.

Không được sự đồng ý của bố, không ai được vào trong phòng làm việc của bố, nhất là cô giúp việc, cô ấy cứ nghĩ là vào dọn dẹp nhưng lại phá mất trật tự của riêng bố. Khi rời Vannes để tới Neuilly, bố đã chuyển cả cái phòng học mà ông nội đã tặng riêng cho bố, được mua tại Nouvelles Galeries, từ lâu lắm rồi, nơi ấy đã được thay bằng một siêu thị. Một cái bàn bọc da có hai ngăn kéo, một tủ sách, một tràng kỉ-giường dành cho một người và tấm thảm nhỏ đi kèm.

Mẹ không nói gì cả. Thậm chí có thể mẹ đã mỉm cười.

Mẹ không còn cười nữa.

– Khi nào thì anh sẽ quyết định tổng tất cả những đồ cổ này

đi đây?

Tấm da xanh phủ bàn đã chuyển sang màu vàng rạn nứt, các tầng của tủ sách võng xuống dưới những cuốn sách dành cho nghề làm vườn, tôi thích không đề cập đến cái tràng kỉ - giường. Còn đối với tấm thảm đi kèm, Sapritch nằm ngủ trên đó và đã biến nó thành một thứ giẻ rách ghê tởm.

Mười chín giờ ba mươi lăm, máy bay đã cất cánh được hai mươi phút rồi trừ phi có thông báo muộn giờ, lúc này Cédric đẩy tôi đi phía trước anh ta vào trong phòng làm việc: “Nếu mày không vào đây, tao sẽ đi, chấm hết!” Âm thanh ồn ào bị nghẹt lại do cách bố trí của căn hộ, nhưng bữa tiệc vẫn tiếp tục ở phía dưới đáy hai tầng. Bố đã tắm rửa và thay đồ. Mái tóc ẹp xuống. Bố viết một bức thư.

– Này, các con trai của bố!

Bố bỏ bút xuống và đặt một quyển sách lên trên để giấu bức thư. “Anh yêu em, xin hãy quay về, đừng rời xa anh”? Tôi thấy ánh mắt của Cédric. Anh ta không tìm được việc đến gần hơn để nhìn vào đó. Cédric đã lục lọi phòng của bố khi bố vắng mặt, như đang tìm bằng chứng. Anh ta không bao giờ lục lọi phòng của mẹ, như thể anh ta thấy không cần thiết.

– Danh dự có giá trị gì với bố chứ? - Bố vừa hỏi vừa gượng cười.

– Vậy hình như ở đây người ta thấy nghẹt thở thì phải? - Cédric thẳng thừng đáp trả lại.

Bố chỉ biết nhìn tôi để dò đoán, còn tôi không còn biết đặt mình vào vị trí nào nữa.

– Một số người có thể cảm thấy điều ấy. Các con không muốn

ngồi xuống sao?

Tôi ngồi lên mép của cái tràng kỉ cứng như gỗ, giống như tất cả những chiếc tràng kỉ - giường do cơ chế cấu tạo của chúng. Cédric vẫn đứng.

- Li dị trước mùa hè ạ?
- Quả thực đó là điều mẹ các con mong muốn.
- Nói một cách dễ chịu là để không khiến lũ trẻ bị sang chấn tâm lí?

Bố đứng dậy, ông đi đến bên cửa sổ và hít thở thật sâu. Khi bố quay lại, Cédric đã ngồi xuống chỗ của bố ở phía sau bàn làm việc, vậy nên bố tôi nhún vai, nói bằng một giọng mà tôi không quen: “Kết thúc rồi, Cédric, không bao giờ còn cái trò đó với bố nữa đâu.” Nhưng đây không phải là điều bố đã nói. Bố đã hỏi, không nhún vai, bằng giọng nói quá đổi nhẹ nhàng của mình:

- Vẫn là bạn không tốt hơn sao?
- Đó là thứ mà cái băng cát xét của bố đã nói à? - Cédric mỉa mai, và tôi ghét anh ta vì đã phá vỡ thỏa ước, nếu không tôi đã không bao giờ cùng nghe với anh ta.
- Bố không nghĩ cần phải có băng cát xét để mong giải quyết một tình trạng khó khăn mà lại khiến các con bố ít đau đớn nhất có thể.

Cédric lấy một điều thuốc trong bao thuốc của bố, dù cho đó không phải là loại thuốc anh ta hay hút. Anh ta đánh một que diêm trong hộp diêm đặt trên bao thuốc và rít một hơi thật sâu rồi giữ rất lâu trong phổi của mình để chứng tỏ rằng anh sẽ tự hủy hoại chúng, giống như những lá phổi phồng lên, trông tựa những tấm bọt biển màu hạt dẻ do bệnh ung thư được trưng bày

ở trường để giúp chúng tôi vượt qua ham muốn hút thuốc. Mẹ đã bỏ thuốc, còn tôi, tôi chưa bắt đầu, bố hút có điều độ, Cédric thì không.

– Hình như bọn con sẽ được bố chăm sóc thì phải? - Anh lại công kích.

– Bởi vì con định sẽ yêu cầu điều đó à? - Bố đáp.

– Ồi ời ời, đúng là ở chỗ đấy đấy, con chết vì buồn cười mất. Tại sao không, với điều kiện là tiền trợ cấp nuôi dưỡng phải nhất quán.

Việc nuôi dưỡng, tiền trợ cấp, tôi, tôi không nghĩ tới. Đây là sự khác biệt so với anh trai tôi. Anh ta chân chạm đất, còn tôi đầu trên mây.

Khi giận bố, mẹ gọi bố là “Jean-Rêve”^[6].

– Còn quyền thăm nom của mẹ thì sao? - Anh tiếp tục.

– Không phải đòi hỏi quyền nào hết. Mẹ con con sẽ gặp nhau khi nào mẹ con con muốn.

– Mẹ là người rữ bỏ, bố sẽ phải thừa nhận rằng dù sao điều đó cũng là không bình thường.

– Mẹ không rữ bỏ, Cédric, mẹ gắn bó với các con. Chuyện đấy chỉ xảy ra giữa mẹ và bố thôi.

Cédric đập trán xuống bàn và đứng dậy, hai mắt như có lửa.

– Không phải “mẹ”. - Anh hét lên. - Con nhầm hoặc là người phụ nữ của bố đang sống ở Vannes phải không?

Cánh cửa mở ra và Sapritch bước vào. Ngày xưa, con chó bri là một con chó giống bec giê, ngoài ra, nó còn giống một con dê cái già. Được đối xử một cách tình cảm, nó thể hiện được những

gì tốt nhất của bản thân mình. Tính xấu của nó là dai như đũa.

Nó vẫy đuôi khi nhìn thấy tất cả chúng tôi ở đó và ngồi xuống tấm thảm của mình cùng một tiếng thở phào vui sướng. Coline theo sau, trong chiếc áo ngủ xếp li, vô cùng xinh xắn với những lọn tóc xoắn hoe vàng – giống bên họ mẹ.

– Mẹ đâu rồi, mẹ không có ở đây ă?

Bố ném về phía Cédric một cái nhìn cầu khẩn. Bố bế Coline trong tay và đưa nó đến bên cửa sổ để chỉ cho nó bầu trời.

– Mẹ con đang ở trong máy bay. Con biết rõ điều đó mà, Coline bé bỏng của bố, sáng nay con đã cùng mẹ chuẩn bị va li mà.

– Tại sao mẹ lại ở trong máy bay? Con bé “Tại Sao” hỏi.

– Để đi đến chỗ làm của mẹ.

– Và khi nào thì máy bay quay trở lại?

– Không bao giờ. - Cédric làu bàu.

Bố quay lại và đặt Coline đứng xuống cạnh tôi trên cái tràng kỉ - giường. Người nó thơm mùi sữa tắm. Bố nắm những ngón tay lại và đếm: “Thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy.” Tôi đếm cùng bố.

– Chủ nhật! Chủ nhật tới mẹ sẽ về.

– Mẹ sẽ mang một món quà về cho con chứ ă?

Lần này, bố nắm lấy ngón tay nhỏ bé của Coline và áp vào tai mình. Coline cười.

– Ngón tay bé nhỏ của con nói với bố là ừ.

– Và thậm chí là cả một điều ngạc nhiên chết tiệt nữa, cứ tin là như vậy, Sai Lầm ă.- Cédric vừa nói vừa đút ngón tay vào lỗ

tai.

– Cédric, bố xin con. - Bố nói hơi to một chút.

Cô Debbie bước vào, vận chiếc váy hoa, thật tròn trịa, dịu dàng, tóc nâu óng, rất đáng yêu. Coline nhảy ra khỏi cái tràng kỉ và chạy tới nấp dưới cái bàn làm việc. Cô Debbie làm bộ tìm nó khắp nơi.

– Cô nàng ơi, cô nàng ơi, đến giờ ăn cơm rồi.

Sapritch nhồm dậy vầy vầy cái đuôi: cuối cùng cũng đến giờ ăn tối rồi!

– Không ăn đâu. - Coline vừa chui ra khỏi gầm bàn vừa nói.

– Ăn giúp cho người lớn lên. - Cédric vừa nói vừa nhìn tôi vẻ dữ tợn.

Coline nấp sau lưng anh.

– Tại sao cháu không ăn tối với cô?

– Vậy còn cô, cô sẽ ăn tối một mình à? Cô Debbie vừa nói vừa giả vờ dùng phần dưới chiếc tạp dề lau mắt.

Coline cười và để cho cô ấy dắt nó đi. Nó có một trái tim nhân hậu. Sapritch đã lon ton trong hành lang. Cô Debbie rất nhẹ nhàng đóng cửa lại, như thể cô đã đoán được rồi.

– Các con thấy đấy, quan trọng vẫn là một gia đình. - Bố lưu ý.

– Đúng là điều mà mẹ đã trả lời con lúc nãy. - Cédric vừa lấy chiếc iPhone của mình ra vừa nói. - Trái tim con quá sức chịu đựng rồi: lần duy nhất người phụ nữ chiến thắng và người đàn ông thất bại cùng chung ý kiến với nhau.

Tôi hét lên: - Dừng lại, anh Cédric. - Tôi không dám nhìn bố

tôi nữa.

– Đó không phải là điều tao nói, mà là bà ngoại Cacquarante. Hay là chúng ta gọi cho bà để báo tin vui?

– Không. - Bố ra lệnh.

Cédric không nghe lời bố. Chúng tôi nghe thấy giọng bà ngoại.

“Thật tốt vì đã gọi cho bà. Có gì mới không, cháu yêu của bà?” Tôi đang ở trong bếp, úp mặt vào ngực cô Debbie.

Cô ấy nói với tôi rằng tôi đã lớn và tất cả sẽ được dàn xếp ổn thỏa.

– Tại sao anh Tom lại khóc thế? - Coline hỏi. Anh ấy muốn ăn tối à?

Tôi muốn ăn tối, một đĩa to. Không phải để lớn, mà để trở lại thời ấu thơ và bố đã chỉ cho tôi bầu trời: “Mẹ con đang ở trong máy bay.” Rồi bố đếm trên những ngón tay để nói với tôi rằng còn bao nhiêu ngày nữa thì tôi sẽ lại gặp mẹ. Và rằng đúng là như vậy.

“Vĩnh biệt mẹ, than ôi, than ôi, sẽ là mãi mãi.”

Chương 5

Từ nhà tới trường trung học cơ sở, cũng là trường tiểu học và trung học phổ thông của tôi, mất hai mươi phút đi bộ, tính cả hai lần đèn đỏ. Thời tiểu học, tôi thích được bố đưa đi học. Bố kể cho tôi nghe chuyện những cái cây mà chúng tôi gặp trên đường đi, bố nói với tôi về xăng của chúng và chúng tôi vui vẻ cười đùa: cây không phải là xe ô tô, cũng không sao cả! Chúng tôi nói đến “xăng” dành cho cây cối. Tôi đặt cho bố biết bao nhiêu câu hỏi và tôi tự hào là bố biết câu trả lời cho tất cả những câu hỏi đó.

Đối với Cédric thì từ lâu rồi việc được bố đưa đến trường đã là nỗi hổ thẹn. Trước tiên, bố không bao giờ biết ăn mặc lịch sự, và khi bố cố thử thì điều đó lại khiến bố trông giống cải trang. Thứ đến, rất nhiều đứa được đưa đến bằng ô tô, và khi được bố đưa đến, chúng tỏ vẻ lên mặt về điều này trước đám bạn: “Con chào bố, chúc bố làm việc tốt. – Chào con trai, con cũng thế nhé.” Bố thích đi bộ hoặc dùng phương tiện công cộng để đi làm, dù là với công việc của mình, bố có thể được cấp miễn phí một chiếc ô tô, một cái mới. Tóm lại, bố có thể.

Ngay khi Cédric vừa đủ mười tám tuổi, anh thi lấy bằng lái xe ô tô. Anh chuẩn bị phần thi luật ở trường trung học và bà ngoại

sẽ đảm nhiệm phần dạy lái. Tất cả điều đó cũng không ngăn được việc anh cầu nhau muốn có một chiếc xe máy tay ga. Bố lập tức thấy cảnh bệnh viện. “Sau khi con tốt nghiệp trung học”, mẹ đáp. Như vậy có nghĩa là đồng ý.

Tôi thức dậy với trận ỉa chảy căng thẳng. Ỉa chảy, đó là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra với bạn ở trường học. Ở bên ngoài cũng vậy... Khi một cái máy bay rơi, mùi trong khoang người ngồi thật là ghê tởm, nhưng báo chí không bao giờ nói về điều này cả vì sự tôn trọng dành cho các nạn nhân và gia đình của họ.

Dù thế nào đi nữa thì mẹ cũng đã đến nơi bình yên vô sự, nếu không chúng tôi có lẽ đã biết thông tin. Ở đây đang là bảy giờ, New York chậm hơn năm tiếng. Mẹ nói rằng giải pháp duy nhất nếu muốn vượt qua được sự chênh lệch múi giờ đó là quên nó đi: mai có một ngày như mọi ngày, một giờ bình thường, nào, đi làm thôi!

Với một chút thiện chí thôi, trong vòng bốn mươi tám giờ, vấn đề đã được giải quyết.

Bố tôi không bao giờ phải điều tiết sự chênh lệch múi giờ. Bố cũng không nhìn thời gian theo cách thức của vợ mình. Bố, bố sử dụng thời gian. Mẹ, mẹ nghiền ngấu thời gian. Đó không phải là vì bố là người chậm chạp, mà là vì bố thức dậy cùng với ông mặt trời, đi ngủ cũng vậy. Nên, khi ông mặt trời không đúng hẹn, bố buông xuôi.

Ở trường, bệnh ỉa chảy hay tiêu chảy hay được nhắc đến nhất với cái tên “té re”, và khi đứng dậy, nếu là bị tai nạn thì tôi đã nghe thấy tiếng lũ bạn. Cô Debbie cho tôi ăn món lê nấu chín và uống nước gạo. “Với những món này, cháu sẽ cảm được cho tới

bữa tối”. Không chút động tĩnh từ phía Cédric. Bồ dắt Sapritch đi dạo, tôi nghĩ rằng cả hai đều tránh gặp mặt nhau.

Anne-Charlotte rình đợi tôi trong sân trường. Cô nàng xấu ma chê quỷ hờn, đeo kính và hàm răng chín sáu ba không, bọn con trai không tặng quà cho nên cô nàng rất khinh bọn chúng. Chúng gọi cô là Ugly Charlotte^[7], còn cô coi chúng là những thằng ma cô. Vì lũ con gái quan tâm tới bọn con trai và trang điểm công phu để lôi kéo chúng nên Anne-Charlotte cũng không có cả bạn gái, và tất nhiên là nhắm vào tôi, người đã kết bạn với bọn con gái vào ngày tựu trường nhưng lại không thể giữ được những tình bạn đó.

Điểm mạnh của tôi, là tôi thích nói. Yếu điểm của tôi là tôi nói quá nhiều và cuối cùng tôi nhồi nhét bọn chúng bằng việc nói linh tinh, và hơn thế nữa, là những điều không khiến chúng hứng thú. Tôi không biết chém gió và thú thật tôi không có thủ đoạn, tóm lại là trong vài ngày, bọn chúng đã hiểu ra và bỏ rơi tôi.

Sáng nay, với tất cả những gì hiện hữu trong tim tôi, tôi thấy hài lòng khi gặp lại Anne-Charlotte, vả lại cô cũng đã lập tức đoán ra rằng có chuyện không ổn, vì tôi không cố giấu.

– Cậu ốm à, Tommy? Mặt cậu trắng bệch ra ấy.

“Tommy”, đó là một thỏa thuận giữa chúng tôi.

Tôi đi thẳng vào vấn đề giống như Cédric.

– Bồ mẹ tớ li dị.

Hơn một nửa lớp có bố mẹ li dị, không phải riêng chúng tôi. Đây là điểm chung. Không có vấn đề gì với việc thay đổi mái nhà vào những dịp cuối tuần. Anne Charlotte có một em trai, mẹ ở

nhà, bác ấy làm bánh trứng vùng Lorraine và chơi bài brit. Bố cô nàng là quân nhân, tôi xin các bạn hãy tin rằng ở nhà cô ai cũng phải nhất nhất tuân lệnh! Và vì tôi đã không đặc biệt nói về hoàn cảnh gia đình mình với cô ấy, chuyện li dị khiến nàng sửng sốt.

– Khổ thân... Thế đấy, đừng một cái, tan vỡ?

– Tan vỡ! Mẹ tớ đã gặp được một người nào đó, mẹ không muốn sống trong dối trá.

Anne-Charlotte thở dài về hài lòng.

– Lại một câu chuyện tình yêu thể xác!

Tình yêu thể xác, điều này không khiến tôi hứng thú. Thật lạ kỳ, lũ con gái nói hết những thằng con trai khi các cô nàng ghét cay ghét đắng chúng.

– Vậy là cậu sẽ có một ông bố dượng?

– Dĩ nhiên là không rồi. Ông ta sống ở New York. Vả lại hôm qua mẹ tớ đã đi tới đó rồi.

– Một người Mỹ à?

– Một người Da đen.

Đấy, tôi thực sự không biết tại sao tôi lại nói đến một người “Da đen”. Có thể bởi mẹ không ngớt nói rằng tôi lẽ ra phải là một nhà viết kịch bản vì tôi lúc nào cũng chỉ giỏi tưởng tượng, thế đấy, quý bà đã được như ý. Dù thế nào đi nữa, Anne Charlotte cũng đã nín thinh, và trước khi cô nàng kịp nói tiếp thì tiếng chuông vang lên và tôi nhanh chóng vào lớp, xét ra tôi đã đi sai hướng với kịch bản của mình.

Sáng thứ hai, chúng tôi có giờ tiếng Pháp, môn học yêu thích

của tôi. Cô giáo tên là Julie. Cô hai mươi lăm tuổi nhưng trông cô không có vẻ ở tuổi ấy. Vì cô cực kỳ xinh đẹp nên tất cả chúng tôi đều yêu quý cô, kể cả bọn con gái, nhất là Anne Charlotte.

Để chứng minh cho chúng tôi thấy rằng đọc sách có thể cũng là một thú vui, cô Julie đã đưa những câu chuyện trinh thám vào trong chương trình. Hình như thầy hiệu trưởng nhận mặt, cô mặc kệ, ông ta cứ thoải mái, Max! Và để dạy chúng tôi cách tự diễn đạt bằng miệng, mỗi học kỳ ba tháng, chúng tôi chọn một chủ đề để cùng nhau thảo luận.

Học kỳ thứ nhất, đó là “sự tôn trọng”, chính cô Julie đã chọn để bắt đầu năm học mới một cách tốt đẹp và chúng tôi lấy làm khó chịu. Đến học kỳ thứ hai, chúng tôi chọn “Một cuộc sống đẹp là gì?”. Cả lớp nói về hàng trăm nghìn món quà Nô-en của mình và về trượt tuyết, môn thể thao mà rất nhiều người đã chơi trong những kỳ nghỉ đông, chúng tôi đã chơi cùng bà ngoại Cacquarante, bà có một ngôi nhà nghỉ dưỡng ở Megève. Học kỳ thứ ba: “Tình yêu liệu có mù quáng?”. Đúng là dành cho tôi, dấu rằng cho tới tận hôm qua, tôi vẫn còn chưa biết điều đó.

Hắn là vì món lê nấu chín và nước gạo, giờ tôi đang thấy đau tim. May mắn thay phía dưới đã đỡ rồi. Chúng tôi chép một bài chính tả, sau đó chúng tôi nói về Molière để thay cho những câu chuyện trinh thám, và rồi là lúc dành cho phần bài nói mà cả lớp nóng lòng chờ đợi, vì chủ đề của nó, trừ tôi.

Kể từ khi chúng tôi có những tiết học giáo dục giới tính, chúng tôi có thể nói to từ “sex”, không phải trong giờ ra chơi, với điều kiện là dùng từ đó một cách có ý thức, có nghĩa là không đùa cợt thái quá. Rất nhiều cánh tay giơ lên và cô Julie đã yêu cầu Dora vui lòng lên bục giảng để trình bày.

Dora nói rằng đây là niềm đam mê khiến người ta mù quáng, không phải tình yêu. Đam mê, mày sốt bốn mươi độ, khi ấy mày sẽ thấy rõ hơn. Mày tô vẽ cho đối tác của mày đủ mọi đức tính, nhưng vì sự đam mê không bao giờ kéo dài, trừ phi mày chết vì điều ấy, khi cơn sốt dứt, mắt mày mở ra và rất nhiều những điểm xấu của đối tác hiển hiện trước mắt mày. Thường thì đó là sự tan vỡ, đôi khi, người ta vẫn duy trì do thói quen hoặc là vì lợi ích. Mẹ của Nora nói rằng tình yêu, đây là chấp nhận thói xấu của người khác, tệ nhất là rốt cục phải yêu những thói xấu đó.

Cả lớp gập người xuống vì say sưa. Trừ Anne-Charlotte, cô nàng không ngừng ra hiệu cho tôi và thở dài như thể mẹ tôi đã đoạn tuyệt khi mẹ phát hiện ra cái áo may ô ngăn tay và rằng không một giây phút nào mẹ tôi nghĩ đến việc yêu bố bất chấp những thói xấu của bố, điều tệ nhất đối với họ. Tôi làm ra bộ không nhìn thấy, điều này giúp mày không buột miệng nói ra.

Tiếp theo đến lượt Éloi. Cậu ta vừa trèo lên bục giảng vừa ra vẻ ta đây. Éloi mười ba tuổi, bố cậu ta là kiến trúc sư, sau này, cậu ta sẽ học để tiếp quản văn phòng của bố mình. Trong khi chờ đợi, đám con gái là thứ cậu ta nghiên cứu nhiều nhất. Anne-Charlotte nói rằng cậu ta đã ăn nằm với bọn con gái, chúng tôi tự hỏi tại sao nó lại biết được và tại sao điều đó có vẻ khiến cô nàng thích thú.

Éloi nói rằng cần phải biết gọi sự vật bằng đúng tên gọi của chúng, chính tình dục khiến người ta mù quáng. Và khi vì tình dục, mọi chuyện kết thúc, Dora có lí, còn lại, là trở ngại, tình bạn, đôi khi là tình yêu. Và cậu ta không cần đến mẹ để biết được điều ấy.

- Được rồi Éloi, kinh nghiệm quá. - Cô Julie đùa còn tất cả chúng tôi cười nhạo cậu ta.

Sau đó Gaetan lên bục giảng trong tràng pháo tay vì Gaetan Roussel, ca sĩ mà tất cả chúng tôi ngưỡng mộ. Gaetan có một người anh cùng cha khác mẹ là nhà triết học. Và vì chúng tôi có quyền được lấy tư liệu ở ngoài để làm cho cuộc thảo luận phong phú, cậu ta rút từ trong túi ra một tờ giấy và vừa đọc vừa làm dáng.

“Tình dục là động lực của tình yêu
Tiền bạc là động lực của chiến tranh.”

Nó tuyên bố rằng anh trai nó đã để lại điều đó để chúng tôi suy nghĩ và nó trở về chỗ ngồi của mình cạnh Dora.

Khi lớp đã lấy lại trật tự, cô Julie nói tiếp.

Nếu cô hiểu đúng, đam mê và tình dục đóng một vai trò quan trọng trong quan điểm của của chúng ta về tình yêu, này, Tom, đúng rồi, em ấy, Tom Le Guen, ở dưới kia kia, mọi người còn chưa nghe thấy em nói. Liệu em có muốn lên nói cho chúng tôi nghe suy nghĩ của em không.

Tôi đứng dậy và lên bục giảng. Đột nhiên, tôi không ồm cũng chẳng làm sao hết. Tôi nói với họ rằng cả lớp đã sai bởi vì mọi người đã quên nói về trái tim và trái tim còn quan trọng hơn tình dục và đam mê gấp nghìn lần, bằng chứng là những bài hát mà tất cả chúng ta cùng say mê và trong tất cả những bài hát đó đều có những câu giống nhau: “Xin đừng đi”, “Hãy quay trở lại”, “Anh chờ đợi em”, tương tự với những bài hát bằng tiếng Anh: “Please forgive me”^[8] hay “I cant forget you.”^[9] Và khi không hiểu hết, người ta bịa ra, trong các buổi hòa nhạc cũng

vậy, những cái bật lửa thấp sáng khắp nơi trong phòng để nói về trái tim, không phải về tình dục, và các hình xăm trên những cánh tay của “Trái tim tên cướp biển”, đây cũng là về tình yêu mãi mãi không thể xóa nhòa.

Tôi kết thúc bằng một bài hát của Gaetan Roussel, và dù sai nhạc, tôi vẫn buông tiếng hát:

“Nào, hãy tới đây, anh đưa em xuôi theo gió

Anh đưa em đi bên trên những con người

Và anh mong rằng em nhớ

Tình yêu của chúng ta là bất diệt.”

Tôi nghĩ rằng mình đã gào lên từ “Bất diệt”.

Nhưng không ai vỗ tay cả vì tôi quá nhỏ bé ở cuối lớp, vì cô Julie không yêu cầu tôi lên bục giảng, và vì dù sao đi chăng nữa, tôi chẳng thà chết đi còn hơn là lên trên bục giảng.

Chương 6

Tôi không thể tin được rằng mới chỉ hôm qua thôi, mẹ tôi đã nói với bố rằng thế là kết thúc. Tôi có cảm tưởng là mẹ đã nói với bố từ rất lâu rồi và tôi biết điều này. Có thể tôi cũng đã bịt mắt mình lại để không thấy rằng tình yêu đã cuốn gói ra đi mất rồi.

Những cái bóng điện nhấp nháy trong đầu tôi đúng lúc những thứ khác cũng đang dâng trào. Ví dụ như khi mẹ sẽ đi ăn tối ở nhà bạn bè không có chồng đi cùng. Đến phút chót, bố nói: “Phù, tôi quá sức rồi!”. Và thỉnh thoảng, khi mẹ đã quay lưng đi, bố nói với chúng tôi: “Đừng nói với mẹ, nhưng bố thích ở lại với các con trai của bố.”

Mày nói xem! Thực tế, mẹ xấu hổ khi đưa bố ra mắt bạn bè mình, cũng như chúng tôi không muốn bố đưa chúng tôi tới trường vì lũ bạn.

Có thứ khác còn nhấp nháy mạnh hơn nữa: bố mẹ tôi ngủ ở hai phòng khác nhau, vả lại, chúng tôi nói: “phòng ngủ của mẹ”. Bố ngủ trong phòng làm việc của bố, trên cái tràng kỉ-giường. Nguyên cớ, đó là: “Bố ngáy như sấm, bố không thể bắt mẹ phải chịu đựng điều ấy.” Trừ phi theo tin mới nhất thì Sapritch mới chính là thần sấm. Giờ đây, thói quen đã nhiễm, theo cái kiểu

mà người ta không xóa bỏ, tôi thậm chí không còn nhớ là từ bao lâu rồi nữa.

“Dù sao đi chăng nữa, họ cũng không làm tình với nhau nữa”, Cédric nói. Đến đây, tôi lại muốn bịt tai lại.

“Khi sự say mê tan biến, thứ còn lại, đôi khi, đó là tình yêu” Éloi đã nói. Đối với bố mẹ tôi, tôi tự hỏi liệu họ đã bao giờ say mê chưa. Tôi không tin rằng còn lại tình yêu.

Học kỳ đầu tiên, chúng tôi đã chọn “sự tôn trọng”, cô Julie đã nói rằng ngược lại với tôn trọng, đó là sự khinh miệt. Hôm qua, khi mẹ nhìn cái áo may ô ngắn tay, đấy là sự khinh miệt.

Trước đây, khi có khách mời và vào mùa thích hợp, chúng tôi dứt khoát ăn tối ở sân ngoài trời. Sự may mắn mà chúng tôi có ấy khiến họ phát điên, và trong những buổi tối đó, mẹ tự hào về đám cây của chồng mình. Tôi không bịa đâu bởi vì tôi vẫn còn nghe thấy những lời trầm trồ và tiếng cười hài lòng của mẹ. Thậm chí là có một lần bọn trẻ không tham gia, tôi nhân cơ hội nấp dưới gầm bàn và điều gì phải đến đã đến, tôi đã ngủ trong khu vườn của lâu đài l’Hermine.

Chúng tôi không bao giờ mời khách nữa, trừ ông bà ngoại và, vì là trong gia đình nên những người này không tính. Ông bà nội không từ Vannes lên nữa, bà nội có lẽ sợ làm phiền, ông nội thì quá bận với vườn tược của mình.

Giờ đây, chúng tôi ăn tất cả các bữa ở trong bếp, bếp đồng thời là phòng ăn.

Coline ăn vào khoảng bảy giờ cùng cô Debbie và Sapritch. Con chó chăn cừu xứ Flandres mê nước, thậm chí là nước bồn tắm và nó được phép tắm hai lần một tuần, trước khi cắt đám

“tóc” khai thông tầm nhìn cho ánh mắt dịu dàng của nó. Sau đó, chúng tôi chuyển sang phần sấy khô và gió xoáy vào lớp lông đủ màu sắc của nó.

Bố rất muốn cô Debbie ăn tối cùng chúng tôi khi vắng mẹ để cho có không khí nhưng cô Debbie từ chối vì bộ phim truyền hình mà dù với bất cứ giá nào, cô ấy cũng không muốn bỏ lỡ. “Thậm chí là vì tôi, cô cũng không thể bỏ lỡ à?” Bố vừa đáp vừa cười. Cô có ti vi trong phòng của mình và cô để tiếng thật nhỏ để không làm con bé thức giấc, đôi khi nó nằm gọn trên đùi cô như có phép màu.

Cô Debbie sắp bộ đồ ăn, nấu rau tươi và chuẩn bị món xa lát, đôi khi là món tráng miệng, nhưng chúng tôi thích ăn đồ siêu thị hơn. Những người đàn ông phải tự xoay sở với phần còn lại. Phần còn lại đó là thịt hoặc xúc xích do bố chế biến trên vỉ nướng, pho-mát nếu chúng tôi muốn, hoa quả thì bắt buộc phải có.

Tối nay, Cédric mua đồ cho vào tủ lạnh và rồi anh ta mang tất vào trong phòng mình. Bố không nói gì cả. Cô Debbie ở lại lấy cơ là lo cho bữa ăn của tôi, nhưng là để dõi theo bộ phim truyền hình yêu thích của cô ấy, bộ phim đang được chiếu, vì vậy tôi không ngừng tuân những mẫu xúc xích cho con Sapritch, dấu rằng nó không được quyền kiểm soát giữa các bữa ăn. Lần này, cô Debbie không nói gì, còn tôi thì thực sự đã chán ngấy rồi.

Trong số những thứ đang dâng trào trong đầu tôi, có cả một bộ phim dài tập mà chúng tôi đã cùng nhau xem trong phòng của cô ấy, FBI, portés disparus. Lúc này, tôi biết rất rõ tại sao tôi lại đòi xem lại một lần nữa, dù cho cả lớp thấy điều đó là ngu ngốc. Ông cảnh sát trưởng Jack Malone giống bố tôi. Ông ấy

không cao to, ông mặc kệ vẻ bề ngoài. Ông có đầy nếp nhăn trên trán, một cái miệng nhỏ, gần như không có cổ và lúc nào cũng có vẻ buồn buồn. Trong công việc, ông luôn bị chỉ trích vì ông không vội vàng giải quyết những vấn đề, mà đó là những vấn đề sống còn. Phải đợi tới kết thúc bộ phim mới có thể hiểu được rằng ông đã đúng.

Sau bữa tối không có Cédric, bố chui vào trong phòng làm việc của mình cùng với Sapritch, còn tôi, chỉ một lần thôi, tôi giúp cô Debbie một chút trong việc dọn dẹp và tận dụng cơ hội để hỏi xem liệu cô có vô tình thấy ông Jack Malone hơi giống bố tôi không.

Cô ấy suy nghĩ:

– Đúng là có cái gì đó giống cháu ạ, trừ việc Jack quá yêu công việc của mình, vì thế mà vợ ông ấy đã rời bỏ ông ấy. Mặt khác, công việc là niềm đam mê của ông ấy.

Cô Debbie đã nói vậy và, tôi không hiểu tại sao, tôi ở trong phòng của mẹ, dù cho không ai có quyền được vào đó khi mẹ vắng nhà cũng như khi mẹ có mặt, trừ trường hợp đặc biệt nghiêm trọng.

Trong phòng ngủ, dĩ nhiên giường là thứ nhìn đầu tiên. Giường của mẹ tôi là một cái giường “king size”, có nghĩa là “rất lớn” theo tiếng Mỹ. Không có nệm lông, mẹ thích ga trải giường. Hai cái gối, đặc biệt không được bằng mút công nghiệp, bằng lông vũ. Khi còn nhỏ, tôi muốn trèo lên đó đến chết đi được, nhưng lại cũng điều ấy khiến tôi e sợ. Tôi chỉ dám khi bố tôi ở đó và tôi nằm im không cử động gì hết để mẹ bỏ qua cho tôi. Tôi hít hà mùi hương của mẹ với cảm giác phạm một tội ác

nhưng tôi lại không thể tìm mình được.

Cédric không thêm quan tâm đến tất cả những thứ đó, anh nằm như một ông vua trên chiếc gối của mẹ, và khi bỗng nhiên thấy buồn, anh nhún nhảy trên giường.

“Con đây!”. - Mẹ vừa nói vừa cười.

Với tôi, cái ghế dài dành cho hai người, nơi mẹ ngồi để xỏ giày là thứ mà tôi thích nhất. Chúng tôi gọi đây là “ghế của hoàng hậu” bởi vì nó thuộc thời vua Louis XVI và hoàng hậu Marie-Antoinette cũng có một cái giống như vậy trước khi bà và người đàn ông của mình lên máy chém.

Mẹ nói với tôi: “Con muốn gì thế, cu ngốc, lại đây nào!” Tôi ngồi cạnh mẹ, mẹ vừa chỉ những chiếc giày vừa kể cho tôi nghe rằng đây là các bạn đồng hành của mẹ, thỉnh thoảng tôi giúp mẹ chọn một đôi và đôi mà tôi thích nhất, đôi có cái kẹp mạ vàng dù cho nó sẽ làm cho chuông reo dưới những cánh cổng an ninh của sân bay.

Tôi vào trong phòng của mẹ, đẩy cửa tủ treo quần áo. Trong cùng, phía sau những bộ váy áo màu sắc, có một cái váy luật sư, màu đen tuyền, với một nhúm lông màu trắng mà chúng tôi gọi bằng một cái tên phức tạp: “dải lông thú”^[10] trên vai. Lông thú, giống như lông chồn. Tôi nhìn những bạn đồng hành được sắp rất thẳng hàng trên các thanh treo và tôi muốn phá hỏng chúng.

Đúng lúc đó, Jack Malone bước vào.

“Con có muốn mình nói chuyện một chút không Tom?”

Tôi nói: “Đồng ý ạ, nhưng tại đây?”

Bố đáp: “Con là người quyết định, thưa sếp!”

Chương 7

Tôi ngồi xuống cái ghế dài của hoàng hậu, bố ngồi xuống chiếc ghế bành của chồng bà, bố khẽ hắng giọng và nói:

– Mẹ con vừa gọi điện cho bố. Thật buồn khi mẹ phải đợi cả một tuần để nói chuyện với các con. Mẹ đã quyết định về sớm hơn. Mẹ sẽ có mặt tối thứ sáu.

Tôi không cần phải hắng giọng để trả lời.

– Con à, điều khiến con ngạc nhiên là anh Cédric lại đang ở đây. Chẳng hiểu việc mẹ về sớm hơn sẽ thay đổi được gì đây? Mẹ đi, mẹ cứ đi đi, thế thôi.

– Bố chưa từng bao giờ thấy mẹ rút ngắn một chuyến công tác cả. Điều đó có nghĩa là mẹ rất thiết tha với các con.

– Không hẳn là thế. Dù thế nào đi chăng nữa, không đủ để ở lại với bố.

Bố nhìn xuống đôi giày vải đế cói, những đồ vớ thực thụ. Thứ đó bắt đầu nhấp nháy bên cạnh những bạn đồng hành trong tủ treo quần áo. Tôi hỏi:

- Tại sao bố mẹ lại lấy nhau?
- Thì rất đơn giản là vì tình yêu, Tom!
- Vì tình yêu mù quáng sao?

Bố nhướn lông mày giống như Sapritch khi nó không hiểu. Tôi cố nhớ lại câu nói của Gaetan: “Tình yêu, chiến tranh, tình dục, tiền.”

Tôi không thể lập lại trật tự được. Và rồi, tôi mặc kệ.

– Rất ngắn gọn là vì tình yêu. - Bố đáp. - Bố không biết liệu người ta có thể gọi đó là “tình yêu sét đánh” hay không, nhưng bố và mẹ lập tức phải lòng nhau. Đó là ở đảo Ile aux Moines, mẹ đến để tận hưởng không khí của biển cả tại nhà của một cô bạn... Nhưng bố đã kể cho con nghe chuyện này ít nhất mười lần rồi.

Mười lần, chừng ấy không đủ. Ile aux Moine rất gần Vannes. Bố tôi bơi thuyền buồm cùng một người bạn. Thuyền của họ bị hỏng và họ phải đẩy lên trên đảo, đấy là số phận.

– Và bố mẹ phải lòng nhau như thế nào?

– Bố nghĩ rằng bố đã giúp mẹ khám phá ra điều gì đó mà mẹ còn chưa biết: chúng ta hãy gọi đấy là bien-être^[11].

Bố rời ghế bành của vua Louis XVI và tiến lại gần cái ghế dài của tôi.

– Hãy tách rời các từ, Tom, và viết hoa những từ đó. Con sẽ thấy chúng được phá tâm theo một cách khác: Bien Être... Bây giờ, hãy đặt chữ Être lên trước: être bien^[12], tĩnh lặng, yên bình. Dành thời gian để là chính mình, rất đơn giản. Con biết không khí ở nhà ông bà ngoại con rồi đấy. Dẫu là họ yêu nhau, song đúng hơn đó là cuộc đua, không bao giờ có thời gian để thở. Bố đã cho phép Olivia được dừng lại trong chốc lát.

– Vậy tại sao mẹ lại không ở lại Vannes nếu như mẹ cảm thấy quá thoải mái?

– Mẹ đã ký hợp đồng với văn phòng luật sư của mẹ. Và không phải bất cứ văn phòng nào đâu nhé! Mẹ không có ý định hành nghề ở nơi nào khác ngoài Paris.

– Và mẹ đã buộc bố phải từ bỏ nghề làm vườn à?

– Không hẳn thế! Nhưng tìm được loại công việc này ở đây không dễ và lại được trả rất rẻ mạt. Bố rất muốn nuôi sống gia đình. Ông ngoại con đã đề nghị bố làm việc với ông, thế đấy!

“Công việc, đó là niềm đam mê của ông ấy, ông ấy giữ công việc”, cô Debbie nói về Jack Malone. Gia đình, theo tôi, chính bố là người giúp cho nó tồn tại lâu được như vậy.

– Đáng tiếc! Lẽ ra bố không phải làm thế. Rẻ mạt, vẫn còn hơn.

Bố thở dài. Bố nói giọng khê khàng, như thể muốn xin lỗi vì một điều mà tôi không biết đó là gì.

– Và rồi, các con ra đời...

Tôi thấy Cédric đang nhảy tưng tưng trên giường. Mẹ cười: “Con đấy!” Tôi không dám nhúc nhích.

– Cédric, bố mẹ muốn có anh ấy. Con, bố mẹ mong muốn một cô con gái. Tóm lại, con là một sai lầm, giống Coline.

– Đừng nói linh tinh, Tom. Đúng là mẹ con muốn một cô con gái, nhưng điều ấy không ngăn cản việc mẹ yêu con.

– Bố sẽ không nói rằng Coline cũng là do mẹ muốn có đấy chứ. Mà tại sao mẹ không phá thai đi?

– Bởi vì bố đã yêu cầu mẹ giữ lại.

– Tại sao?

Tại sao, tại sao, tại sao?

– Đây là con của bố mẹ, Tom.

Tuy nhiên... Đầu tiên là tôi, sau đó là Coline, thế là quá nhiều. “Họ không làm tình với nhau nữa” Euréka, tôi đã tìm thấy rồi! Sau Coline, bố đã chuyển vào phòng làm việc của mình chính là để không phạm thêm sai lầm thứ hai.

Quá tam ba bận. Sapritch xuất hiện ở cửa để xác nhận.

– Tại sao con cười? - Bố hỏi.

– Con không cười.

Sapritch hết sức tránh bước vào. Thậm chí nó còn không được quyền thở ở trước cửa phòng của mẹ: coi chừng ô nhiễm. Nó không phải là một con chó nhà. Bố cũng không phải là người đàn ông giữ nhà, chỉ có phải xem bố đi giày thể nào thôi.

Sapritch bắt đầu bài biểu diễn xiếc của mình. Nó vừa nhúu mày vừa giơ chân lên, không hạ xuống: “tôi có thể chứ?”

– Chúng ta làm gì đây, thưa sếp? - Bố hỏi.

Hai lần “sếp” rồi, hôm nay là ngày của tôi! Tôi nhìn thấy vết đất trong phòng khách hôm chủ nhật, khi mẹ đoạn tuyệt và khi tôi thức dậy.

– Vào đi, Sapritch. Cứ tự nhiên, cô bạn.

Hổng rồi! Nó ẹp tai xuống và quay về phía ông chủ của mình để ông xác nhận. Bố vừa vỗ vào đầu gối vừa cúi xuống: “Nào, trèo lên chân nào, mày đợi gì thế?”

Bình thường, hẳn là nó sững điên. Nó cụp tai lại và luồn cái đuôi vào giữa hai chân: “tôi sợ”. Bố tới túm lấy vòng cổ kéo nó lại, lần duy nhất bố có vẻ giận dữ, tôi tự nhủ không biết là vì ai đây.

Bố hỏi to hơn:

– Còn câu hỏi nào khác không Tom?

Gaetan Roussel đã hát: “Và tôi muốn em nhớ rằng tình yêu là vĩnh cửu.”

– Bố vẫn yêu mẹ chứ ạ?

– Bố yêu mẹ vì mẹ là mẹ của các con của bố và vì, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, mẹ vẫn mãi là mẹ của các con.

Có tiếng sập cửa ra vào. Trái tim tôi trĩu xuống: mẹ ư? Tóm lại, tôi không hoàn toàn chắc chắn mẹ sẽ không quay về.

– Cédric, - bố thở dài. - Chắc là nó xuống nhà cô bạn Violaine của nó rồi.

Anh ấy đã nghe thấy bố nói: “bố yêu mẹ”. Anh gọi Violaine và vừa cười cợt vừa nói: “Cứu với!”. Bọn họ ôm hôn nhau trước tivi. Với bọn họ, đó không phải đóng phim con heo, đó là sự an ủi. Tôi, tôi chỉ có mỗi Anne-Charlotte vì không ai muốn làm điều ấy với tôi.

– Bố hơi lo lắng cho anh trai con. - Bố tiếp tục. - Con biết anh con rồi đấy: nó ra vẻ ta đây, nhưng thực ra, nó đang “sống vất vưởng”, như bọn con vẫn nói. Bố không muốn nó làm điều gì đó ngu ngốc. Nếu con cảm thấy điều gì đấy sẽ xảy ra, con sẽ nói với bố chứ, Tom? Sẽ chỉ hai chúng ta biết thôi, chắc chắn là như vậy.

Tôi hét lên.

– Thế còn con? Con sẽ không làm điều gì ngu ngốc sao? Nếu con làm thì bố mặc kệ à?

Tôi nằm xuống cái giường. - Đệm nhún.

Bố đến ngồi xuống cạnh tôi. Bố vòng tay ôm lấy vai tôi. Tôi co rúm lại để chứng tỏ rằng tôi không đồng ý với bố. Bố nói:

– Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với con, bố sẽ không gượng nổi được đâu, con trai ạ!

Trong FBI, portés disparus, thường thì những đứa trẻ là nhân vật mà Jack Malone đi tìm. Chúng đang trong tình trạng nguy hiểm chết người. Người ta không ngừng tính quãng thời gian mà chúng còn được sống. Không bao giờ tìm đến trước được cả, ngoài ra, một số người còn phải bỏ mạng. Khi Jack tìm được một đứa, đứa trẻ đang co rúm ở trong một chỗ dạng hầm không có ánh sáng. Nó không thể tự mình giải thoát được, thậm chí việc kêu to lên cũng làm cho nó quá sợ hãi, vậy nên nó phải che mặt để không nhìn thấy tai họa.

Jack Malone nhẹ nhàng tiến về phía đứa trẻ để không khiến nó khiếp sợ. Đứa trẻ từ từ ngẩng đầu lên. Nó còn chưa chắc là mình đã được cứu. Jack nói: “Xong rồi, chú ở đây rồi, cháu không phải sợ gì hết. Không ai làm đau cháu được nữa.”

Ông bế nó dậy trong vòng tay của mình hoặc cầm tay nó, tùy thuộc vào tuổi của đứa trẻ và dẫn nó ra ngoài, nơi tất cả mọi người đang đứng đợi và cảm phục hành động của ông. Bà mẹ đến, cô ấy không thể tin vào hạnh phúc của mình, cô ấy khóc.

Sau đó, bà mẹ và đứa trẻ chạy về phía nhau. Người ta nói rằng họ bay, người ta muốn điều này kéo dài mãi mãi. Bà mẹ vừa ôm con trai trong vòng tay mình thật lâu vừa nhìn vào đôi mắt mở to của nó. Thỉnh thoảng, cô ấy gọi nó là “con bé bỏng của mẹ”. Khi đã lấy lại được tinh thần, cô ấy tìm Jack Malone để nói lời cảm ơn ông, nhưng ông đã đi xa rồi với đôi vai trĩu xuống và

dáng vẻ buồn buồn, nhiệm vụ của ông đã hoàn thành. Người ta muốn kêu to với ông: “Hãy ở lại, chúng tôi cũng yêu ông!” Nhưng, dầu cho đó là sự thật, cuối cùng người ta cũng không thể làm được.

Chương 8

Người ta nghe thấy tiếng ông ta la hét trong bếp, dù bếp không nhìn ra phòng khách vì sợ mùi. Ông ta đã bấm chuông ngay sau khi bố quay về, bố nói: “Để tôi.” Hẳn ông ta đã phải rình lúc bố về để lao vào.

Ông ta nói: “Không thể chấp nhận được, ông ạ. Không thể như vậy được!”

Khi cùng vợ đi du lịch trở về, họ đã thấy Cédric trên giường của mình cùng với Violaine, phải, trên giường của “chúng tôi”, ông ạ, ông nghe rõ rồi chứ, hãy tưởng tượng phản ứng của Marie-France. Chưa kể đến việc căn hộ bị tàn phá, vỏ chai rượu khắp nơi và cái mùi, cái mùi...

– Cháu không được nhúc nhích đâu đấy. - Cô Debbie mở to mắt ra lệnh cho tôi. - Bố cháu không cần cháu quan tâm đến việc đó. Mà tại sao cháu không đóng cửa lại thế nhỉ?

Sapritch cũng buộc phải làm như vậy, nó quên mất cả bữa ăn của mình. Hai tai dựng đứng, đuôi nằm ngang, nó rên rỉ: “chuyện gì đang diễn ra vậy?”

– Tại sao cái ông kia, ông ta lại gào ầm lên với bố thế, ông ta không hài lòng à? - Coline hỏi với món xúp chảy thành giọt dưới cằm, rồi rồi nó ọe.

– Không có gì cả, cô nàng ời, đây là chuyện của người lớn. -
Cô Debbie vừa dỗ dành nó vừa lau vết xúp.

– Người lớn là gì ạ?

Ngoài phòng khách, câu chuyện vẫn tiếp tục:

– Chưa kể là theo tôi được biết thì hôm thứ ba, bọn chúng phải đi học, không phải thế sao? Chắc là ông cũng chẳng thấy lo lắng khi biết sáng hôm đó con trai ông ở đâu đâu. Bà Le Guen cũng thế.

– Vợ tôi đang đi công tác ở New York.

Bố nói “vợ tôi”, một cơn gió dịu êm lướt qua ngực tôi và tôi hài lòng vì ông Larivière đã lên đây, dù là để mắng chửi bố.

– Ở New York à? Tiếc thật! Tôi đã sẵn sàng để chỉ cho bà ấy thấy tình trạng của căn hộ rồi. Tôi chắc chắn là bà ấy sẽ phải mở to mắt ra.

Ông ta cũng nói “tiếc thật” với bố tôi. Bố tôi đáp:

– Khi tổ chức một kỳ nghỉ cuối tuần “mở cửa”, người ta sẽ hứng chịu những phiền toái như vậy thôi. Ông có thực sự nghĩ rằng con trai chúng tôi là người duy nhất phải chịu trách nhiệm?

– Chịu trách nhiệm hay không, ông hiểu rằng chúng tôi không mong thấy sự có mặt của nó ở nhà chúng tôi nữa. Còn về những “phiền toái”, nếu chẳng may chúng tôi phát hiện ra mất một vài đồ vật có giá trị, ông phải biết rằng chúng tôi sẽ lập tức kiện đấy.

Đến lúc này, bố cao giọng. Bố nói bằng một giọng cực trầm mà tôi rất thích: “Tôi cam đoan về con trai tôi. Nó không thể ăn

cấp dù bất cứ thứ gì. Vả lại, ông nghĩ là nó cần những thứ đó à? Ở đây nó có tất cả những thứ nó cần.” Nếu bố mẹ của Anne-Charlotte phát hiện ra chúng tôi trên cái giường của vợ chồng họ khi đi du lịch về, liệu bố tôi có bảo vệ tôi như thế không, dù rằng rất ít khả năng tôi ở đó, trước hết vì Anne-Charlotte không phải là một người con gái đẹp, sau đây là vì bố cô nàng là quân nhân, với ông ta thì tốt nhất là chuồn thẳng, chưa kể đến hòn dái thấp hơn của tôi.

– Tôi nghĩ rằng chúng ta đã nói xong rồi. - Bố nói.

Và đúng lúc này cánh cửa ra vào đóng sập lại.

Cédric! Tôi lao ra thật nhanh. “Không”, cô Debbie ra lệnh. Quá muộn rồi! Sapritch rất thích thú khi tất cả mọi người đang ở đó, nó đuổi kịp tôi ở lối vào. Trước khi tôi kịp báo cho anh trai mình biết rằng trong phòng khách đang rất kịch liệt thì anh ta đã nói với tôi “lo bản thân mày đi”, và anh lao vào trận kịch chiến. Ông Larivière nhìn anh ta, mắt sầm lại, tôi nhìn thấy cái ca-vát, ông ta chỉ cho bố thấy.

– Không thể ăn cắp à? Thật thế sao?

Cédric chỉ đeo ca-vát nhân những dịp trọng đại và khi bà ngoại Cacquarante có mặt: ngày đầu năm mới, sinh nhật bà hoặc khi bà đưa anh đi. Anh có hai cái bà tặng, màu sắc sặc sỡ, với hình những con vật kỳ cục. Trong công việc của bố, cavát là thứ bắt buộc. Không thể nói đùa là có thể bán những chiếc ô tô hạng sang trong trang phục quần bò và áo phông. Dù bố hầu như không bán gì nữa, không bán xe hơi và cũng chẳng bán phụ kiện, bố vẫn đeo chúng vì sự tôn trọng với ông chủ của bố, ông ngoại tôi, người mà đi ngủ cũng đeo, và ngay khi ngày làm việc

kết thúc, bố nhét ngay vào trong túi, khiến những chiếc ca-vát của bố thực sự như những cái giẻ lau.

Cái mà Cédric đang đeo không phải của nhà tôi. Nó màu đỏ thắm với những sọc màu ghi, rất đẹp. Anh bình thần tháo ra và giơ ra cho bố của Violaine.

– Cám ơn chú. Cháu chỉ mượn thôi. Con gái chú sẽ khẳng định điều đó với chú, bạn ấy đã đồng ý rồi. Cho cháu gửi lời chào kính trọng đến vợ chú.

Mặt ông Larivière trở nên giống cái ca-vát. Tôi thấy khoái chí. Khi tôi mượn cái áo Ralph Lauren với những con số của nhà vô địch trên tay áo, đó là để được giống anh ta và cái ca-vát muốn nói lên rằng anh ta rất muốn có một người bố làm quản lý, thêm vào đây là một người mẹ làm nội trợ. Hơn nữa, bố tôi không lẫn với ai được với chiếc ca-vát giẻ lau đang phát tín hiệu báo động trong túi của mình. Bố thậm chí không thể nói với kẻ thù của mình: “Ông nghĩ gì thế, thưa ông? Chiếc cavát này thuộc về tôi. Tôi không hiểu tại sao chúng tôi lại không có một cái giống như vậy được cơ chứ.” Và bố tự tin bước đi dẫn ông ta vào trong phòng của vợ mình để chỉ cho ông ta thấy tất cả những cái ca-vát treo phía trên những đôi giày có nẹp trong tủ quần áo.

– Thế thôi à? Không còn gì khác sao? - Gã đàn ông đều giả kia hỏi, tay vẫn giơ ra như thể Cédric sẽ đặt vào đó chiếc nhẫn đính hôn của bà Larivière với viên kim cương to đùng.

Tôi bước tới.

– Ông ta nghĩ rằng anh đã ăn cắp đồ ở nhà ông ta. Ông ta sẽ báo cảnh sát. Bố đã bảo vệ anh.

– Mày chắc chứ? - Cédric nói.

Anh chỉ vào phòng khách.

– Xin mời, chú đừng ngại, mời chú cứ lục soát khắp nơi, cả trong phòng của cháu nữa tùy chú. Về chuyện cảnh sát, cháu xin nhắc cho chú biết rằng mẹ cháu là luật sư. Theo những thông tin mới nhất thì tối thứ sáu này mẹ cháu sẽ có mặt ở nhà.

– Bỏ qua đi Cédric. - Bố nói bằng một giọng đáng sợ. - Bố sẽ lo việc này.

Chương 9

Suốt cả tuần thời tiết rất xấu. “Khi tháng Ba đến như một con cừu...” Tôi không biết liệu nó có ra đi như một con sư tử hay không, nhưng chúng tôi đã được hưởng nhiều cơn bão. Ở Bretagne, những hạt mưa đá to bằng quả trứng chim bồ câu đã tàn phá các mái nhà và làm cho những chiếc ô tô bị lỗi lôm. Người ta thấy có những người khóc trên ti vi ; thậm chí cả một người đàn ông có vẻ là mạnh mẽ.

Ở trường, người ta không nói đến gì khác ngoài kỳ nghỉ xuân. Năm nay, nó rơi vào đầu tháng Tư và rất nhiều người sẽ quay trở lại với trượt tuyết. Cédric đến một trang trại cưỡi ngựa ở miền Nam. Coline thì ông bà ngoại đã nhận trước là đưa đến Grimaud: lần đầu tiên đi máy bay, xin chào những “tại sao” to bằng cả bầu trời. Tôi sẽ tới Vannes, nhà ông bà nội. Cuối tuần lễ Phục sinh bố sẽ về với chúng tôi: ba ngày.

Hôm nay là thứ sáu và khi tôi trở về nhà là hai mươi giờ. Va li và túi của mẹ đã ở lối vào. Mẹ đang ở trong phòng khách cùng với bố và Cédric.

Cédric, đó là sự ngạc nhiên: sáng nay, anh đã nói với bố là bố phải trả tiền để anh có mặt ở nhà. Tôi tự nhủ không hiểu tại sao anh lại đổi ý. Có thể vì anh không thể rúc ở nhà Violaine được

nữa và điều này đã buộc anh phải đổi ý. May sao điều đó cũng buộc cô ta phải làm như vậy.

Tôi đã chạy cho tới đèn đỏ đầu tiên, sau đó tôi giảm tốc độ cho tới đèn đỏ thứ hai và sau nữa tôi đã không đi thang máy để về nhà chậm hơn.

– Cuối cùng thì con đã về rồi, con yêu!

Mẹ đi về phía tôi, vui vẻ. Mẹ hào hứng ôm tôi và bỗng dưng, tôi thấy thật vui lòng, toàn thân tôi vỡ vụn trên tấm thảm như thể cuộc tàn sát từ hôm chủ nhật không tồn tại, rằng tôi hoàn toàn nhầm lẫn.

Mẹ lượm những mảnh vụn.

– Chúa ơi, có chuyện gì xảy ra với mắt của con thế?

Tôi trả lời rất nhanh: “Không sao cả. Con bị một quả bóng ném trúng ở trường.”

– Quả bóng phải chịu trận rồi! - Cédric cười nhạo.

Anh đứng dậy và lại gần giống như một con chó rùng. Tôi giết chết anh bằng ánh mắt của mình. Anh đã thề sẽ không nói gì cả, kể cả với bố, người vẫn tra vấn tôi về anh.

– Con trai bà là một kỵ sĩ, thừa bà. - Cédric nói. - Chính là để bảo vệ cho danh dự của bà mà nó đã dùng bơ đen một bên mắt. Với cái mũi, đúng hơn là món sốt cà chua đang chảy xuống.

– Danh dự của mẹ ư? - Mẹ sửng sốt hỏi tôi.

Tôi không trả lời.

Tôi ghét anh trai tôi. Tại sao lúc nào anh ấy cũng phá vỡ tất cả thế?

– Mẹ hãy tưởng tượng rằng trong lớp nó đang có tin đồn rằng

mẹ đã chuẩn đi New York với một ông Da đen.

Tôi nhắm mắt lại, tôi chờ đợi những hạt mưa đá như những quả trứng chim bồ câu đến tàn phá trí não tôi. Mẹ phá lên cười.

– Một ông Da đen à? Câu chuyện này là thế nào?

Đó không phải là một câu chuyện, hay nói cách khác đó là sự thật. Thứ ba, khi tôi đến trường, Anne-Charlotte đã kể tất cả để khoe khoang, chuyện ly dị và chuyện ông Da đen. Giờ ra chơi, Gonzague, một kẻ theo chủ nghĩa chủng tộc thô thiển đã buộc tội mẹ tôi. Tôi sẽ không nhắc lại từng từ những điều đấy khiến tôi phát điên, nhất là trước mặt những kẻ khác đang cười nhạo. Tôi lao vào để nó dừng lại, tôi thấy mình nằm trên mặt đất, bơi trong vũng máu của mình và, không còn nhìn rõ nữa, người ta mang tôi đến trạm y tế, ở đó, một người phụ nữ rất tốt bụng an ủi tôi, tôi không bị vỡ mũi, cũng không bị rách mắt, thời gian trôi đi, tôi sẽ khỏi hoàn toàn. Cũng không có thiệt hại gì đối với những cái nẹp răng của tôi. Nhưng tôi không thể quay trở lại lớp được. Không liên hệ được với bố mẹ, mẹ thì ở Mỹ, di động của bố thì không có tín hiệu. Người ta đã gọi anh trai tôi để anh đưa tôi về nhà, tiền taxi do nhà trường trả. “Ai đã làm như thế với mày đấy?” Anh hỏi tôi trong taxi. Tôi cho tên Gonzague và giờ tan học, anh sẽ đợi nó. Gonzague sẽ phải tổng khứ chuyện gã Da đen đi. Cédric nhanh chóng hạ nốc ao nó. Tôi cắt đứt với Anne-Charlotte.

Tôi đã trả lời mẹ tôi: “Nếu con nói ra là lại đổ máu đấy”, và mẹ đã không cố nài, mẹ hiểu tôi. Mẹ đi lấy một gói nhỏ trên mặt bàn.

– Cho con này, quà đấy!

Tôi không muốn mở ngay gói quà với đôi bàn tay còn đang run rẩy của mình, hơn nữa, trên giấy bọc có ghi La Guardia với những ngôi sao của cờ Mỹ. Neuilly, mười tám giờ năm mươi, New York, năm giờ kém, mẹ tôi đã mua nó trước giờ máy bay cất cánh, đầu là mẹ trở lại, vẫn có cảm giác như vĩnh biệt. Chỉ còn thiếu mỗi nước tôi khóc lóc giống người đàn ông trên ti vi vì cái nóc nhà của ông ta nữa mà thôi.

Đó là một cái móc đeo chìa khóa xinh xắn hình một con gấu với đôi mắt màu đỏ nhấp nháy.

- Tao cũng có một cái giống như vậy bằng thủy tinh đúng như mong đợi. - Cédric nói.

Mẹ có vẻ hài lòng và tôi tự nhủ rằng bố đã đúng, ly dị hay không, mẹ cũng vẫn yêu chúng tôi như trước, không hơn không kém.

Mẹ nói, vẻ như không dả động đến chuyện đó.

- Được rồi! Bây giờ cả hai con cùng có mặt ở đây, mẹ nghĩ rằng chúng ta phải nói chuyện.

- Đợi đã. - Cédric ngăn mẹ lại, - con có linh cảm xấu đấy! Mẹ không muốn lui lại sao? - Và mẹ tỏ vẻ như không nghe thấy gì.

- Chúng ta ngồi xuống chứ?

Cédric quay lại ngồi xuống bậc cầu thang dẫn lên ban công có mái che. Bố theo tôi đến chỗ cái tràng kỉ. Lần cuối cùng chúng tôi ngồi bên nhau, đó là trên “chiếc giường của hoàng hậu” và bố đã gọi tôi là “con trai”.

Mẹ ngồi xuống chiếc ghế bành đối diện với chúng tôi. Mẹ không nói to hơn ; mẹ quả đúng là một luật sư.

– Các con biết đấy, bố và mẹ đã quyết định chia tay. Sự chia tay này, hay nói đúng hơn là ly dị, gọi theo đúng tên của nó, sẽ không làm thay đổi tình yêu mà bố mẹ đã dành cho các con. Phải nói là chúng ta đưa ra phần kết của hoàn cảnh trở nên vô lý. Ở cùng nhau khi người ta không còn chung một quan điểm sống nữa để làm gì cơ chứ?

– Hoan hô! - Cédric vỗ tay. - Công chúng đang bị bắt ép.

Mẹ nhìn anh và buộc phải cười.

– Các con sẽ ở lại đây. Mẹ rất thiết tha nơi này. Cũng không có chuyện các con chuyển trường: bạn bè rất quan trọng. Về phần mẹ, mẹ sẽ tìm một căn hộ ở trong khu. Mẹ sẽ đưa chìa khóa cho các con. Dù mẹ có ở đó hay không, các con có thể tới khi nào các con muốn. Ở đây mỗi con sẽ có một phòng.

– Tuyệt quá. - Cédric nói. - Con hy vọng là bố cũng có phần.

Bố đứng dậy: “Bố xin con đấy, Cédric!”

– Con không thể cố nghiêm túc được chỉ một lần thôi sao. - Mẹ hỏi, vẻ bức tức.

Anh cười với họ. Sau đó anh nhảy lên giường và anh đã đi quá giới hạn.

– Cố thể là đủ rồi, mẹ thân yêu ạ. Về phần chiếc chìa khóa, là không. Sau kỳ nghỉ, con nghĩ chúng ta gọi đó là “kỳ nghỉ xuân”, con sẽ chuyển về ở nhà ông bà ngoại. Ông bà đã đồng ý rồi.

Chương 10

Mẹ giật nẩy mình vì sự phản bội. Bố nhìn tôi muốn biết liệu tôi có nắm được tình hình hay không, nhưng không. Và thậm chí tôi còn thấy té ngửa ra. Tôi không hiểu tại sao Cédric lại làm vỡ mặt Gonzague và bị cảnh cáo vì đã ký thay bố, việc này đáng ra phải bị đuổi học, nếu như sau đây lại bỏ rơi tôi.

“Phải trả tiền cho con để con đến.” Anh ta vừa đưa cho họ hóa đơn tính tiền: không chọn bố bằng việc ở lại đây, cũng chẳng chọn mẹ bằng việc chấp nhận chiếc chìa khóa. Tôi giải tán, chào tạm biệt!

“Ở nhà ông bà ngoại”

Mặc dù với bà ngoại Cacquarante, lúc nào cũng là câu: “Bà không có thời gian, cháu yêu ạ”. Ngược lại với bà nội ở Vannes, bà đợi mày trong bếp, cuộc sống ở trước mặt bà. Mày có thể kể cho bà nghe tất cả những chuyện tầm phào thoảng qua trong đầu, bà sẽ không bao giờ nói với mày: “Thôi đừng có mơ mộng nữa”, ngược lại, giấc mơ khiến bà hài lòng. Và trong khi kể cho bà nghe, mày thích xem bà chuẩn bị những món ăn vặt ngon theo cách của bà, nhưng để ăn những món đó thì lại là chuyện khác: gan, tim, óc tẩm bột rán, lòng, và thậm chí là cả cái lưỡi được cạo rửa, bằng một cái bàn chải bằng cỏ gà trước khi nấu

chín, ọe. Chưa kể món cá, do ông nội cầu, bà sẽ cho ăn cả đầu, ngon nhất là hai bên má.

Và đối với món sốt cà chua và sốt mayonne dạng tuýp, không có những món đó ở nhà bà, năn nỉ cũng vô ích.

Dù là ông ngoại của tôi, chúng tôi vẫn gọi ông là “tướng” vì ông là bản sao của tướng De Gaulle. Rất cao to. Rất thẳng thắn. Rất dũng cảm. Nhưng ông ngoại không thể hiện tình cảm của mình, đó là sự giáo dục. Ở nhà Chevalier, tất cả mọi người xưng hô là “ngài” và người ta không ôm hôn trước đám đông, song trong ánh mắt của ông, đọc được nỗi ưu tư khi ông im lặng nhìn, và từ khi Coline, cháu gái đầu tiên của ông đến, pháo đài đã bị nứt. Cần phải nói rằng nó không chịu thôi trèo lên người ông để giật đôi kính đọc sách của ông: “Hôn nào, cháu yêu ông.”

Vậy là bộ áo giáp vỡ toác, dĩ nhiên rồi. “Ông lắm cảm rồi đấy”, bà ngoại Cacquarante nói cứ như là điều đó không khiến ông phật ý.

– Nhưng tại sao con không muốn ở lại đây, Cédric? - Mẹ hỏi. - Con không ổn à?

– Quá ổn trong mớ bong bóng. - Anh ta đáp.

– Mẹ không hiểu.

Bố nhìn tôi và tôi nghe thấy giọng nói của bố tối hôm nọ: “Nó không nói ra, nhưng nó đang sống vất vưởng.”

– Chí ít thì ở nhà bà ngoại Cacquarante, mọi thứ rõ ràng: kết cục này, bà đã đã rút ra được từ lâu rồi.

– Con muốn nói đến cái kết nào? - Bố hỏi với một giọng kỳ cục.

– Mẹ vừa nói với bố điều đó: cái gọi là quan điểm sống của mẹ

ấy. Quan điểm của riêng mẹ, chúng ta biết điều ấy: “Thời gian là tiền bạc.” Chúng ta biết tại sao mẹ lẫn lộn và tại sao mẹ lại ra đi. Bố ấy, chúng con tự nhủ tại sao bố vẫn còn ở đây, lẫn lộn vì ông ngoại, để cho người ta thóa mạ, ngủ trên cái tràng kỉ-giường đã bị bục. Con không có gì phản đối Nouvelles Galeries cả, trừ việc nó đóng cửa đã quá lâu rồi.

Mẹ nhìn đi chỗ khác. Bố siết chặt nắm tay trên tay vịn của tràng kỉ, chặt tới mức các khớp ngón tay của bố trở nên trắng bệch.

– Bố ở đây vì bố yêu các con, Cédric.

– Ôi, dừng cái ca khúc đó đi, con xin bố đấy. Chúng con thuộc lòng rồi.

– Mẹ ơi!

Coline bước vào với đôi giày trẻ em hình Mickey, áo ngắn tay đồng bộ. Nó lao vào mẹ, mẹ lại ngả người trong chiếc ghế bành để cười cùng con bé trong vòng tay. - Tại sao lại không được phép đến gặp mẹ?

– Chắc chắn là có mà, được phép chứ, con gái bé bỏng của mẹ. - Mẹ vừa ôm ghì lấy nó vừa trả lời. - Bố mẹ chỉ muốn nói chuyện với các anh con một chút thôi mà.

– Tại sao Sapritch lại khóc?

– Cái đó..., - mẹ vừa nói vừa ngước mắt nhìn lên trời.

Cô Debbie xuất hiện ở cửa, theo sau là Sapritch với một chiếc giày cũ của bố ngậm ở mồm.

– Xin lỗi bà, con bé đã chạy trốn tôi.

Cô lắc lắc một con búp bê Barbie mà tôi còn chưa từng nhìn

thấy bao giờ, chắc chắn đây là quà của mẹ. Tôi ghét những con búp bê Barbie, chúng cứng như gỗ ấy, chúng sẽ làm xước má khi ngủ cùng chúng.

– Nào cô nàng, đi ăn hết món xúp cùng với nàng công chúa của cháu đi. - cô Debbie, người rất thích búp bê Barbie ra lệnh.

– Không ăn xúp đâu. - Coline đáp.

– Vào đi, Sapritch. - Cédric nói. - Mà nói cho chúng ta nghe quan điểm sống của mà đi.

Sapritch trả lời “không” và nó bỏ mặc chiếc giày cũ của bố.

– Đúng là cái nhà này loạn rồi. - Mẹ nói.

– Thậm chí là đại loạn ấy chứ. - Cédric nói. Anh ta tiến về phía Coline như một con sói.

– Mọi người có một tin quan trọng muốn báo cho mà biết đấy, Sai Lầm ạ.

– Không! - Mẹ ra lệnh.

– Cẩm nang về những ông bố bà mẹ tốt, chương “Ly dị”, đừng bao giờ che giấu sự thật với những đứa trẻ để tránh việc chúng có một kết cục là vỡ mộng khi chúng lớn lên. Bố mẹ có muốn con giải thích cho nó không?

– Thôi đi, Cédric. Đó không phải là chuyện đùa. - Mẹ nói, còn bỏ lại sau mẹ để chứng tỏ bố đồng ý.

– Vậy đấy, con chẳng hiểu gì hết nữa. - Cédric nói. - Con tưởng điều đó không nghiêm trọng?

Anh ngồi xổm trước mặt Coline, con bé cười. Và khi anh ta bắt chước giọng nói của mẹ, “tôi thà chết đi còn hơn”.

– Không vấn đề gì, con gái bé bỏng của mẹ. Con có thể giữ

những con búp bê Barbie của con, các bạn của con trong công viên nhỏ và cô Debbie. Mẹ đi nhưng điều đó không có nghĩa là mẹ không yêu con nữa.

Mẹ đứng dậy, giận điên người.

– Con muốn mẹ nói gì với con hả, Cédric? Con chỉ là một đứa ngu ngốc thôi.

Mẹ biến mất, tay bế Coline.

– Bố thấy không, với mẹ thì chí ít cũng rõ ràng. - Cédric nhắm vào bố.

Bố giơ tay ra: “Nghe này, con yêu.” Cédric nhảy lùi lại và lần này anh ta gào lên:

– Con yêu à? Mới mẻ đây. Thông thiết thật đấy, bố ạ! Con đồ rằng bố sẽ nói với con là cần phải bảo vệ cô em gái bé bỏng của mình, giống như bố đã bảo vệ các anh trai của nó bằng cách vùi đầu mình dưới cát. Tất cả đều tốt đẹp trong thế giới lý tưởng. Bố không bao giờ tự hỏi rằng liệu đó có phải là cái thế giới hạ lưu thảm hại của riêng bố mà bố cố bảo vệ không? Trong cuộc sống, ông KHỐT ạ, cần phải biết lựa chọn, tự vận động một chút!

Anh Cédric nói điều đó với cả một quả lựu đạn trong giọng nói, giọng nói ấy biến thành tràng pháo ẩm, như thể chính anh là người đang bị trọng thương. Sau đó, anh sút vào chiếc giày cũ mà Sapritch đã mang sang rồi quay lại bậc cầu thang của mình, thu đầu vào giữa hai chân, giống con chó khi nó không biết phải làm gì nữa.

Với tôi cũng vậy, đó là một mớ hỗn độn. Tôi không muốn anh đi. Không có anh, chúng tôi sẽ chỉ còn ba người ở nhà, bốn người, kể cả cô Debbie, người mà anh gọi là cô “Débile”^[13] làm

cho cô bức tức, với Sapritch nữa là năm. Bố nói: “Con thấy đây, dù sao chúng ta cũng vẫn làm thành một gia đình”, bố tiếp tục để cho người ta thóa mạ. Ở trường, mọi người tiếp tục coi thường tôi, mẹ chính là người nuôi sống tất cả mọi người, tôi vẫn sẽ ở trong bóng tối mà không biết được lối thoát, thậm chí không thể cả hét lên, tôi sẽ quên Jack Malone, dù sao đi chăng nữa, người ta đã nói trên ti vi là sẽ không có những hồi mới. Hết thời, giống như Nouvelles Galeries.

Và rồi bố quay về phía chúng tôi. Bố nhìn chúng tôi với bộ mặt như có động đất. Lần này, bố không hắng giọng, bố để cho những hòn đá bốc khói từ trong bụng mình phun ra, và, bằng một giọng nói mà tôi không quen, bố nói những từ mà tôi đã chờ đợi từ quá lâu, tới mức thậm chí tôi có cảm tưởng là từ trước khi tôi ra đời.

– Con nói đúng, Cédric, tất cả lỗi là ở bố. Cám ơn hai con đã buộc bố phải hiểu. Các con phải biết rằng từ giờ phút này, mọi chuyện đã kết thúc.

Chương 11

“**T**rong cuộc sống, ông khốt ạ, cần phải biết lựa chọn, vận động!”

Tiếng gào thét của Cédric, sự hung hãn của anh đã hoàn thành việc phá tan bức tường thành bảo vệ đáng thương mà Jean-Rémi đã dựng lên giữa anh và sự thật, sự rối ren của cuộc đời anh, thảm họa của vợ chồng anh trong ngần ấy năm trời. Kéo cờ trắng với sự hèn nhát và từ bỏ, dưới cái nguyên do giả dối là để cho các con của mình hình ảnh của một ông bố và một bà mẹ gắn bó với nhau dưới cùng một mái nhà.

Tầm thường.

Vài ngày trước cả Cédric, Tom, cậu con trai bé bỏng quá đổi nhạy cảm của anh, đã dựng lên hiện trạng này chỉ trong một từ, nói nhỏ trên cái “ghế của hoàng hậu”, trong căn phòng cấm.

“Đáng tiếc!”...

Tiếc vì bố đã từ bỏ niềm đam mê của mình để làm một công việc mà bố ghét và trong công việc đó bố là người bất tài.

Tiếc vì bố phải phục tùng mệnh lệnh của “hoàng hậu”.

Tiếc vì con có một người bố như bố!

Từ mồm Cédric thì từ “ông khốt” là thứ đã làm anh mất thể

diện nhất: sự khích lệ mà người bố dành cho con trai mình để giúp nó trở thành đàn ông. Đảo ngược vai trò, Cédric tuyên bố hết sức thành thực rằng dưới con mắt của nó, anh không phải là một ông bố.

“Bởi vì bố yêu các con.”

“Ôi, dừng cái ca khúc ấy đi, con xin bố đây. Chúng con thuộc lòng rồi.”

Cái đĩa đã cũ, câu hát nhàm chán vô hồn. Cho những cậu con trai của mình hình ảnh của một kẻ thất bại, anh đã yêu chúng một cách tẻ nhạt.

Jean-Rémi nhìn Tom ngồi đối diện trên con tàu đưa họ, lại đưa họ về Vannes. Tom đọc sách, hoặc làm ra vẻ đang đọc một trong những cuốn sách trong đầy phép màu xen vào giữa cuộc sống thường nhật, mà ngày nay cả người lớn và trẻ em đang rất say mê.

Bố đã cho con phép màu nào thế, con trai?

- Bố ơi?
- Ừ, Tom của bố.
- Tại sao chúng ta không đưa Sapritch đi cùng?
- Con thấy đây, giam nó giữa những cái xe đạp trong khoang hành lý à? Có lẽ phải đưa nó về bằng ô tô.
- Nó khóc đấy.
- Đã có cô Debbie chăm sóc mỗi mình nó rồi bởi vì Coline đến Grimaud. Và bố cũng không vắng nhà lâu đâu.

Họ ngồi trong “khoang 4”, cả hai đều cạnh cửa sổ. Những người cùng toa, một cặp tuổi trung niên, đang bận rộn trên

những cái máy tính của họ, điện thoại di động để trong tầm tay.

Tom nhìn về phía họ trước khi hạ thấp giọng nói tiếp:

– Ông ngoại đã nói gì khi bố báo cho ông về việc bố xin thôi việc?

– Bố cho rằng ông đã nghĩ đến điều này.

– Vậy ông có hài lòng không?

– Hài lòng à? Bố không nghĩ đến đoạn ấy. Trút được gánh nặng, tất nhiên rồi. Con thấy đấy, bố không phải là một trong những phần tử tốt nhất của ông.

Dừng dưng trước sự hài hước ấy, Tom quay ra ngắm cảnh. Như thường lệ, ông Édouard Chevalier chứng tỏ mình là người cao thượng. Có tình yêu chân thành mà ông dành cho những đứa cháu của mình dẫn đường, ông đã đề nghị với Jean-Rémi một thể thức thôi việc theo đúng qui định nhằm giúp anh sẽ có về mặt tài chính cho tới khi anh có được một vị thế khác.

“Vị thế”, từ này đã khiến Jean-Rémi mỉm cười. “Có một vị thế tốt”, câu nói đang được sử dụng trong phạm vi những người nhà Chevalier. Nghĩa là: “tiền lương nhiều và vị trí cao”. Anh đã suýt hỏi bố vợ mình xem liệu dưới con mắt của ông, một người thợ thủ công tài năng, bố của anh, ông Aurélien Le Guen chẳng hạn, có xứng đáng được liệt vào danh sách đó không. Anh đã biết câu trả lời. Anh đã tưởng tượng ra vẻ khó chịu của ông Édouard. Nhưng, chẳng phải quan trọng là biết tự đặt mình vào đúng vị trí thích hợp với mình còn hơn là có vị thế tốt hay sao?

Cốt để được thoải mái.

– Các con có đồng ý, hãy làm cách nào để lũ trẻ ít phải chịu tổn thất nhất có thể vì sự chia tay này, dù thế nào đi chăng nữa

phải thực tế. - Ông “tướng” đã kết luận, dùng đúng câu nói của con gái mình. Họ thỏa thuận sẽ gặp lại nhau khi bố từ Vannes trở về.

Tên địa danh Rennes đã được phát trên loa. Hành khách đứng dậy, lấy hành lý của mình. Đôi vợ chồng đồng hành không nhúc nhích. Ánh mắt của Tom lại hướng về phía anh.

- Thế còn bà ngoại, bà đã nói gì?
- Theo ý con thì sao? “Thế là xong.”

Kìa, có thể thoáng thấy nụ cười trên môi cậu con trai. Làm sao thằng bé lại nghi ngờ phản ứng của bà Cacquarante nổi tiếng cơ chứ? Đoàn tàu từ từ tiến vào ga trước khi thằng bé có thể nói tiếp.

Ở Rennes có Anne, chị cả của Jean-Rémi, làm hiệu trưởng, vợ của Hervé, kĩ sư tin học, và ba con của họ. Tom rất yêu các anh chị họ của mình. Chúng có quá ít dịp gặp nhau. Tất cả sẽ thay đổi, Jean-Rémi quả quyết.

Vào ngày hôm trước của kỳ nghỉ cuối tuần lễ Phục sinh này, trên bến có rất đông các gia đình đến để đưa hoặc đón người thân của mình. Một cảnh tượng lúc nào cũng khiến anh xúc động, một cảnh cô đọng của những tình cảm giản đơn, từ niềm hạnh phúc đến nỗi buồn, sự đau khổ tuyệt vọng? Đối với một số người đó đã là sự hụt hẫng, họ khó nhọc chia tay nhau, bám chặt lấy người kia, như thể họ sợ sẽ không bao giờ gặp lại người đó nữa. Mọi chuyện cứ thế diễn ra. Và dĩ nhiên quanh họ là vòng tròn những đứa trẻ đang sốt ruột muốn được quay trở lại với trò chơi của mình.

Một người phụ nữ với mái tóc nhuộm kéo theo chiếc va li

nặng đi về phía cầu thang, trèo lên đó mà không có một bàn tay nào chìa ra để giúp đỡ cô ấy: cô đơn? Một vài hành khách đi xuống để hút thuốc, họ đợi đến sát giờ mới lại trèo lên. Bền tiếp theo, Redon. Vannes mười hai giờ mười sáu phút. Về mặt nguyên tắc, ông Aurélien sẽ đến đón họ. Nếu không, họ đi taxi.

– Thế còn mẹ? - Tom hỏi khi con tàu lại chuyển bánh.

Jean-Rémi trông đợi câu hỏi này. Anh đã chuẩn bị câu trả lời.

– Mẹ vẫn chưa biết chuyện này. Khi bố tới gặp ông ngoại con, mẹ đã lại đi New York rồi, ở đó họ không đùa với kế hoạch đã đặt ra! Mẹ sẽ biết tin khi mẹ trở về.

– Nhưng mẹ sẽ nói gì?

Một tiếng hét từ trái tim nơi mà anh cảm nhận được nỗi lo sợ. Sự lo sợ này trở lại vì quyết định của mẹ nó chẳng? “Đáng tiếc”...

– Dù mẹ có nói gì đi chăng nữa thì cũng sẽ chẳng thay đổi được gì hết.

Và kia, một nụ cười thực thụ trong ánh mắt của con trai anh, vẻ rạng rỡ xuất hiện trên khuôn mặt nửa trẻ con, nửa vị thành niên. Lạy Chúa, làm thế nào mà anh lại có thể đưa ra cái quyết định thôi việc chết tiệt này một cách chậm trễ đến vậy? Anh sợ điều gì? Cơn giận của Olivia à? Ai mà biết được liệu có phải ngược lại, cô ấy có khi biết ơn anh vì cuối cùng anh đã chứng tỏ mình là một người đàn ông?

Kể từ lúc với một giọng đanh thép, anh buông câu: “Con chấm dứt” trong phòng làm việc của mình, ngực của anh mỗi ngày một thoải mái hơn. Một nguồn năng lượng mới kéo căng nó ra. Sáng nay, anh tỉnh giấc lòng tự nhủ: “Kết thúc rồi!”. Ra

tù à? Anh đã cười vì chuyện này. Nếu không có Cédric, anh đã có thể nói về hạnh phúc được rồi.

– Bố nghĩ là bố sẽ làm được à? - Thằng con trai anh đã cười khẩy khi anh thổ lộ những kế hoạch mình.

Người ta không xóa nhòa ngần ấy năm hèn nhát bằng cách đó được. Anh sẽ bằng hành động chứng minh sự vững vàng trong quyết định của mình với “cậu con cả”. Ông Édouard đã hứa sẽ để mắt tới nó. Jean-Rémi biết rằng có thể tin tưởng ông “tướng” được.

Chiếc di động rung lên trong túi anh. Một tin SMS của bố anh: “Bố sẽ đến đó. Chúng ta sẽ rất vui đây.” Tom giơ tay ra để đọc tin nhắn, mỉm cười, bấm phím trả lời, gửi tin đi, đóng máy lại và trả nó lại cho bố. Nó đang sốt ruột mong có được chiếc di động riêng. Anh đã hứa cho nó khi nó mười sáu tuổi.

– Thế ông bà nội có biết không?

– Vẫn chưa biết. Loại sự kiện này nên thông báo bằng lời nói trực tiếp.

– Bằng lời nói trực tiếp... - Tom nhắc lại, mơ màng. - Con rất thích. Đó là ngược lại với “rỉ tai” phải không ạ?

Đôi vợ chồng ngồi cạnh nhìn nhau cười.

– Là đối diện với nhau mà nói chuyện, chứ không phải bằng điện thoại hoặc qua thư. Và đối diện với nhau để nói chuyện, con thấy đấy, sẽ chỉ có điều là đòi hỏi phải dũng cảm.

Tại sao anh lại thêm những từ đó? Một hành động hối tiếc? Anh đã thề sẽ không đi đường vòng nữa: thật đấy, dù cho hậu quả có thể nào đi chăng nữa!

Quay mặt về phía cửa sổ, Tom trầm tư suy ngẫm. Khuôn mặt

đầy tâm trạng của nó hiện trên một khung cảnh đã được mùa xuân tô điểm bằng những sắc màu e lệ, những thay đổi nhẹ nhàng. Lồng ngực của Jean-Rémi căng phồng, tràn ngập tình yêu. Anh thấy mình trở lại cũng tầm tuổi ấy, cũng say mê câu từ, thích chơi chữ. Có quá nhiều nét của bố trong con, Tom của bố, và bố không dám nói với con điều đó. Thật hết mức! Cứ như là việc giống bố có thể làm con mất danh dự ấy.

– Bố ời?

Những người ngồi cùng khoang đã đóng máy tính của mình lại. Họ thích thú quan sát cặp bố con.

– Ừ, gì Tom?

– Đến Vannes, chúng ta sẽ đi thăm cây liễu của bố nhé?

Lần này, các từ được nói một cách rõ ràng, không sợ bị nghe thấy.

– Chúng ta thậm chí còn trèo lên tận ngọn để chứng tỏ rằng chúng ta rất, rất dũng cảm.

– Thôi đi bố, - Tom phản đối, có tiếng cười trong giọng nói của nó.

– Bố cần phải khẳng định lại chủ quyền đối với những khu vườn của mình.

– Khu vườn của tòa lâu đài l’Hermine. - Tom gây sự chú ý, trước khi lại đắm mình vào quyển sách. Việc thừa, không cần thiết.

Jean-Rémi thề sẽ hành động sao cho đến một ngày, các con trai của anh tự hào về anh.

Chương 12

Ở lối ra khỏi nhà ga, người đàn ông với khuôn mặt nửa khô cần, nửa rạng rỡ, với mái tóc màu ghi trắng như bột biển kia chính là ông Aurélien Le Guen, bố anh.

Bằng ánh mắt của loài quạ tháp chuông^[14] – loài chim làm tổ trong lỗ hổng trên tường thành của những tòa lâu đài, - ông lục tìm trong đám đông nhỏ các hành khách và rồi, phát hiện ra người thân của mình, ông vẫy tay và kêu to: “Đây!”

Nơi đây: quê hương, gia đình, sự trở lại. Và hai đứa trẻ, không phải một, chạy nhanh về phía ông và lao vào vòng tay của ông.

Tất cả những câu cửa miệng rủ nhau tụ hội trong lúc họ trao cho nhau ba nụ hôn bắt buộc: lòng ngập tràn niềm vui, sự nồng nhiệt lan tỏa khắp cơ thể, không khí bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn. Quỷ tha ma bắt những kẻ kiếm tìm những từ ngữ bác học để thể hiện cái cảm xúc mà tất cả mọi người đều cảm thấy vào những lúc như thế này. Xin chào tất cả, chào tất cả chúng ta, hoan hô những câu cửa miệng.

- Các con đã có một chuyến đi tốt đẹp chứ?
- Đỉnh ạ! - Tom đáp.

Người ông giành lấy cái túi của thằng cháu và đi trước họ tới

chỗ chiếc xe tải con đã được tháo bạt đỗ ở đầu bãi đỗ xe. Quần nhung thô, áo kẻ ca rô, giày vải buộc dây ở trên, liệu Jean-Rémi đã bao giờ thấy ông Aurélien ăn mặc khác thế chưa nhỉ? Hành lý được đặt vào giữa những phân bón, đất mùn và các dụng cụ khác nhau, ba người nhà Le Guen ngồi sát vào nhau trên hàng ghế trước và lên đường về nhà.

Ngôi nhà nằm trên bán đảo Conleau. Sống trong không khí của biển cả ở cách trung tâm thành phố yêu thích của người dân Breton chỉ hai mươi phút, đó chẳng phải là đỉnh sao?

Như thường lệ, khi nhìn thấy bức tường thành của thành phố cổ đã bao lần bị vây hãm, giành lại được, bị tàn phá, được xây dựng lại hiện ra, anh cảm thấy vô cùng tự hào. Anh thuộc về nơi này. Và, khi đi dọc theo những khu vườn của vùng thành lũy, rừng Garenne, vùng đất của mình, niềm kiêu hãnh khiến anh ngẩng cao đầu.

Anh sẽ không bao giờ trở lại với tư cách là kẻ thất bại nữa.

- Có mưa đá ạ? - Anh hỏi ông Aurélien. - Không thiệt hại nhiều chứ ạ?

- Không mấy. Thế ở chỗ các con thời tiết thế nào?

- Rất xấu. - Tom cắt ngang, trong khi họ rời Paris thì trời đã nắng.

Họ có mặt ở quảng trường Gambetta, các quán ăn và cửa hàng bánh xèo đã bày bàn ghế của mình ra quảng trường. Mùi bánh kẹp thơm phức và không khí lễ hội thật vui vẻ. Trên bến cảng du thuyền, chim hải âu và mòng biển bay vòng tròn, không ngừng phát ra những âm thanh đinh tai, khách du lịch ngắm những dây cột buồm dựng đứng về phía bầu trời. Bên kia chỗ

nước nông, những cánh buồm đang mong mỏi được ra biển rung rinh trước gió suốt dọc eo bờ. Rồi đến những cây thông biển và cây sồi đi theo bảo vệ chúng. Dọc bãi biển, những con thuyền đủ màu sắc dựa vào tường bến đang đợi được đưa xuống nước. Và cuối cùng thì ở đằng đó, phía đầu đảo, một cây cọ cao làm dấu phân biệt với tất cả những nhà khác xung quanh, là nhà của ông Aurélien.

Ngày xưa, chỉ có thuyền trưởng của những tàu buồm qua mũi Hoóc là được phép trồng một cây cọ như thế trong khu vườn nhà mình. Cái cây lâu năm này đã vỗ về anh bằng tiếng sột soạt của những chiếc lá cọ đã héo khô. Nhà thuyền trưởng của những con tàu đi biển đường dài. Và ông Aurélien Le Guen chẳng phải là thuyền trưởng sao? Những khu vườn của Vannes! Chính vì thế mà ngôi nhà của ông được đặt tên là: “Ti Kabiten”^[15].

Dưới nóc nhà màu ghi, làm bằng đá hoa cương có vẩy ánh, trở những ô cửa sổ mái dạng “chiens assis”^[16], chính trên đó, ông đã đặt phòng làm việc của mình đối diện với khoảng không gian rộng lớn, ngược lại với những kẻ thích phiêu lưu xưa kia, đã thấy biển khơi quá nhiều, đã chiến đấu quá nhiều lần ở biển, họ chọn phòng của mình ở sát mặt đất. Một câu chuyện về một cặp đôi lâu đời: con người và biển cả. Không thể sống thiếu nhau được trong khi lại không thể chịu đựng nhau được nữa.

Chiếc xe tải con đồ cạnh bức tường nhỏ, hành khách nhảy xuống đất, lấy túi xách của mình, và khi họ bước qua thanh chắn đường màu trắng hướng vào trong sân là lúc hình ảnh đẹp nhất hiện ra trước mắt họ. Trên ngưỡng cửa của ngôi nhà, một người phụ nữ rạng ngời, với nụ cười của một bà mẹ, dang rộng

cánh tay chào đón họ.

Và bà tên là Rose.

Túi xách đã được đưa lên các phòng ngủ trên tầng hai. Tủ của Tom để trong căn phòng là của bố khi bố cũng ở độ tuổi Tom, ở đây có rất nhiều cuốn sách, chính những vị anh hùng trong cuốn sách đã giúp anh lớn lên. Đôi khi, anh thấy thích thú khi nghĩ rằng chính những vị anh hùng ấy cũng mang lại cho con trai anh hứng thú đọc sách. Tủ của Jean-Rémi được để ở căn phòng có chiếc giường lớn cùng tủ quần áo gương đôi, trang trí với những bông hoa bằng gỗ chạm, “căn phòng xinh đẹp” mà anh sẽ tiếp tục ở đầu rằng người đẹp không còn đến đây nữa.

Anh vẫn còn nhớ cái ngày, bằng một giọng giả dờ nhẹ nhàng – cô ấy đã thử anh chằng? – Olivia đã hỏi anh: “Nếu hè này, em rời Vannes để đến Grimaud, điều ấy có làm anh buồn lắm không?” Rồi cô chỉ ở đó trong hai tuần nghỉ hè.

Điều ấy không thực sự không làm anh buồn. Với bố mẹ mình, anh cảm giác có một sự nhẹ nhõm. Giữa bán đảo Conleau và Port-Grimaud là cả một thế giới. Cédric khi đó mới chỉ ba tuổi thôi, người ta đã không còn gặp lại Olivia ở Vannes nữa.

Mùi thơm nức tỏa ra từ phòng bếp lúc họ đi xuống. Vừa rửa tay bằng xà phòng trong chậu rửa ở chỗ lối vào, họ vừa chơi trò chơi nhỏ quen thuộc.

- Gà quay phải không?
- Khoai tây nghiền.
- Bánh mận khô nhân kem phải không?
- Bánh xèo ngọt.
- Chúng ta cực nhé?

Bà Rose đặt lên đĩa của Tom một miếng sườn gà da màu vàng cánh gián giòn tan và một núi món nghiền, trên đó đã khoét một cái hốc để bà cẩn thận đổ nước sốt vào, không bị tràn ra ngoài. Một cái cánh cho Jean-Rémi, một cái chân cho bà đầu bếp, bộ xương và cái mề cho ông Aurélien. Khi có xương, người ta được phép dùng tay.

Trong khi họ thưởng thức món ăn, bà Rose tỉ mỉ cập nhật tin tức về Coline. Tom kể cho bà nghe, không quên Sapritch. “Còn cháu, ở trường ổn chứ?”, ông Aurélien hài lòng hỏi nó. Chẳng phải họ sẽ có cả kỳ nghỉ để nói về chuyện này “giữa những người đàn ông với nhau thôi” sao?

– Cédric của chúng ta giờ ra sao rồi? - Bà Rose hỏi, vẻ hơi buồn.

Khi Cédric mười ba tuổi, nhiều hơn Tom bây giờ mấy tháng, nó đã không ý tứ lúc tuyên bố với Jean-Rémi rằng nó thấy bức mình khi ở Bretagne và thích miền Nam hơn. Ở đây, câu cá, chơi thuyền buồm, đi dạo. Ở đó, cưỡi ngựa, lướt ván trên mặt nước, có lũ bạn, đi hộp đêm. Cũng như mẹ mình, nó không trở lại đây nữa.

– Cédric đang chuẩn bị thi tú tài. - Jean-Rémi trả lời ngắn gọn. - Ổn ạ.

Dường như anh đã đọc được lời trách móc trong ánh mắt của Tom. Nhưng làm sao anh có thể làm hỏng bữa tiệc mà bố mẹ mình hẳn phải rất vui mừng từ nhiều ngày rồi bằng việc giáng cho họ tin li dị khi vừa mới tới nơi được cơ chứ?

Cảm thấy gượng gạo, họ nói dông dài về những người nhà Rennais. Như mọi năm, họ sẽ đến Conleau vào chủ nhật của lễ

Phục sinh.

- Tất cả mọi người sẽ có mặt ạ? - Tom hỏi.
- Nhà Le Bail là đông đủ nhất.

Tức là Anne và Hervé và, theo thứ tự có mặt trên đất Bretagne: Tristan, mười chín tuổi, Cathy, mười bảy tuổi, và điều ngạc nhiên thú vị, không bao giờ có “Sai lầm”, Philippe, tức là Filou, năm tuổi.

- Chúng ta sẽ giấu những quả trứng ở trong vườn chứ ạ?
- Tất nhiên rồi. Và chú ý đến những gì cháu sẽ nói đây: Filou vẫn còn tin vào hai cái chuông. - Bà Rose báo trước trong lúc thay đĩa cho món tráng miệng.
- Không phải thế. Không phải ở tuổi lên năm! - Tom cười khẩy. - Tại sao không tin luôn cả Ông già Nô-en và con chuột bé nhỏ đi!

- Có chứ, cả họ nữa đây. - Bà Rose đáp.

Bà đặt đĩa bánh xèo gần nguội lên giữa bàn ăn. Bánh xèo ngọt, Tom đã thắng cược. Nó tránh cái nhìn của bố.

- Nó không tin vào những thứ đó đâu. Nó giả vờ đấy. - Thằng bé đã kích.

- Ngay cả là như thế! Nếu điều đó khiến nó thích. Nó đã chuẩn bị niềm vui cho cả sau này.

- Ảo tưởng. - Tom cắt ngang.

Ông Aurélien ngậy người. Bà Rose đặt một chiếc bánh xèo vào đĩa của cháu trai.

- Có những ảo tưởng đẹp. - Bà nhẹ nhàng lưu ý.

“Bức tường của những ảo tưởng tiêu tan”, Cédric đã thốt ra

như thế.

Tom đẩy đĩa của mình ra và đứng dậy.

– Cháu, cháu nghĩ cần phải lập tức nói tất cả với bọn trẻ, để chúng không bị dồn vào chân tường. Và đầu tiên, mẹ cháu, mẹ cháu đã quyết định li dị. Điều đó sẽ được thực hiện trước mùa hè. Thêm vào đây, Cédric sẽ ra đi. Ngoại trừ những việc này, còn tất cả vẫn diễn ra như trước. Vậy nên về chuyện niềm vui, chuyện đó khiến cháu ngạc nhiên.

Bà Rose và ông Aurélien sống sờ. Đến lượt Jean-Rémi đứng dậy.

– Tom, Tom, nghe đây, - anh vừa nói vừa kéo tay con trai mình.

Nhưng Tom đã đi ra xa. Tiếng bậc cầu thang kêu rảng rặc, một cánh cửa đóng sập lại trên tầng hai.

Một toa tàu chở đầy nỗi buồn trút xuống lòng anh. Toa tàu... nằm mờ, điều này hợp với niềm say mê từ ngữ của anh. Anh đã hy vọng gì trên chuyến tàu ấy? Người ta không thể chôn vùi những năm tháng dối lừa chính bản thân mình như thế được. Những trò lừa dối của người lớn rõ như ban ngày trong mắt lũ trẻ và phá vỡ sự hăm hở của chúng.

Anh lại ngồi phịch xuống ghế của mình. Mẹ anh tiến đến phía sau và bà vòng tay ôm lấy anh, như vậy, thế thôi, như những người phụ nữ suốt đời ấp ủ những đứa con của mình. Rồi bà cúi tạp dề ra và đi lên trên.

Nén tiếng thở dài, ông bố và anh con trai ngồi nghe ngóng. Một cánh cửa mở ra rồi khép lại trên tầng hai. Họ cùng thở phào nhẹ nhõm. Bà Rose đã bắt tay vào thì mọi việc sẽ diễn ra suôn sẻ.

– Một cốc cà phê nhé? - Ông Aurélien đề nghị.

Những cái tách được rót đầy, ông ngồi đối diện với con trai và sau khi châm tẩu thuốc, ông bình thản nhận xét.

– Con sẽ bắt đầu lại, tất nhiên là thế.

– Tất nhiên rồi ạ. - Jean-Rémi đáp.- Sáng mai con có hẹn với thầy giáo.

Chương 13

Anh không bao giờ quên được những lời mà người được tất cả mọi người gọi là “thầy” tuyên bố khi ông Aurélien đến đăng kí cho anh vào trường cấp ba nông nghiệp Kerplouz theo yêu cầu của anh.

– Này cậu bé, cậu thật may mắn vì có một ông bố như bố cậu đấy.

– Em biết ạ. - Anh đĩnh đạc trả lời. - Chính vì thế mà em đang ở đây ạ. Để rồi một ngày nào đó sẽ được như bố mình.

Với bộ tóc dày màu hạt dẻ, hoe vàng dưới ánh nắng mặt trời, và đôi mắt màu xanh nước biển, Louis Le Fur, người theo anh trong suốt tám năm sau đó, minh họa một cách đầy đủ cho sự phối hợp giữa đất liền và biển cả, giữa Vannes và vùng vịnh của ông. Dưới sự giám sát nghiêm khắc và khoan dung của ông ấy, Jean-Rémi đã học được cách gọi tên từng loài cây lớn, cây nhỏ, hoa và quả, và tất cả các sắc thái của bầu trời, trong khu vực rộng lớn gồm rừng, ruộng đồng và vườn cây ăn quả, thuộc sở hữu của trường Cơ đốc giáo.

Dòng sông Auray, được gọi là “đại dương nhỏ bé”, Mor Bihan, ba phần tư là nước mặn, một phần tư là nước ngọt, chịu ảnh hưởng của thủy triều, chảy ở phía dưới bãi cỏ của trường cấp ba,

có nguy cơ gây ngập lụt trong những ngày triều dâng. Louis Le Fur sống tại bến cảng nhỏ ở Bono, và niềm vui sướng lớn lao của các học sinh là được thấy ông bước xuống từ chiếc ca nô chạy bằng động cơ khi thủy triều cho phép.

Với những người mới đến học tại Kerplouz, người ta chỉ đòi hỏi một điều: phải là người có niềm đam mê với đất. Giáo viên của họ – trường Cơ đốc giáo – buộc phải là người ngoài giáo hội giống ông Le Fur, hoặc là người theo đạo, ăn nói rõ ràng. Ở đây người ta nói về việc hoàn thiện bản thân mình, về việc trở thành những “người đức hạnh”, những “người tốt”, không phải vì cái họ có mà vì hành động mà họ làm để phục vụ người khác.

Các anh em trai sống ở trang viên, một tòa nhà lớn theo phong cách Anh, nhìn xuống dòng sông, do Talbot xây dựng, treo những huy hiệu của dòng họ Tudor. Nhà thờ, rất gần đó, là dành cho những người mong muốn được cầu nguyện, một nhà thờ nhỏ ở giữa rừng dành để thiền định. Không có hàng rào chắn nào quây quanh bãi quây súc vật để nhắc học sinh rằng họ ở đó vì sự chọn lựa của mình, họ đến kiếm tìm những lí do tồn tại, dưới những mẫu hình tuyệt vời nhất: cây cối, tổ tiên nhân từ của chúng ta và “đại dương nhỏ bé”, đại dương của tình nhân loại, mẹ của tất cả chúng ta.

Vậy là giữa lâu đài Hermine và trang viên Kerplouz, trong suốt tám năm, Jean-Rémi đã từng bước vượt qua các giai đoạn đưa anh đến với tấm bằng BTS^[17] của nghề trồng cây cảnh, học cách phối hợp vô vàn màu sắc mà thiên nhiên ban tặng, như thể chúng ta phối những sắc màu của tâm hồn với cuộc sống mà chúng ta tự lựa chọn cho mình.

Tới khi mục đích của anh đạt được, anh lại bỏ tất cả.

Gần mười giờ ngày thứ bảy của tuần lễ Phục sinh, anh chạy chiếc xe cà tàng của ông Aurélien đi ra phía cảng Bono, nơi ông thầy hẹn gặp anh. Làm thế nào để anh nhận ra ông ấy đây? Lần cuối cùng anh gặp ông Louis Le Fur là để báo cho ông ấy rằng anh sẽ cưới vợ, rời Vannes để đến Paris, đồng thời từ bỏ luôn cái đích mà anh đã tự định ra cho mình từ thuở ấu thơ và với niềm khát khao cháy bỏng: làm việc cùng bố mình ở khu vườn của lâu đài Hermine.

Anh nhớ về nỗi e sợ của mình. Thầy giáo sẽ thế nào khi nhận được tin ấy? Dù rằng “Le Fur” có nghĩa là “người hiền” trong tiếng Bretagne, nhưng những cơn giận lạnh lùng của ông đã có tiếng rồi.

Không chút dao động, ông ấy đã nghe anh nói về vẻ đẹp của một người đàn bà, về tình yêu và về lời nguyện ước mà xét ra thì không gì có thể kéo anh quay trở về được.

– Và em sẽ làm gì ở trên đó? - Ông ấy hỏi khi Jean-Rémi kết thúc câu chuyện của mình.

– Không thiếu những khoảng không gian xanh ở Paris và trong vùng. Em sẽ tìm được việc làm ở đây.

Một trong những phẩm giá được dạy ở Kerplouz đó là sự tôn trọng: tôn trọng thiên nhiên cũng như tôn trọng đồng loại. Nếu như “người hiền” thất vọng, lo lắng hay tức tối, ông ấy không biểu lộ gì hết. Chỉ trong sâu thẳm đôi mắt màu xanh nước biển của ông, đắm chìm trong đôi mắt của cậu học trò, tín hiệu cảnh báo ngấm của một cái còi sương mù.

– Chúc thuận buồm xuôi gió, Jean-Rémi!

Liệu ông ấy có biết rằng tình yêu đã đánh lừa và buồm không

thuận, gió không xuôi không? Rằng cậu học trò đầy đam mê kia đã hoang phí năng lực của mình và sống, cúi đầu cam chịu, giữa những con người của vật chất không?

Đây là Auray với cây cầu đá duyên dáng nổi thành phố hạ và thành phố thượng. Auray yêu kiều, nữ hoàng xinh tươi của những loài hoa, ôm chặt lấy khu cảng đã bị những trận gió kể về những niềm vinh quang xưa kia quét sạch. Auray trung đại với những con phố nhỏ, dốc, bao quanh các ngôi nhà khung, thăm thì những bí mật đen tối. Thành phố quê hương của Georges Cadoudal, thuộc quân bảo hoàng Chouan, người đã bao lần được nêu gương cho học sinh. Thành phố Lịch sử, điểm đến yêu thích của khách du lịch.

Nhiều xe ca đã xếp hàng dọc bến Franklin. Thời tiết báo hiệu một ngày nóng nực. Trước cửa những cửa hàng đồ lưu niệm, các mâm quay trưng bày bưu thiếp xoay ngược xuôi. Tấm bằng trung học nghề trong túi, trở thành sinh viên, Jean-Rémi thuê một phòng trong thành phố để ở gần Kerplouz, nơi mà hiện anh đang nhắm tới tấm bằng BTS nghề làm vườn. Ở đây, anh đã biết đến mối tình đầu tiên của mình. Tình yêu ư? Cô ấy là một nhân viên bán hàng trong một cửa hàng sôcôla nổi tiếng của thành phố. Xinh đẹp, nhẹ nhàng, một con bướm mà đôi cánh của nó mới chỉ lướt nhẹ qua trái tim anh, để lại trên đó một lớp bụi phấn màu nhanh chóng bị xóa nhòa. Vài tháng chênh choáng thứ men say đã bỏ anh ở lại với nỗi khát khao. Một sự tan vỡ không thực sự phiền muộn.

Anh lại đang trên đường. Những cánh đồng hoa hướng dương, những cụm rừng nhỏ, và đây là cảng Bono, anh không quan tâm đến du khách, mặc kệ, càng hay.

Lịch sử của nó, không có chữ L hoa, đơn giản và thô kệch. Nằm sâu trong đất liền, tránh được những cơn bão, xưa kia nổi tiếng nhờ món hàu, đó là sào huyệt của bọn cướp biển có những con tàu mang tên “kẻ cướp” và bắt chập những “thuyền buồm nhỏ” nổi tiếng với bộ buồm màu cam reo rắc nỗi sợ hãi trong nước biển của đại dương nhỏ bé.

Bọn cướp biển đã nhường chỗ cho các gia đình dân lành. Những bãi triều đầy hàu giờ trống trơn. Người ta chỉ còn đánh bắt vì thú vui mà thôi, nhưng – đó là từ trong gien của họ – tất cả những người dân ở Bono tự trọng đều có sợi dây thừng của một con tàu, một con thuyền hay ca nô, cuộn trong thang giường bằng gỗ của mình.

Jean-Rémi đậu xe trên một bãi đỗ xe nhỏ nhô ra sông. Anh bước xuống mà không vội đi về phía ngôi nhà màu trắng với những ô cửa màu xanh lam, nấp sau những bông hoa tú cầu và đỗ quyên, người mà anh tránh không gặp trên đường một cách hèn nhát sau cái mà hôm nay anh gọi là sự đào ngũ, đang sống ở đó. Trong ít phút nữa, anh sẽ nói chuyện “trực tiếp” với ông ấy. Có cần phải trang bị thêm lòng dũng cảm cho anh không nhỉ? Thậm chí là không. “Bắt đầu lại” hoặc là chết.

Anh không có quyền chọn lựa.

Chuông reo.

Chương 14

Mái tóc, vẫn rất dày, giờ đã chuyển sang màu ghi. Nếp nhăn hằn trên trán. Phía dưới cặp lông mày rậm, ánh mắt màu xanh vẫn giữ được vẻ linh lợi. Louis Le Fur chìa tay ra cho anh.

– Cuối cùng thì!

Và tất cả đã được nói ra: sự chờ đợi quá lâu, cảm giác nóng lòng, dĩ nhiên là có chút giận dữ. Cả việc xác thực sự quay trở lại. Với bên cạnh căn cứ.

Ngôi nhà vang tiếng hét của bọn trẻ, tiếng bát đĩa, tiếng xì xào của một chiếc ti vi. Thầy giáo đã là ông rồi chẳng? Chắc vậy. Khi Jean-Rémi biết thầy, ông đã là bố của hai cậu con trai. Giờ ông hẳn đã qua tuổi sáu mươi lâu rồi.

Ông tóm lấy chiếc áo khoác trên cây treo quần áo bằng gỗ màu đen ở lối vào và nói:

– Đi nào!

Một câu “Đi nào” cương quyết, đi kèm với câu “Đến đây” khẩn thiết mà ông đã thốt ra với Jean-Rémi khi anh gọi cho ông từ Neuilly để xin ông đón nhận anh. “Đến đây”, “đi nào”... anh chỉ quá trẻ mà thôi.

Trên bến Jean-Bart, một vài người đàn ông mặc áo sơ mi thể thao kẻ và quần dài bằng vải không thấm nước lảng vảng quanh những cái vỏ tàu cũ của mình. Họ nghiêng đầu chào khi hai thầy trò đi qua. Một con nhạn biển, mỏ màu đỏ, trắng trẻo nhảy nhót giữa những con chim hải âu và mòng biển ánh bạc. Khắp nơi là những cánh buồm, khắp nơi là những cánh chim.

Đến quảng trường Banc-Marie, phía đầu bến, họ ngồi tựa vào bức tường bằng đá ngày xưa dùng để bảo vệ những ngôi nhà của bọn cướp biển.

– Em chia tay vợ em rồi. - Jean-Rémi thông báo.

Đúng vậy! Nếu như Olivia là người đầu tiên đi đến quyết định chia tay, thì giờ đây anh là người cắt đứt mối liên hệ, ngày càng rời xa hơn, dứt áo ra đi.

Quay về phía một bãi lầy nuôi đàn chim cao cẳng nhỏ với những tiếng kêu inh ỏi, thầy Le Fur chỉ gật đầu.

– Em quyết định bắt đầu lại. Em cần sự giúp đỡ của thầy. - Jean-Rémi tiếp tục.

– Ở đây à?

– Chưa ạ. Có thể một ngày nào đó. Máy cưa con trai của em vẫn đang học ở Neuilly, em cũng còn có một cháu gái nữa. Em không muốn xa chúng. Em nghĩ chắc thầy cũng có biết ai đó ở Paris hay trong vùng.

Anh còn nói thêm: - Em biết rằng không phải dễ dàng với một tấm bằng được cấp từ cách đây hai mươi năm. Em sẵn sàng chấp nhận bất cứ việc gì.

Ánh mắt của thầy Le Fur như có lửa.

- Bất cứ việc gì à? - Ông mắng. - Đó là điều mà em đang nghĩ đấy à? Đấy là bất cứ điều gì à? Em đã quên là từ đứa trẻ bé nhất tới người lớn nhất, tất cả những ai làm việc với đất đều đang thực hiện một công việc cao quý sao? Và em nghĩ trong hai mươi năm các cây to đã có những lễ thói khác rồi sao? Rằng những loài cây nhỏ sẽ mọc theo cách khác à? Người ta bằng lòng với việc giày xéo chúng ngày một nhiều hơn. Điều này bắt đầu được mọi người biết đến, vậy hãy tin thầy, về mặt đó chúng ta có nhiều việc phải làm đấy.

Từ “chúng ta” đã tạo nên một làn sóng hạnh phúc lướt qua trong lòng Jean-Rémi.

- Hãy nhìn đôi bàn tay của em đi. - Ông thầy nghiêm khắc ra lệnh.

“Anh đã nhìn đôi bàn tay của anh chưa?”, Olivia thở dài khi họ vẫn còn cùng nhau đi chơi vào buổi tối, đến những buổi tiệc cocktail, hay những bữa tối khiến chồng cô khó chịu. Cô ấy không cần phải nói thêm: “đôi bàn tay của người nhà quê”.

- Chúng nói lên rằng em chưa bao giờ bỏ nghề. - Thầy Le Fur tuyên bố.

Và ông thầy đã biết rằng nếu như anh không bao giờ ngừng trồng trọt dưới bầu trời Paris, với những chú chim bồ câu thay cho mòng biển, đó là hy vọng một ngày nào đấy được nghe những câu nói khiến anh tự hào này.

- Thầy có một người bạn ở Maisons-Laffitte. - Ông nói tiếp. - Nếu đúng như thầy hiểu thì nửa thành phố này là vườn. Ông ấy chắc chắn nhận em vào làm. Từ Neuilly tới đó có khả thi không?

- Ở ngay gần rừng Saint-Germain-en-Laye. Nếu không có tàu

thủy, em sẽ tới đó bằng tàu hỏa.

– Khi nào thì em thì sẵn sàng bắt đầu được?

– Từ hôm qua. - Jean-Rémi đáp và ông thầy mỉm cười.

Ánh mắt của ông hướng ra xa, về phía cây cầu, nơi mà dòng xe con không ngừng nối đuôi nhau trong tiếng rì rào xám xịt.

– Về tiền lương, em đừng mong sẽ có được mức lương bằng với công việc cũ của em.

Cách thức nhẹ nhàng để báo rằng ông biết cái gọi là công việc ấy là gì.

– Thầy không cho rằng khi làm công việc mà mình yêu thích thì mình sẽ được lương gấp đôi chứ ạ? Em nhận làm.

Trên kia, một nhóm người đi dạo đi lên cây cầu dành cho người đi bộ với những cột bằng đá, rào bằng gỗ, treo phía trên mặt nước nhờ những sợi cáp bằng thép, do ông Gustave Eiffel nào đó vẽ. Ánh mắt ông Le Fur dõi theo họ.

– Em có biết rằng thời gian gần đây, chúng ta thấy nhiều người đàn ông, đàn bà, đủ mọi lứa tuổi, đổ đến trường để tìm kiếm một công việc không? Các cán bộ, chủ doanh nghiệp trong tình trạng thất nghiệp. Những người đàn ông cởi bỏ quần áo đẹp và cà vạt, những người phụ nữ cởi bỏ váy áo và giày cao gót, người ta trang bị cho họ găng tay làm vườn, xẻng và cào. Trong vòng một năm, họ đã sẵn sàng vào việc. Những người có khả năng sẽ lập trang trại cho riêng mình, những người khác được các địa phương lân cận tuyển vào làm việc.

– Khủng hoảng ạ?

– Không chỉ vậy. Chưa cần đến khủng hoảng, em sẽ không ngăn được việc thầy nghĩ rất nhiều người sẽ đến với chúng ta.

Em hẳn sẽ thấy tâm trạng nhẹ nhõm của họ. Họ thôi sống gấp. Đối với một số người, đó là nỗi khiếp sợ bị sa thải. Họ tìm được những niềm vui giản đơn như nhìn, cảm nhận, nghe. Dĩ nhiên, thầy nói với những người đầy đủ như chúng ta, ở một đất nước mà, về nguyên tắc, không ai chết vì đói cả, ở đây người ta có thể tự vấn mình về cách sử dụng chút thời gian ngắn ngủi dành cho mình trên trái đất này một cách tốt nhất.

– Em biết cuộc đua này rất phù hợp với ai rồi. Với những người mà “thời gian, đó là tiền bạc”. Họ không khổ sở chút nào cả. Họ chỉ khổ sở khi người ta buộc họ phải dừng lại.

– Thầy phải gạt bỏ ý nghĩ phán xét họ. Mỗi người phải tự chọn cách sống cho mình. Chỉ cần họ đừng đê bệch người khác. Tóm lại, thầy thấy hình như em cũng biết.

– Le Fur ... người hiền. - Jean-Rémi lưu ý.

Ông thầy của anh phá lên cười.

– Người hiền? Khi người ta có tham vọng thay đổi thế giới? Trả lại giá trị cho thời gian à? Cần phải “khùng”, như lũ nhóc của thầy vẫn nói.

Ông đứng dậy, vươn vai.

– Giờ chúng ta lo việc của em. Chúng ta về và gọi cho Maisons-Laffitte nhé?

“Chúng ta về thôi.” Đúng vậy, ông đi về. Ông trở về nhà mình. Tóm lại là vậy.

– Đối với cái gọi là làm cho thời gian trở nên có giá trị, từ nay không chỉ có mình thầy “khùng” thôi đâu. - Anh vừa bước theo ông thầy của mình vừa hứa.

Nếu ông Aurélien là chúa tể của lâu đài Hermine, thì bà Rose

là nữ hoàng trong khu vườn của tòa lâu đài. Hai luống cà chua, hai luống đậu, hai luống khoai lang, hai luống actisô. Ở đầu mỗi luống có một bó cúc vạn thọ để phát tín hiệu báo động trong trường hợp bọn chét tấn công.

Khi Jean-Rémi quay về, bà đang cùng Tom làm việc. Bệnh mốc sương của cây cối do ẩm ướt đang tàn phá đám cà chua của bà khiến bà lo lắng. Bà đã phải miễn cưỡng bọc chúng lại.

Tom đeo găng tay làm vườn của ông Aurélien, chúng khiến đôi bàn tay của nó trở nên khổng lồ.

– Bố ở đâu thế? Mọi người đã tìm bố.

– Bố quay lại trường trung học. - Anh đáp. - Bố xin thầy hiệu trưởng giúp bố tìm việc.

Một tia sáng cùng lóe lên trong mắt người bà và cháu trai của bà.

– Và... ông ấy sẽ làm được chứ? - Thành bé hỏi, giọng hơi run run.

– Ông ấy và bố sẽ làm được. Chắc là ở Maisons-Laffitte, cách Neuilly không xa.

– Yêêêh! - Tom hét lên, tay giơ cao.

– Đừng vội mừng, rất có thể bố sẽ chỉ kiếm được đồng lương bèo bọt.

– Thì lại có món xúp rau bèo ngon thôi. - Bà Rose nhấn mạnh.

“Cậu thật may mắn vì có một ông bố như bố cậu đây”, thầy Le Fur đã nói khi ông Aurélien dẫn anh đến gặp thầy, cũng bằng tầm tuổi này.

Anh chỉ đôi găng trên tay con trai mình.

– Ai biết được rồi một ngày con cũng sẽ...

Tom ngửi thấy mùi... y chang cái mùi trong “tháp canh” của nó ở Neuilly. Mùi của những quyển sách ngày xưa bố đã đọc. Các tác giả mà bố thích là những người nói về sự phiêu lưu: Dumas, Jules Verne, Dickens, nhiều người khác nữa. Nhân vật chính của họ đôi khi đã cho nó những ý nghĩ kỳ cục, những khao khát lạ lùng như, một ngày nào đấy, chính bản thân nó cũng sẽ kể lại những câu chuyện. - Mẹ đã chẳng nói là nó lúc nào cũng đóng kịch và lẽ phải là một nhà viết kịch bản đó sao? Tại sao lại không nhỉ? Kể lại những câu chuyện mà mẹ sẽ buộc phải đọc, chẳng lẽ đây không phải là con trai của bà ấy sao? Mẹ lật giở những trang kịch bản kí tên Tom Le Guen. Mẹ hết sức kinh ngạc. Mắt mẹ long lanh. Mẹ nó thốt lên: “Là con sao, Tom!” Chuẩn bị cất cánh thôi. Nó nhảy quá cao trên giường của nữ hoàng tới mức làm thủng luôn cả trần nhà.

Tom tháo đôi găng của ông Aurélien ra và ném chúng vào trong xe cút kít.

– Con, con thích có một ngày con sẽ gieo từ ngữ hơn.

Chương 15

Chủ nhật Pâques trời đẹp rực rỡ. Trong khi ông Aurélien đưa Tom đi dạo, Jean-Rémi và bà Rose giấu những quả trứng trong rất nhiều hốc sẵn có ở vườn rau. Truyền thống bắt buộc, mỗi đứa trẻ sẽ có quyền được hai đồ ăn ngọt: một quả trứng to chất lượng trung bình, đầy “dầu mỡ”, mua ở siêu thị, và một quả nhỏ hơn chọn mua tại cửa hàng sôcôla ngon nhất thành phố. Khi tất cả những quả trứng đều đã được tìm thấy, cuộc đổi chác theo thông lệ sẽ diễn ra, những đứa trẻ từ xa xưa vẫn thích số lượng hơn chất lượng. Đó đây, người ta bày ngợp giấy màu để Filou có thể phát hiện những món quà từ trên trời rơi xuống, cố tình dành cho nó.

Không có cửa hàng thực phẩm nào trên bán đảo, vì thế Jean-Rémi đạp xe đi mua bánh mì ở quảng trường Gambetta: khoảng hai mươi phút đạp nhanh. Trong lúc đạp xe, anh miệt mài với những tính toán kỳ cục – anh đang rất tâm trạng. Nếu như anh nói tất cả các hành trình đã thực hiện trên con đường này kể từ chiếc xe đạp đầu tiên của mình – có hai bánh xe phụ nhỏ - thì anh còn kém cuộc đua xe đạp vòng quanh nước Pháp không xa đâu, chỉ thiếu phần leo dốc, thỉnh thoảng buông cả hai tay.

“Hãy nhìn đôi bàn tay của em xem”... Khi băng qua khu rừng

thông, anh nhớ giọng nói nghiêm khắc của thầy giáo. Làm sao anh lại có thể xấu hổ vì chúng cơ chứ? Trong lòng anh đầy oán giận những người nhìn anh với một nụ cười mỉm, một tiếng thở dài, làm anh mất thể diện. Đôi bàn tay ấy kém những đôi bàn tay trắng trẻo, đeo nhẫn vàng hay nhẫn bằng đá khắc của những người chỉ dùng tay để lướt Internet và thể hiện cuộc sống của mình qua những cột số kia ở điểm nào cơ chứ?

“Chúng nói lên rằng em đã không bỏ nghề.” Cái nghề mà người ta lấy làm sung sướng khi tự làm bẩn tay mình bằng cách nhúng đôi bàn tay vào trong cuộc sống, cảm ơn thầy! Và nói một cách trịnh trọng: Jean-Rémi đang giành lại lòng tự trọng của mình. Chẳng phải như vậy anh sẽ giành lại được lòng quý trọng của các con trai của anh sao? Đối với Tom, đang đúng hướng. Tối hôm qua anh đã để lại một tin nhắn trong điện thoại di động của Cédric: “Mọi việc đang tiến triển.” Anh sẽ có một kết thúc tốt đẹp bằng việc thuyết phục được các cậu con trai của mình rằng sự việc phục tùng đã kết thúc.

Dọc theo đường lạch, những con tàu mong mỏi được ra biển đang rung rung trước gió.

Anh cũng run run khi nghĩ về cuộc hẹn vào thứ năm với một trong những người phụ trách các khu vườn của Maisons-Laffitte: Grégoire Anselme. Cái tên khiến anh yêu thích, hằn sâu trong tâm trí anh.

- Tôi đảm bảo về Jean-Rémi Le Guen như về chính bản thân mình vậy. - Thầy Louis Le Fur nói với bạn mình trong điện thoại.

Như chính bản thân mình! Chỉ có vậy. Đó là tất cả.

– Với sự gửi gắm như vậy, các anh coi như đã được tuyển dụng. – Ông Anselme phóng đại thêm cùng tiếng cười thô ráp.

Đôi bàn tay anh ngứa ngáy. Anh mong được việc.

Trên bến cảng, khách du lịch chen chúc quanh những con tàu dự kiến du lịch vùng vịnh. Ngày mai, anh sẽ giữ lời hứa đưa Tom đến đảo Ile aux Moines khi thằng bé yêu cầu điều đó: “Chỉ có bố với con thôi, bố ạ.”

Người ta xếp hàng dài trước cửa hàng bánh trên phố Saint-Vincent. Anh đứng vào hàng sau khi cho xe đạp vào chỗ để xe. Ở đây người ta nói mọi thứ tiếng, điều đó khiến anh thêm phần vinh dự. Bỗng dưng, có hai bàn tay bịt lấy mắt anh, đồng thời một giọng phụ nữ lầm rầm phía sau lưng anh.

– Là ai đây?

Dù là cô ấy đã không đùa với anh trong suốt gần ấy năm khiến anh không dám nghĩ tới, nhưng anh vẫn trả lời không chút lưỡng lự.

– Kể quấy rầy.

Khi cô ấy đứng đối diện, anh hết sức ngạc nhiên. Cô hầu như không thay đổi. Vẫn mái tóc xoăn màu hung xòe tứ tung, không vào nếp được. Vẫn ánh mắt màu vàng xanh mắt mèo – “màu vàng xanh của kim loại vàng”, cô ấy cãi. Vẫn những nốt lấm tẩm màu nâu trên đôi má tròn trĩnh và trên mũi. Vài nếp nhăn trên trán và ở khóe môi, quá ít. Đúng là cô ấy, Gwenaëlle, em gái Jacques, người bạn tốt nhất của anh, người ngồi cùng bàn với anh suốt từ mẫu giáo cho đến hết bằng BTS nghề làm vườn. Và dĩ nhiên anh nói thêm, giọng vẻ chán nản nhưng thích hợp.

– Nào, cô bao nhiêu tuổi rồi đây?

– Chà, em vẫn quên.

Họ cười.

Ít hơn anh bốn tuổi, cô ấy khai tăng tuổi để có thể dính chặt lấy họ lại ở khắp nơi, lọ keo, nhựa vá săm. Le Guen... Gwenaëlle... thậm chí không có sự lựa chọn, cô ấy bắt chấp.

Trừ phi là hôm nay cô ấy phản bội anh, không phải trong trạng thái tự vệ, đó không phải cách, không còn là cách nữa. Anh hoàn toàn choáng váng vì điều này.

- Câu lạc bộ Med ở Conleau à? - Cô ấy hỏi.
- Lễ Phục sinh ở trên biển.
- Một mình hay có người đi cùng?
- Chỉ có Tom thôi.
- Cédric, Tom, Coline. - Cô ấy liệt kê lần lượt.
- Em biết nhiều đấy chứ nhỉ!
- Chà chà!

Nhà Lemeur ở ngay gần nhà Le Guen, hai bà mẹ là bạn của nhau. Mẹ Gwenaëlle mất vì ung thư khi cô ấy bảy tuổi. Bà nội tiếp tục nuôi cháu bên cạnh một người cha giải khuây bằng rượu. Tất nhiên là bà Rose luôn mở rộng cửa cũng như tấm lòng của mình với những đứa trẻ mồ côi, cái từ khủng khiếp mà một số người không ngần ngại nói ra trước mặt chúng, bà thì không bao giờ.

Bà nội cô ấy mất đã lâu, con trai bà cũng nhanh chóng đi theo bà. Ở đó, ông không còn uống cạn những chai rượu nữa, ông đổ đầy chúng bằng những con thuyền ba cột buồm. Ngôi nhà của ông dân chài đã được bán. Gwenaëlle đã chuyển vào trong thành

phổ. Cô ấy vẫn thường xuyên lại thăm bà Rose, bà là người chia sẻ thông tin. Việc này khiến Jean-Rémi phải lên tiếng:

- Anh cũng thế, anh cũng biết nhiều thứ đấy, chà chà!
- Thứ gì? - Cô ấy chun mũi lại hỏi.
- Quí cô giờ đã trở thành một cô nuôi dạy trẻ xuất sắc rồi.
- Không phải “quí cô”, bà. Và người ta nói “ưu tú”, như thế đẳng cấp hơn.

Bố mỉm cười trong lòng. “Bà” hay không, bố chỉ biết cô Gwenaëlle chưa lấy chồng và cô ấy vẫn chưa có những đứa con mà cô ấy mơ ước.

Họ đã ở trước cửa hàng bánh mì, nơi tỏa ra hơi nóng của bánh mì vừa ra lò. Đột nhiên, anh không thấy vội nữa.

- Thế nhăn cười của bà đâu, thưa bà? - Anh đùa.
- Bí mật ... Em đánh mất rồi!

Jean-Rémi đã tháo nhăn cười của mình ra, đúng hơn phải nói là “lôi ra”, vào buổi tối hôm Cédric hạ nhục anh. Ngón tay của anh vẫn còn vết. Anh đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ động đến vì nó ăn sâu vào trong da thịt anh. Một dạng của sự điên rồ đã xâm chiếm con người anh. Anh CẦN PHẢI thoát khỏi tình trạng này. Cô Debbie, người biết hết, hiểu mọi thứ nhưng không bao giờ cô ấy nói ra bằng cách nào khác ngoài ánh mắt, cô đã giúp anh. Cô đeo rất nhiều nhăn màu sắc sỡ trên các ngón tay nhưng không có nhăn cười. Không con cái. Anh không bao giờ dám hỏi cô ấy về cuộc sống của cô ở đảo Martinique trước khi đến nhà mình ở Pháp. Hành động những ngón tay sẫm màu của cô nhẹ nhàng vuốt dọc ngón tay tù túng của anh trong nước xà phòng và cảm giác kỳ lạ là cô đã tán thành và trấn an anh.

Nếu Gwenaëlle chú ý điều gì đó, cô ấy không nói gì hết.

– Thừa cô?

– Cho tôi một bánh mì dài.

Jean-Rémi theo sát, trên quầy hàng, một con vịt con bằng sôcôla, dải băng màu xanh quấn quanh cổ.

– Thêm sir Donald.

Đôi mắt màu vàng – xin lỗi, “vàng kim loại” – sáng long lanh.

– Ông muốn mua gì ạ?

– Ba bánh mì dài cắt làm đôi và một bánh mì lúa mạch.

– Cũng cắt luôn à?

– Lại còn phải hỏi nữa! - Gwenaëlle nổi cáu.

– Xin hãy tha lỗi cho cô ấy, cô ấy không hoàn toàn tỉnh táo. Không cắt, xin cảm ơn.

Ăn định vào bữa chiều sau khi tan học, dĩ nhiên rồi, ở nhà Ti Kabiten, họ tổ chức bữa tiệc bánh mì nâu thái lát dày, phủ một lớp bơ mặn, phủ tiếp lớp mật ngọt chảy dài với vị chua của thông rừng, khẩu vị của người dân nơi đây. Đó là những thứ mà người ta không quên được, những khoảng khắc khác thường nấu mình ở một góc trong trí nhớ của bạn và nổi lên như những kẻ phản bội khi bạn lơ là cảnh giác, những kỉ niệm không thể xóa nhòa đưa bạn tới một góc của hòn đảo phơi mình trước gió khi cuộc sống mất đi sắc màu của mình, đôi khi quá hiền lành đến mức chúng khiến bạn phải rơi lệ... Một buổi chiều gió xấu, khi mà bữa ăn chiều dường như vẫn thật tuyệt, Jacques và anh mười sáu tuổi, Gwenaëlle mười hai, cô ấy đã túm lấy bàn tay anh và liếm dòng mật đang chảy giữa những ngón tay, mặt ngất

ngây.

– Đừng trách nó nhé, nó bị điên rồi. - Jacques nói, vẻ ngượng ngùng.

– Điên bất thành linh. - Cô ấy đồng tình.

Sau đó ít lâu, bà Rose đã cảnh báo anh: “Coi chừng đấy, ông tướng ạ, con bé chỉ biết có mình con thôi, đừng để nó hy vọng đấy.” Anh đã cười. Hy vọng cái gì, Chúa ơi? Một con bé, một cô em gái đáng yêu và phiền phức không hơn, chỉ là anh trai cô ấy, hết như Jacques. Cô ấy sẽ nhanh chóng bỏ qua việc tán tỉnh anh thôi.

Mười một giờ. Thời tiết dễ chịu và sáng sủa. Sống như này quả là sướng thật. Jean-Rémi chèn lại bánh mì trong cái giỏ gắn vào tay lái xe đạp của mình.

Anh nhìn dải băng xanh của sir Donald thò ra ngoài cái bị mà Gwenaëlle đã nhét cái bánh mì dài của mình vào.

“Em biết nhiều chuyện đấy, chà chà!” Cô nói.

Phải chăng cô ấy sẽ không bao giờ biết được một tối bão tố ở Neuilly, anh đã viết một bức thư mà anh không cho phép mình gửi cho cô ấy?

– Anh đi cùng em. - Anh quyết định.

Chương 16

Đi cùng nhau, lại đi cùng nhau, lại-lại đi cùng nhau, Jacques và anh, từ trường tiểu học về nhà bà Rose, từ nhà bà Rose đến nhà Lemeur, nói chuyện để mà không nói gì hết, để tự nhủ, chia sẻ cái sức sống tràn trề, nhiệt huyết, thỉnh thoảng có quả bóng nảy nhót nơi mũi chân. Sau đó là từ trường trung học cơ sở về nhà, vừa đi vừa nhòm ngó đám con gái, khao khát được đụng chạm, chết vì sợ sệt với ý nghĩ lại gần họ, tự thú với nụ cười gượng gạo chứa đựng những căng thẳng không chịu đựng nổi, những cảm giác trút được gánh nặng bối rối và đơn độc. Cuối cùng là từ trường trung học về căn phòng sinh viên, được đặt lên bệ phóng hướng tới tương lai, đầy hứng thú, tức giận, vội vã đe dọa, phá vỡ những qui tắc, biến đổi hành tinh. Kể từ hành trình đầu tiên, với những chiếc quần xà lỏn, cùng với Jacques, họ đã thực hiện được cả một vòng quanh thế giới.

Và cứ mỗi khi có thể, kẻ quấy rầy lại theo sát họ.

Hôm nay, cô ấy lại là người dẫn đường.

Họ leo lên ngọn đồi thiêng dẫn tới nhà thờ lớn, phía sau là cái nhìn hân hoan, giễu cợt hay cau có của những khuôn mặt bằng gỗ tạc xuất hiện ở một góc phố, góc của một cửa hàng, trong phần nhà xây nhô ra. Họ rẽ thành một lối đi giữa các nhóm

khách du lịch mặt ngựa lên trời ngắm cảnh những ngôi nhà khung và các quán bán hàng chung tường với quán bên cạnh, những cửa hàng hiện đại xinh đẹp thừa thãi ánh sáng, một quá khứ tăm tối vang tiếng chân ngựa và tiếng lách cách của binh khí. Một quá khứ mà tiếng cười của lũ trẻ đang chơi đùa trên những con đường lát hình khum cũng y như tiếng cười của những đứa trẻ ngày nay, những người phụ nữ dùng những lời lẽ, đi kèm những hành động dụ dỗ để an ủi khi chúng bị trầy đầu gối.

Trong khi đó, ở công viên Garenne rất gần đây, từ mùa nẩy lộc này qua mùa nẩy lộc khác, rì rầm âm thanh của quãng thời gian hết sức ngắn ngủi dành cho con người trên trái đất. Có phải như vậy không, thưa thầy?

Phía xa xa vang lên tiếng còi tàu.

– Olivia và anh, bọn anh li dị. - Anh hiểu điều mình nói.

Không “chia tay”, cũng chẳng “thông báo chấm dứt hợp đồng”, nói thẳng tưng.

Gwenaëlle sửng lại vài giây.

– Bọn trẻ thì sao? - Cô ấy hỏi.

– Anh giữ chúng.

Cô ấy gật đầu đồng ý và họ lại tiếp tục hành trình trong yên lặng, điều cốt yếu đã được tuyên bố.

Núp giữa các bức tường của nhà thờ là những ngôi nhà được những chái bằng đá bảo vệ, người ta nghe thấy âm thanh nhỏ nhỏ của dàn nhạc ống nhà thờ kèm theo tiếng hát và tiếng cầu nguyện. Đại lễ ở nhà thờ của ngày chủ nhật Phục sinh, dù người ta có tin hoặc không tin việc trên trời có đức Chúa Trời, tất cả

mọi ánh mắt vẫn hướng lên trời cùng với những hy vọng, sự kiếm tìm hạnh phúc.

Xa thêm một chút, Gwenaëlle dừng lại.

– Kia kìa!

Trong một con hẻm ngắn, một ngôi nhà nhỏ tường bằng gỗ cây cam, cửa sổ với những ô vuông nhỏ trang trí bằng các chậu phủ đầy những bông hoa dại, xen lẫn những cây cỏ dại mà ngày xưa cô ấy không chịu nhổ, cam đoan là chúng đã bị đối xử một cách bất công. Một ngôi nhà giống như cô ấy.

Tim Jean-Rémi đập nhanh hơn. Phía sau những ô cửa sổ này, có một người nào đó đang đợi cô ấy chăng? Và, dù đã quyết là không làm gì cả, nhưng anh lại hỏi, giọng giả đò như thật, tay chỉ vào cái dải băng màu xanh thò ra bên ngoài túi.

– Một mình, đủ chứ?

Một tia tinh nghịch lóe lên trong đôi mắt Gwenaëlle.

– Anh muốn làm cho em bị rối loạn tiêu hóa à, chàng ngốc?

Và chàng ngốc thở phào.

Cô ấy hé cửa, đặt cái bị của mình ở lối vào, đóng cửa lại.

– Em lại đưa anh về nhé?

Đi cùng nhau, lại đi cùng nhau... Quảng trường Henri IV và những ngôi nhà có cửa hàng, quảng trường Lices với khu chợ hoa, khách du lịch và những người đi dạo, anh chẳng nhìn thấy gì nữa, ngoại trừ người phụ nữ nhỏ bé tốt bụng đang luồn tay dưới tay của anh và bước đi như đang nhảy nhót hướng ra biển.

– Chắc chắn là anh sẽ bắt đầu lại. - Cô ấy khẳng định.

“Bắt đầu lại”, cái từ mà thầy Louis Le Fur và ông Aurélien đã

dùng. Bắt đầu lại cuộc đời từ chỗ mà anh đã rời bỏ nó mà không biết rằng mình đã từ bỏ luôn cả một phần tâm hồn của mình và cả niềm hạnh phúc nữa.

– Tất nhiên rồi! Rất nhanh thôi. Ở Maisons-Laffitte, gần Paris.

Và như để chào mừng sự kiện, những tiếng chuông náo động khiến bầu trời nổ tung: mười hai giờ trưa.

– Những quả trứng đang ào ào rơi xuống ở nhà Ti Kabiten. Anh sẽ được một trận mắng té tát đây, anh lưu ý.

Cô ấy cười:

– Chưa kể là ngay cả bánh mì của anh cũng có thể biến mất tiêu đây.

Cô ấy nắm lấy tay anh và họ chạy về phía quảng trường. Bánh mì trong giỏ. Anh chỉ cái đeo hàng.

– Em đi với anh nhé?

– Những quả trứng Phục sinh là nghi lễ trong gia đình mà.

– Em là một phần của gia đình ấy.

Cô nhếch mép cười, khác với tính cách của cô ấy, cô uể oải nhón chân đứng dậy, áp môi mình lên môi của Jean-Rémi trong ba giây rồi trốn chạy.

Ba giây. Hai mươi năm...

Đó là vào đầu tháng Bảy và vui sướng tột độ. Jacques và anh vừa nhận được tấm bằng nghề làm vườn của mình. Một bữa tiệc diễn ra tại Kerplouz với sự tham gia của các gia đình. Sau đó, họ quyết định tổ chức mừng sự kiện giữa những người được nhận bằng với nhau theo cách thức quê mùa nhất. Họ có khoảng chục

người, một số có người đi cùng. Và, dĩ nhiên là có cả Gwenaëlle.

Cô ấy hai mươi tuổi, tóc màu hoe đỏ, mắt màu vàng-vàng kim loại: sáng quắc. Cô em gái ấy được nhiều người săn đón. Giống hệt Jacques, một kẻ quyến rũ không mệt mỏi. Jean-Rémi đến một mình. Sau cô “bán sôcôla” ở Auray, còn một vài cuộc phiêu lưu ngắn ngủi. Chờ đợi tình yêu lớn chẳng? Dường như là như vậy. Jean-Rêve! Một mình hay có người đi cùng, thực tế là anh không quan tâm. Hoàn toàn ngất ngây vì cuối cùng anh đã đạt được mục đích của mình: đầu tháng Chín, anh sẽ làm việc cùng bố trong khu vườn của lâu đài Hermine.

Đêm hội bắt đầu bằng một bữa tiệc ở khoảng sân trời của một trong những nhà hàng tuyệt nhất thành phố, sau đó được tiếp tục ở hộp đêm. Nhiều giờ trôi qua, nhóm thừa thớt dần. Gần ba giờ sáng và chẳng mấy chốc chỉ còn lại Jacques cùng cô nhân tình mới của mình, Gwenaëlle và Jean-Rémi.

– Tôi giao em gái cho cậu nhé. Để ý đừng để nó bị nhỡ tàu đấy. - Jacques gửi gắm cho anh trước khi đến lượt anh ấy chuồn nốt.

Con tàu sẽ đưa cô ấy đến Paris vào lúc bảy giờ ba mươi lăm, từ đó Gwenaëlle sẽ bay sang châu Phi, đến Nigeria, nơi căn bệnh sida đang hoành hành. Cùng với những tình nguyện viên khác, cô dự định mang sự trợ giúp nho nhỏ tới cho những đứa trẻ mồ côi: cuộc hành trình nhân ái. Gwenaëlle, cô ấy là vậy đấy! Buổi tối, cô nhảy múa, ngày hôm sau, cô hết mình với những trẻ lạc. Điều đó hợp với tình yêu của cô đối với những bông hoa dại và những cây được gọi là cỏ dại mà cô đã khẳng định rằng thích hơn những bồn cây được sắp thành hàng một cách quá khéo léo, bất kể là với anh.

Ngay khi Jacques vừa đi khỏi, cô tuyên bố rằng về nhà đi ngủ là hết sức điên rồ. Quá muộn rồi! Cách tốt nhất để lỡ chuyến tàu. Cô ấy sẽ có cả cuộc hành trình để bù lại quãng thời gian đã mất. Vả lại, cũng giống như bánh mì, thời gian không mất đi, mà nó tự điều chỉnh, cho tới mẩu vụn cuối cùng, tới phút giây cuối cùng.

Hai người ngồi sát bên nhau trên chiếc ghế dài giả da, trong màn sương mù dễ chịu mùi sâm-banh, họ ngắm nhìn vài đôi đang quần quai quần lấy nhau trên bậc, giữa tiếng trống inh tai nhức óc khiến trống ngực đập thình thình.

Ai là người đã bắt đầu trước? Anh thường tự hỏi mình vậy mà không bao giờ tìm được câu trả lời. Hiển nhiên là họ cùng nhau đến với nụ hôn đã nổ tung trong lòng anh như một phát súng. Nụ hôn ấy kéo dài mãi không thôi, nữa, nữa và nữa, như để thỏa mãn một cơn khát đã từ rất lâu, khóa lấp một cơn đói vô bờ bến.

Dữ dội, đầy ham muốn, xúc cảm mãnh liệt. Phá tung một điều kiêng kị, phạm vào một điều cấm kị: em gái, không được phép đụng đến. Tuyệt vời. Nữa, nữa và nữa.

Họ lại bước đi như những kẻ mộng du trong thành phố đang ngủ, cứ ba bước lại dừng, nữa, nữa và nữa. Không nói một lời, không hứa với nhau một câu. Liệu người ta có thời gian để nghĩ đến thứ khác ngoài việc bám vào nhau khi động đất không? Để suy ngẫm, đo được tầm ảnh hưởng của cơn địa chấn, những thiệt hại có thể có, người ta chờ khi yên ổn trở lại.

Anh đã đưa Gwenaëlle về đến nhà, hành lý đã sẵn sàng. Sau đó họ đi đến ga bằng ô tô của ông Aurélien, anh tự hỏi làm sao anh có thể giữ vững được tay lái. Và, trên sân ga, anh không bận

tâm đến những ánh mắt nhòm ngó, nửa, nửa và nửa.

Anh nghe thấy tiếng còi tàu. Anh lại thấy đoàn tàu màu xanh rời bến. Trong lòng anh là một sự trống rỗng, một tiếng kêu, nhưng không đau xé lòng, không chút lo sợ: cô ấy sẽ quay trở về. Kẻ quấy rầy, lọ keo, hồ dán sẽ quay trở về. Anh đặt mình vào vị trí thích hợp để nhìn nhận điều này: việc đó kéo dài hai mươi năm.

Khi Gwenaëlle quay trở lại, chính Jean-Rémi là người không còn ở đây nữa.

Ít ngày sau khi cô ấy ra đi, một con tàu khác, con tàu đến từ Paris kia đã đưa Olivia đặt chân đến Vannes.

Chương 17

– Chuyện gì xảy ra với cậu thế? Cậu bị lạc à?

Cả gia đình tập trung trong vườn, quanh cái bàn bằng sắt trên bày nông sản thu hoạch được đủ sắc màu. Cùng toàn bộ nhà Le Bail, thế là đông đủ! Lấy quyền con trưởng, chị Anne đặt ba nụ hôn thật kêu lên má của cậu em trai. Chẳng liên quan gì tới hành động chạm nhẹ thoảng qua của giới thượng lưu đang được sử dụng ở nhà Chevalier. Chị Anne là người mà anh thích chơi trò Barbe-Bleue cùng, chị ở trong tháp canh của mình, rình các kị binh đến cứu người vợ bất hạnh của quái vật. “Chị Anne, chị Anne ơi, chị không thấy có gì à?”

Tiếp theo là cái bắt tay thật chặt của Hervé, ông anh rể làm kỹ sư tin học. Cao một mét chín mươi, Tristan phải khom người xuống để ôm chú Ré. Rồi đến Cathy khẳng khẳng là cao hơn chú, con bé cũng cao, mảnh khảnh, người dầy. Cả hai đều trù mền, kính cẩn. Con của bà hiệu trưởng thì không thể không như thế.

Sau đó đến lượt Filou cả tin tiến lên và hãnh diện giơ một gói quà bọc giấy màu xanh lam lấp lánh ra cho anh.

– Những cái chuông, cho chú đấy.

Anh say sưa xé lớp giấy bọc: một quả trứng bé chất lượng tốt.

Đòn của bà Rose chẳng? Thái độ giả vờ không biết gì của Tom, người chẳng bỏ lỡ một chi tiết nào cả, nói bà có một đồng minh.

– Mọi người vẫn chờ được biết cậu đã làm gì. - Chị Anne nhấn mạnh khi giúi vào tay anh một cốc sâm banh.

– Em quên nhìn đồng hồ.

– Jean-Rêve...

Mọi người đã đặt biệt danh này cho anh như vậy từ trước khi anh biết Olivia, rất lâu. Hoàn toàn phù hợp. Anh bắt gặp cái nhìn khẩn cầu của Tom. Sáng nay, nó đã đến tìm anh trong phòng anh.

– Bố sẽ nói với họ chứ bố?

– Con nghĩ sao?

– Không phải với các anh chị em họ.

– Còn với chị gái bố, bố có thể chứ?

Tom thở dài, cam chịu.

– Được, nhưng khi mà con không có ở đó.

Mọi người đã ghép thêm bàn của phòng khách vào để bữa trưa được tập trung. Trứng chế biến với lá cây trinh nữ cho món khai vị, món yêu thích của bọn trẻ, sốt mayonne nhiều hơn lòng đỏ. Tiếp theo là món đùi cừu kèm đậu trắng hái trong vườn và món khoai tây chiên tự chế biến tại nhà.

Quanh bàn ăn là không khí huyền não vui vẻ. Tất cả mọi người cùng nói. Cuối cùng, Jean-Rémi không còn thấy tiếc vì Gwenaëlle đã khước từ lời mời nữa. Anh có lẽ sẽ phải vất vả che giấu những xáo trộn mà việc họ gặp lại nhau đã gây ra trong anh. Không ai biết gì về chuyện đã xảy ra hết, cả Jacques cũng

không, đặc biệt là Jacques: “Tớ giao nó cho cậu đây”... Và anh lại một lần nữa hoàn toàn mờ mịt, gần giống như vào thời điểm sau khi nhìn thấy đoàn tàu rời bến hai mươi năm trước.

“Cậu bị lạc đường à?” chị Anne hỏi. Anh đã có thể trả lời: “Ngược lại, tìm lại được.” Lúc này, anh phải lập tức tỉnh táo trở lại: anh sẽ không thêm cuốn tiểu thuyết bằng hình vào giữa những hình ảnh thân thương của mình, lẫn lộn giữa “cô em gái” và “cô em tâm hồn”.

– Này, ôi Jean, con vẫn đang ở đây với chúng ta à?

Ánh mắt của chị Anne và bà Rose cùng đổ dồn về phía anh.

Ánh mắt của những người đàn bà khi người đàn ông vắng mặt, lênh đênh ở xa họ.

Đang đại thủy triều. Sau bữa trưa, lưới, mái chèo và cào đã được lấy ra để đi đánh cá, bắt buộc phải có ủng vì bùn. May mắn một chút, tối nay, mọi người có thể sẽ được nhăm nháp một vài con sò cát và tôm lúc khai vị. Tệ nhất thì bà nội Rose cũng sẽ thấy trong bồn rửa bát của mình một đồng cát lẫn những con hến biển, và bà sẽ nấu một món canh theo cách riêng của bà, món canh dậy mùi nhờ vị của những con cua lông mắt đỏ, biến thứ tệ nhất ấy thành một món ăn ngon.

Filou ngủ khi mọi người xuống bãi biển, Cathy hy vọng chộp được một buổi phơi nắng đầu tiên, mặc kệ những người đàn ông, Hervé, Tristan và Tom đang hướng về phía một bãi lầy ở phía xa xa mà chúng biết, ở đấy đầy những con chim cao cổ nhỏ đang bảo vệ lãnh thổ của mình bằng những tiếng kêu đinh tai. Jean-Rémi giữ chị gái mình lại phía sau.

– Olivia đã tuyên bố chấm dứt hợp đồng hôn nhân với em. -

Anh thông báo.

– Chị thích em tuyên bố chấm dứt với cô ta hơn. Và đã từ lâu rồi! - Chị đập lại.

“Đó không phải một người phụ nữ dành cho em”, chị đã tuyên bố như vậy vào cái ngày mà anh hết sức tự hào giới thiệu cô ta với chị. “Ít ra thì em đã suy nghĩ kỹ chưa đã?”

Suy nghĩ lúc người ta đang lâng lâng à? Anh đã hy vọng khi chị Anne hiểu rõ hơn về em dâu, chị sẽ đánh giá cao cô ấy.

Hai người phụ nữ đó đã gặp nhau bao nhiêu lần rồi nhỉ? Người ta có thể đếm trên đầu ngón tay của chỉ một bàn tay “người nhà quê”. Sau đám cưới của anh, chị gái anh tỏ ra lịch sự bằng việc hết sức tránh mọi hình thức phê phán: chuyện đã qua không nói lại nữa.

– Có người đàn ông khác à?

– Không, theo như em biết. - Anh đáp với một nụ cười.

Chị không cố nài và họ tiếp tục con đường của mình hướng về phía mặt biển màu xanh xám đu đưa. Cát mịn đã được biến thành những hạt muối to màu hung nằm giữa các đường uốn trong đó trộn lẫn bùn và rong biển. Tiếng lẹt đẹt khắp nơi. Khắp nơi là các gia đình, đầu nghiêng nghiêng, nghe ngóng cuộc sống, kiếm tìm hạnh phúc, vui thú của mình trong tiếng kêu xé tai của lũ chim.

– Còn bọn trẻ thì thế nào?

– Bình thường thì em sẽ nuôi chúng. Như chị biết đấy, Olivia thường xuyên vắng nhà. Cô ấy cũng để bố con em ở lại căn hộ hiện tại để mấy thằng con trai không phải thay đổi trường học và vẫn giữ được các bạn của mình. Coline, sẽ vẫn giữ cô vú em

của nó.

- Máy chàng trai nghĩ sao?
- Tóm, ổn. Với Cédric thì phức tạp hơn.

Olivia sẽ tìm thuê trong khu đó để gặp các con thường xuyên nhất có thể.

Anne lấy chân đá vào một quả bóng đã bị vỡ. Một con cua bé xíu phi ra.

- Tóm lại, tất cả vẫn sẽ tiếp tục như trước!
- Chắc chắn là không. Em đã xin bố vợ cho nghỉ việc rồi. Em sẽ lại làm nghề trồng vườn.

Một nụ cười rất tươi rạng rỡ trên khuôn mặt chị gái anh.

– Ôi, Jean-Rémi, cuối cùng thì! Đây chính là tin tốt nhất mà em có thể thông báo cho chị đây.

– Dù sao thì chị cũng đừng có nhảy múa đấy. Cần thận kéo trượt chân.

– Dĩ nhiên là có chứ, chị nhảy! Còn bố vợ em nói gì về chuyện này?

- Édouard Chevalier là một người tốt. Ông ấy hiểu.
- Thế còn Olivia Chevalier? Cô ta cũng hiểu chứ?
- Cô ấy đang ở New York. Lúc về cô ấy sẽ biết.
- Bố ời?

Tom chạy nhanh về phía họ, bèn tới tận đầu gối. Nó dừng lại, thở dốc, giờ cái xô đựng đầy hến biển, trai móng tay và những động vật thân mềm không thể gọi tên.

– Bọn con tìm thấy một góc tuyệt vời. Bác và bố có đến đó không?

– Hãy nói với cái góc của cháu là nó chỉ việc ở yên đây, hai nhà vô địch thượng hạng đang tới. - Chị Anne vừa đáp vừa triu mến xoa đầu cậu cháu trai.

Ánh mắt của thằng bé chuyển từ bác sang bố mình. Nó nhíu mày và lại chạy đi với những bước chân chút ít kém thuyết phục. Jean-Rémi dõi mắt nhìn theo con trai, quá nhỏ bé và yếu đuối, tình yêu giống như một tiếng thét vang lên trong lòng anh.

– Chị nhớ Louis Le Fur, giáo sư của em ở Kerplouz chứ?

– Người mà em gọi là “thầy” ấy hả?

– Đúng rồi. Ông ấy đã tìm được cho em một công việc ở rất gần Paris: Maisons-Laffitte. Coi như xong rồi.

Anne dừng lại, mặt ỉu xiu. Anh không hiểu.

– Sao thế, chị không nhảy lên nữa à?

– Chị có cảm giác xấu, Jean-Rémi ạ.

Anh cố cười.

– Thời còn trẻ, người ta gọi đó là “linh cảm”. Cảm giác ấy của chị nói cho chị điều gì?

– Rằng sự việc có thể diễn ra tệ hơn em tưởng tượng với Olivia.

– Có nghĩa là?

– Em biết cô ta rồi. Trước khi thông báo... chấm dứt hợp đồng với em, cô ta chắc chắn đã lên kế hoạch tất cả: việc nuôi con, căn hộ, trường học, Coline và vú em của nó, tiền cấp dưỡng hàng tháng, chị nói sơ sơ ...

– Cô ấy không giấu giếm điều đó. Chúng ta có thể trách móc

cô ấy tất cả những gì chúng ta muốn trừ việc không trung thực. Cô ấy luôn chơi bài ngửa.

– Và nếu như em làm hỏng trò chơi của cô ta?

Một tín hiệu báo động vang lên trong đầu Jean-Rémi.

– Thế nghĩa là thế nào?

– Việc xin bố cô ta cho thôi việc, việc quay lại với nghề làm vườn, tất tất mà không nói gì với cô ta. Em không nghĩ là điều ấy có thể khiến cô ta phật ý sao?

– Có khiến cô ấy phật ý hay không, em không quan tâm, chị Anne ạ. Sẽ chẳng thay đổi được gì hết. Em tự do, không phải thế sao? Và chính cô ta là người muốn thế.

– Dù sao em cũng phải dè chừng. Đừng để bị lừa một lần nữa.

Anh nghĩ đến câu hỏi đầy lo âu của Tom hôm trước: “Bố nghĩ là bố sẽ làm được hả bố?”

Cũng chính là những gì Cédric nói trước chuyến đi Vannes của anh, khi anh thổ lộ kế hoạch của mình với nó.

Cơn giận nhấn chìm anh, khiến anh bất lực. Chúng nhìn nhận về anh như vậy sao? Kém cỏi, phục tùng Olivia, không giữ nổi một quyết định?

Cảm giác của chị, chị Anne, em mặc kệ. Và trước khi dìm em xuống, chị hãy cho em chí ít cũng có chút cơ hội để thuyết phục chị.

Và anh quay mặt đi.

Chuyến đánh bắt vẫn như thường lệ: canh hén biển. Ngày thứ hai của tuần lễ Phục sinh là dành cho bố mẹ Hervé, những người nhà Le Bail ra đi ngay khi bữa tối vừa kết thúc. Filou đang

nằm ngủ trong xe ô tô. Trước khi lên xe, Anne tiến lại gần em trai. Như để làm dịu bớt những lời nói của mình, nhưng cũng không muốn vì thế mà rút lại những lời nói đó: chị rủ tai cậu em: “Hãy tìm một người khác, việc đó sẽ cho cô ta một bài học.”

“Anne, chị Anne ơi, chị không thấy có gì à?”

Thấy sáng tỏ, trong ánh hạt bụi của mặt trời cùng cỏ cây mùa xuân xanh rờn, điều tồi tệ nhất và cả điều tốt đẹp nhất, mà không hề hay biết.

Chương 18

Truyền thuyết kể rằng trên đảo Ile aux Moines, phụ nữ là người chọn chồng tương lai cho mình. Xinh đẹp và kiêu hãnh, một nhà thơ đã gọi họ là những: “nữ hoàng của biển cả”.

Đó là vào một buổi sáng trời trong suốt, như pha lê, mong manh. Họ đã lên tàu ở thành phố cảng Vannes trên l'Izenah, tên của hòn đảo bằng tiếng Bretagne. Ngày thứ hai của tuần lễ Phục sinh, rất đông người trên bến, tàu đã đủ hành khách. Hành trình mất một giờ, đi theo hộ tống là những con hải âu và mòng biển ở phía trên cao, và ngang mặt nước là những luồng ánh bạc của đàn cá đối nhảy đang thưởng thức đám côn trùng.

Tom ngồi gần mũi tàu nhất. Ngồi cạnh nó trên chiếc ghế dài – nghiêm cấm không được đứng – Jean-Rémi ngấm khuôn mặt căng thẳng của cậu con trai đang mong mỏi nhìn thấy hòn đảo nơi diễn ra cuộc gặp gỡ chưa chắc đã xảy ra giữa cô gái Neuilly và chàng trai Conleau.

Cuộc gặp gỡ này, bắt đầu như một câu chuyện thần tiên, anh đã kể cho nó nghe không biết bao nhiêu lần trong suốt thời thơ ấu của nó, cố gắng giữ lại ma lực cho câu chuyện trong khi ma lực đó đã rút xuống như một đợt nước triều xám, nhường chỗ cho buồn phiền và khổ đau. Tại sao, dẫu câu chuyện đã kết thúc

rồi, nhưng Tom vẫn cố nài để được đến hòn đảo đó: “Chỉ bố và con thôi, bố ạ”, yêu cầu từng bước hoàn tất toàn bộ hành trình của cái ngày tháng Bảy nổi tiếng, khi số phận đã giáng một nhát búa xuống Olivia và anh? Phải chăng nó vẫn muốn tin một chút vào phép màu, giống như Filou với những cái chuông của lễ Phục sinh? Hay trái lại, chuyến viếng thăm kỳ cục này là để một lần và mãi mãi phá đổ bức tường của những ảo tưởng tiêu tan?

“Chuyện kết thúc có hậu chứ ạ?” lũ trẻ hỏi khi nghe những câu chuyện trong đó có sự đối đầu giữa “người tốt và kẻ xấu”. Jean-Rémi sẽ phải làm cho con trai mình hiểu rằng câu chuyện đẹp đang kết thúc, tốt nhất là trong trạng thái thờ ơ, tệ nhất là trong sự khinh miệt, không vì thế mà đóng cửa với những người phụ nữ khác, những người giữ đúng lời hứa.

Một sự biến đổi khuấy động các hành khách vì họ đã nhìn thấy đảo. Hòn đảo đẹp nhất, đặc biệt nhất của vùng vịnh. Một số đứng dậy để chụp ảnh hòn đảo. Người ta nói nó có hình chữ thập, đối với Jean-Rémi, nó luôn có hình một con chim bồ câu vệt: đầu màu xanh lá cây, mỏ dẹt, đôi cánh to dang rộng trên mặt nước, và bám chặt dọc theo mình nó là những vỏ sò trắng của những ngôi nhà. Vây quanh chú chim là những con chim con của nó, những chiếc thuyền buồm đan chéo nhau không ngừng nghỉ ở xung quanh, giống như vào buổi sáng tháng Bảy của hai mươi năm trước, khi Jacques và anh lái tàu dọc theo bờ biển, thú vui duy nhất là để mặc cho đại dương nhỏ bé dẫn đường, mang mình đi sau một năm làm việc cật lực, năm cuối ở trường Kerplouz.

- Bố ời?
- Ừ, Tom của bố.

- Bánh lái đã bỏ chú ấy và bố ở lại kia phải không?
- Đùng một cái. Như thể phía dưới mặt nước, một nàng tiên cá đã cột chặt con tàu lại.

Và con tàu của Jacques quả thực đã bị như vậy, bị cái đuôi của nàng tiên cá cột chặt, đám tảo biển quấn cứng những lá guồng của động cơ.

- Và không có đám tảo biển, chú ấy và bố đã không ghé lên đảo Ile aux Moines?

- Tất nhiên là không! Có quá nhiều người lên đảo vào tháng Bảy!

Anh lại thấy mình cùng với Jacques cười ngặt nghẽo khi chèo về phía đảo. Một tuần đã trôi qua kể từ khi Gwenaëlle đi, mấy tiếng đồng hồ đó anh không biết đặt tên thế nào. Sự điên khùng dịu êm? Dịu êm như một sườn dốc từ thửa ấu thơ đã đưa họ đến với nhau không gì cản nổi chẳng? Điên khùng, phạm một điều cấm kị chẳng? Trong một khoảnh khắc, anh đã định kể hết với Jacques.

Anh đã cưỡng lại được. Không phải vì không có sự đồng ý của Gwenaëlle. Phản ứng của người bạn và anh em của anh sẽ thế nào đây? Tức giận à? Tại sao lại không phải là sung sướng?

Giờ thì đảo đã ở rất gần. Tom giơ ngón tay về phía một đầu cánh chim có rừng.

- Khu rừng Tình yêu. - Nó ra hiệu.

Rừng Tình yêu, rừng Than thở, rừng Hối tiếc... Ba khu rừng đã hiển hiện trên đảo. Chúng là một phần của chuyến viếng thăm. Tom, người định hướng, đã quyết định như vậy. Và anh quyết không nghĩ đến đôi môi đã lướt qua môi anh ngày hôm

qua. Dường như điều đó đối với anh là bất chính.

Con tàu lại gần cảng. Rất đông người trên bãi cát mịn, một số đứng cảm xuống nước. Vừa đúng giữa trưa. Mùi của những cây thông xen lẫn mùi thịt nướng và mùi cỏ đón chào họ. Tiếng kêu của những con chim mòng biển, tiếng hét của bọn trẻ hòa vào nhau nói lên đang là kỳ nghỉ hè. Thậm chí trước khi con tàu vào bến, hành khách đã đứng dậy để được là những người đầu tiên xuống tàu. Về phần mình, Jean-Rémi bao giờ cũng thích không vội vã, anh sửa soạn cặp bến ở đâu đó. Một hình ảnh đẹp lướt qua: một vị giáo hoàng quì gối để hôn trái đất của loài người.

– Này bố, có chuyện gì thế?

Trên bến, Tom vẫy vẫy tay, nó không lãng phí thời gian. Jean-Rémi lại chỗ nó.

Trạm dừng chân đầu tiên, quán ăn nổi tiếng San Francisco, nơi mà những kẻ bị đắm tàu đã quyết định thỏa sức chén món bánh kẹp trong khi chờ đợi động cơ của con tàu đã được giao cho một xưởng đóng tàu gần đó hoạt động trở lại.

Theo gót con trai, Jean-Rémi leo lên những bậc đá tràn ngập cát và cây cỏ, dẫn tới khoảng sân trời, được bảo vệ nhờ hai cây bách, những người lính cận vệ kiên cường, bị uốn cong vì những trận mưa gió thất thường của thời tiết. Tường của quán ăn, cũng chính là khách sạn, biến mất dưới hàng tú cầu đủ màu sắc. Mới có ít người ngồi ở các bàn bày dưới những chiếc ô duyên dáng màu trắng và be. Ánh mắt của Tom chuyển từ bàn này qua bàn khác.

– Đừng có hỏi là bọn bố đã ngồi cái bàn nào. Khung cảnh đã thay đổi. Bố cũng không đảm bảo với con chuyện vẫn còn người

phục vụ ấy.

– Thưa các ông, các ông có hai người phải không ạ?

Cái từ “các ông” của cậu phục vụ, một chàng trai trẻ với mái tóc đuôi ngựa, đã khiến Tom nở nụ cười đầu tiên kể từ khi lên bến. Họ đi theo hướng dẫn đến một cái bàn mà họ sẽ ngồi đối diện với nhau.

– Tôi để các ông xem thực đơn nhé.

– Xin cho hai bánh kẹp đầy đủ, và sau đó là hai bánh xèo ngọt. -Tom gọi ngay từ đầu.

Thực đơn đã được lên từ lâu, rất lâu rồi.

– Thế còn đồ uống? - Cậu phục vụ bàn hỏi, đến lượt cậu ta mỉm cười.

– Một bình nhỏ rượu táo.

– Loại nhẹ. - Jean-Rémi nói rõ. - Xin cảm ơn.

Trong khi cậu con trai cẩn thận trải chiếc khăn ăn của mình lên trên đùi, anh quan sát con, xúc động đến nghẹt thở: nghiêm túc đến thế, yếu ớt đến thế. Người ta có thể yêu các con của mình theo cách khác nhau. Coline, bây giờ đó là một sự kinh ngạc thán phục không bóng tối. Với Cédric, nó thích và ngưỡng mộ sự sáng suốt của trí tuệ, nhiệt huyết trong công việc, sự tự tin mà vẻ đẹp bề ngoài mang lại. Bà Cacquarante đã không sai khi thốt lên rằng nó giống mẹ. Làm sao mà Jean-Rémi có thể chê trách nó được? Cũng chính vì những ưu điểm ấy mà anh đã yêu Olivia. Trái tim anh chợt thất lại. Tại sao Cédric không trả lời tin nhắn mà anh đã gửi cho nó sau chuyến viếng thăm thầy Louis Le Fur: “Mọi việc đang tiến triển. Hãy gọi cho bố.”

Phải chăng giống như chị Anne, nó đang nghi ngờ sự quyết

đoán trong quyết định của anh?

Có thể anh phải cho nó bằng chứng chứng tỏ rằng không gì khiến anh lùi bước.

Tom đặt ba lô của mình lên một chiếc ghế của bàn bên cạnh, trên đó sắp sẵn hai bộ đồ ăn. Nó chỉ cái bàn cho bố.

– Lúc ấy, gần chỗ của chú và bố có hai cô gái.

– Phải nói là hai phụ nữ thì đúng hơn, bằng tuổi chú Jacques và bố: hai mươi tư tuổi và hơn một chút.

– Thế họ ăn gì?

Như thế nó không biết điều!

– Hai sa lát hải sản CỖ ĐẠI, đầy sò.

Tom nhú mày. Họ không phải ở đây để nói đùa.

– Họ thế nào?

– Thuộc loại hoạt bát, nhìn bề ngoài không lạnh lùng. Rất xinh, một người xinh hơn...

– Hơn như thế nào?

– Một bông hoa cúc xòe.

Anh chỉ cho con trai mình bông cúc màu vàng rực rỡ, nguồn gốc từ Nam Mỹ. Cái cây được gọi là “để trang trí” nở hoa quanh năm và có thể đạt tới độ cao không thể tưởng tượng nổi. Nó cần rất nhiều ánh nắng mặt trời. Trong bóng tối, nó sẽ lụi tàn.

– Vậy rồi sao ạ?

– Thế là chú Jacques – kẻ chuyên đi quyến rũ - đã vào cuộc, chiến lược yêu thích của chú ấy: một người nước ngoài bị lạc ở một mảnh đất xa lạ. Lần này, chú ấy đã chọn tiếng Nga, với những chữ “r” phát âm rung như tiếng trống. Trò này không

kéo dài được lâu, nhưng như con biết đấy, các cô gái mê mẩn cười. Thế là chinh phục được rồi. Bọn bố kéo những cái bàn sát lại gần nhau.

Đây là món bánh kẹp của họ: giăm bông, pho mát, trứng. Mùi thơm của bột mạch đen nóng bốc lên. Cậu phục vụ bàn rót đầy hai cốc rượu táo.

– Chúc “các ông” ngon miệng.

Lần này Tom không cười vì từ “các ông” nữa. Mỗi người có cách riêng của mình, nó dùng đầu dĩa chọc thủng lòng đỏ quả trứng của mình, phết lên mặt bánh, đút một miếng to vào mồm, nhăn nhó vì bộ nẹp răng của nó.

– Vẫn ổn chứ? - Jean-Rémi đánh liều hỏi vì con trai anh ghét người ta nói với nó về thứ đó.

Thằng bé nhún vai: “hình như phải chịu đựng để được đẹp”. Lí lẽ đó là của Olivia, cô ấy đã tự mình đưa nó đến nhà bác sĩ chỉnh hình răng.

Đẹp ư? Người ta không thể nói là Tom đẹp được. Nhưng khuôn mặt hiền lành và nhạy cảm này, cái xúc cảm dễ bị kích động, sự ân cần mà nó dành cho những người khác, sự hiếu kỳ đầy lo lắng của nó đối với cuộc sống, một cá tính nghệ sĩ khiến nó đáng được yêu quý. Được yêu quý bởi những cô gái sẽ dành thời gian để khám phá bản thân nó.

Trong lúc chờ đợi, nó uống một vài hớp rượu táo, lấy một góc khăn ăn lướt dọc theo những chiếc răng được nẹp. Chắc rồi.

– Bọn bố làm cho họ cười, rồi sau đó thì sao? - Nó sốt ruột hỏi.

– Sau đó, chú Jacques xuất chiêu lừa phỉnh: chẳng phải hai

cô gái quá xinh đẹp đi ăn riêng là một việc khác thường sao?

Các cô gái sẵn lòng trả lời.

Họ vừa học xong bằng luật sư. Trước khi “xông vào vũ đài”, từ ngữ mà Olivia dùng một cách ngon lành, họ đến tiêu khiển ở trên đảo Ile aux Moines, trong ngôi nhà mà bố của Arlette, kiến trúc sư, đã cho xây dựng. Đã quen với Địa Trung Hải, Olivia thú nhận rằng vẫn chưa có đủ dũng khí để nhúng chân mình xuống nước biển. May sao, trong vườn cây của ông kiến trúc sư đã có sẵn một bể bơi nước nóng.

Rồi Arlette tuyên bố:

– Nói về chúng tôi như thế đủ rồi. Còn các anh thì sao?

Jacques chỉ Jean-Rémi, cho tới lúc đó anh vẫn lặng thinh.

– Các cô đang có trước mặt mình là một người được giải thưởng trong khóa học của mình ở một trường lớn. - Anh thông báo, giọng cường điệu.

Bông hoa cúc xòe quay về phía anh.

– Tại sao chúng tôi còn chưa được nghe người được giải thưởng nói gì nhỉ? Có điều gì phải giấu sao?

– Và bố đã trả lời? - Tom hồi hộp hỏi...

– Không có gì để giấu cả. Tôi hài lòng với việc ngồi ngắm các cô.

Chương 19

Anh nghĩ rằng đây chính là thời điểm mà tất cả cùng vào cuộc chơi. Đầu tiên là từ “người được giải”, ma lực đối với những người nhà Chevalier, Olivia còn lâu mới nghi ngờ việc “trường lớn”, chắc chắn phải nổi tiếng trong vùng, lại chỉ là một trường trung học dạy nghề làm vườn. Sau đó, việc Jean-Rémi “hài lòng” với việc ngồi ngắm cô ấy, không hề nghĩ đến việc tán tỉnh cô như tất cả những người đàn ông hẳn sẽ làm khi đến gần cô.

Lát sau, anh tự nhủ - và anh hoàn toàn không nhầm - rằng trên hòn đảo đặc biệt, anh đã mang đến cho Olivia một cái gì đó mới mẻ: thú vui được đỗ lại, được ngừng chạy đua, một cách khác để thưởng thức thời gian, tận dụng thời gian, hết sức đơn giản, và cũng chính từ đây mà phát hiện lại những giác quan đã bị lãng quên: nhìn, cảm nhận, chiêm nghiệm.

Cuối cùng, cô con gái của một bà mẹ hơi khô khan, không phải vì thế mà không có trái tim, và của một người bố không có khả năng bày tỏ tình cảm của mình, nhận thấy, ít ra là trong một khoảnh khắc, có sự lắng nghe và một tình cảm âu yếm vô bờ bến dành cho cô.

– Và cô ấy đã đáp lại bố thế nào?

– Đầu tiên, điều đó khiến cô ấy im bật. Sau, cô phá lên cười.

“Các cô sẽ phải quen thôi, đó là một người trầm tư”, chú Jacques lưu ý.

Kế hoạch của Tom thất bại. Thằng bé trả cho bố cái ba lô mà nó đã hy vọng dùng để chiếm thêm bàn kế bên. Một cặp người Anh – tóc trắng – ngồi xuống đó. Quán ăn đã kín người mà họ không nhận ra.

Đây là món bánh xèo ngọt của họ. Họ đã uống hết bình rượu táo.

– Một bình nữa nhé? - Jean-Rémi đề xuất với con trai.

Ánh mắt hướng về phía những vị “khách không mời”, thằng bé trả lời câu “không” nuôi tiếc bằng đầu.

Thứ rượu táo mà họ đã uống chung với các nàng tiên cá không phải là loại nhẹ. Chai thứ hai đã được mở nắp để đi kèm với món bánh xèo ngọt mà họ tha thiết mời các nàng. Bị kéo vào cuộc chơi, Olivia cố gắng làm cho chàng phải nói. Chàng tặng cho nàng những thứ quý nhất mà chàng có: tên của mỗi loài hoa, mỗi loài cây hay lùm cây trang hoàng cho khoảng sân. Chàng nói với nàng về cuộc sống gian nan của hai cây bách dũng cảm. Chàng kể cho nàng nghe câu chuyện về cây cọ của thuyền trưởng mà quán San Francisco, xưa kia là nơi ở của thuyền trưởng tàu buồm qua mũi Hoóc, xứng đáng được có.

Về phần mình, Jacques chăm sóc người đẹp Arlette. Con tàu chắc hẳn đã được sửa xong từ lâu rồi: họ không may mắn bận tâm.

– Mình đi thôi chứ, bố?

Tom đưa anh trở lại mặt đất. Nó đã giải quyết nhanh gọn cái

bánh xèo trong ba miếng dưới ánh mắt thương cảm của những người Anh, không hài lòng vì đã chiếm mất cái chỗ ngồi thiêng liêng, những người mưu đồ xen vào câu chuyện. Điều thần bí bị phá vỡ. Không chút lịch sự, thậm chí cả trước khi bố mình thanh toán tiền ăn, nó đã lên đến những bậc phía trên, nóng lòng tiến tới trạm dừng chân thứ hai của chuyến đi: thị trấn nơi hai phụ nữ trẻ đã mua sắm và nơi mà Jacques và anh đã xin được làm cứu vãn.

Dọc theo con đường dẫn đến thị trấn là những bức tường đá không trát xi măng, trải dài phía sau đó là những dãy nhà màu trắng, được chiếu sáng nhờ con mắt màu xanh của một bể bơi. Rất đông người đi dạo, họ đứng nhón trên mũi chân để ngắm nhìn. Ở tất cả những chỗ có thể, giữa hai mảng đá, trong một khe nứt, những bông hoa dại phủ bụi báo hiệu mùa xuân đến một cách thăm thương.

Trong các con phố nhỏ hẹp của thị trấn, những mái nhà tranh nằm cạnh những ngôi nhà cách tân của ngư dân. Khách du lịch đổ dồn về các cửa hàng bán đồ lưu niệm. Phía trên một hiệu bánh xèo, một cái loa phát ra thứ nhạc chán ngắt. Một cơ sở điện thoại di động chìa thẳng vào mặt một bà lão người Breton xuất hiện giữa hai bức rèm đăng ten. Không còn như xưa nữa, giờ là cảnh bán hàng rong.

– Tội tệ! - Tom cầu nhàu. - Khi ấy cũng đã như vậy rồi ạ?

– Còn tệ gấp mười lần. Đừng quên rằng lúc đó đang là tháng Bảy. Trừ phi là lúc ấy có người nói rằng một ngày nào đó bọn bố sẽ chụp ảnh bằng điện thoại, bọn bố có lẽ sẽ cười rú lên. Nhưng bọn bố đâu cần. Khi ấy bọn bố đang tháp tùng những cô gái đẹp nhất trên đảo.

- Những “nữ hoàng biển cả”. - Con trai anh lau bầu, nó thuộc lòng truyền thuyết này rồi.

Mua bán xong, các nữ hoàng mời những kẻ nịnh đầm đến tắm trong bể bơi của bố Arlette. “Ngôi nhà của kiến trúc sư”, như tất cả mọi người đã đặt tên cho nó, nằm trên mũi Trec’h, cách thị trấn hai kilômét. Jean-Rémi không bao giờ đưa Tom tới đây. Phải chăng ở đó đã đổi chủ? Arlette lấy chồng sau Olivia ít lâu. Chồng là bác sĩ phẫu thuật, đi làm bằng xe Limousin. Đôi bạn chí thiết nhanh chóng mất liên lạc. Vậy là xóa đi những lời thề nguyện chân thành của một tình bạn vĩnh cửu, để mặc các bạn bơ vơ như những đứa trẻ mồ côi từ thừa ấu thơ.

Trên đường đi, có những chiếc xe đạp được mọi người thuê khi đến đảo cản trở bước chân họ, buộc họ phải liên tục chuyển hướng trên sườn dốc. Tom nổi cáu. Phía chân trời, một đám mây nhỏ xuất hiện. Người ta nói rằng thời tiết có lẽ đang xấu đi. Người ta nhìn thấy biển giống như một giọt nước mắt màu xanh hiện ra giữa những hàng thông san sát nhau.

Và đây rồi, ngôi nhà gần như sát mép vách đá, hai cánh cửa mái nhà màu ghi quặp xuống hai bên bức tường màu trắng có đục một lỗ cửa. Một con mòng biển đang ngồi chiêm ngưỡng cảnh những con thuyền buồm hai thân chiến đấu chống chọi với dòng chảy trong đường eo biển chia cắt đảo Ile aux Moines với bờ biển phủ rừng Arradon duyên dáng, được một số người đặt tên là “Riviera của vùng Morbian”.

Jean-Rémi kín đáo tiến lại gần hàng rào màu trắng, Tom theo phía sau. Trong bể bơi hình hạt đỗ, hai đứa trẻ đang nô đùa. Trên một chiếc ghế gấp bằng vải, dưới bóng của chiếc ô to, một người phụ nữ đang đọc sách. Tim anh đập nhanh hơn: liệu đó có

phải là Arlette? Những đứa trẻ kia phải chăng là con cô ấy?

– Cái bể bơi kia đã có ở đó rồi ạ? - Tom thì thào.

– Có rồi.

– Bọn bố đã tắm à?

– Dĩ nhiên rồi! Bọn bố chết vì nóng đấy. Dưới vòi sen, trước khi ngâm mình xuống bể, chú Jacques nói với bố: “Cậu đã lọt vào mắt xanh của nàng rồi đấy.” Bố đã cười chú ấy. Chưa bao giờ bố nghĩ tới điều đó.

Hai đứa trẻ đang tắm lên khỏi mặt nước, cười và xả nước. Người phụ nữ hạ quyển sách của mình xuống để nhìn chúng. Cô ta gọi bọn trẻ. Tom chột đứng dậy.

– Mình đi thôi. - Nó quyết định. - Con không thích cái nhà này. Nó có vẻ giả dối.

“Đó không phải là cô gái dành cho em”, chị Anne đã nói như vậy khi anh đưa Olivia về giới thiệu. Kể từ khi cô ấy “chấm dứt hợp đồng hôn nhân” với anh, Jean-Rémi luôn tự hỏi xem tình yêu đã kéo dài được bao lâu. Và đó là loại tình yêu gì?

Anh những tưởng có thể mang lại chút thoải mái, từ ngữ được sùng bái ở trường Kerplouz, cho bông hoa cúc xòe kia. Chẳng phải tất cả mọi cây cối, kể cả cây khỏe nhất, cũng có sự mềm yếu của nó sao?

Về phần mình, Olivia hẳn đã hy vọng đưa được “người được giải thưởng” gia nhập tầng lớp của những người vĩ đại, những người “giành phần thắng”, bằng cách xin ông Edouard Chevalier nhận anh vào làm việc cùng: một vinh hạnh. Trong suốt khoảng thời gian nào đó, đúng như mong ước của Cédric, sự thăng tiến nghề nghiệp nhanh như chớp của Olivia, sự vắng

mặt thường xuyên của cô ấy đã che khuất sự rạn nứt của đôi vợ chồng quan điểm đối lập nhau, “sự không hợp nhau về tính tình” của họ.

“Hợp đồng hôn nhân, chị thích em là người tuyên bố chấm dứt với cô ta hơn”, hôm trước chị Anne đã phản đối.

Anh không còn mù quáng nữa.

Giờ thì họ bước về hướng mũi Brouel, đầu cánh phía bên kia của con bờ câu vệt, ở đó có tòa lâu đài Guéri và nhà thờ của lâu đài. Có một ước nguyện cần thực hiện ngay, Jacques đã kéo họ đến đây, chỉ một đoạn đường ngắn. Jean-Rémi đề nghị với con trai quay về thị trấn để thuê xe đạp. Thằng bé phần nộ cự tuyệt: phải chăng ngày hôm ấy họ đã thuê xe đạp?

Mây ngày càng nhiều hơn. Gió nổi lên. Trời có lẽ sẽ mưa. Một vài người đi dạo mà họ gặp vội vã hướng về phía cảng. Năm giờ. Hẳn trên bến đã có đông người để lên tàu quay trở về.

Tom bước nhanh, lặng lẽ, mặt cúi gằm. Cánh đồng, trắng cỏ, những khu rừng nhỏ nối tiếp nhau. Mùi húng tây và hoa xôn mang cả hương của biển cả. Lâu đài Guérie trước đây là nơi ở của các thuyền trưởng đi biển đường xa, trước khi lên đường, họ đến gửi gắm cuộc sống của mình cho đức mẹ Đồng trinh trong nhà thờ kế bên.

Jacques đã cầu nguyện gì vậy? Anh ấy từ chối tiết lộ với họ, nhưng trong vài phút, anh đã quên mất nụ cười. Hẳn anh ấy đã nguyện cầu đức mẹ Marie đưa anh đến với những khu rừng xa xôi này, với những cái cây mà anh say mê, mà anh đã nằm mơ thấy mình cứu sống chúng, anh ấy, người đã không biết làm cách nào để cứu được bố mình khỏi sự suy sụp.

Đây là khu rừng thứ hai, “rừng Than thở”. Truyền thuyết kể lại rằng đây là những tiếng thở than của một quý ông trẻ và nghèo yêu một cô gái trẻ đẹp và giàu có. Bị bố của cô gái từ chối khéo, buổi tối hôm anh từ biệt cô gái, một tiếng sấm vang lên chia cắt Izenah thành hai phần, tạo ra đảo Ile d’Artz.

Tương đương với đảo Ile aux Moines về mặt kích thước và vẻ đẹp, hòn đảo này đang trải dài trước mắt họ. Những tiếng thở than đưa lên từ phía dưới biển, sôi sục giữa hai hòn đảo ruột thịt không bao giờ chia cách được, đó không chỉ là tiếng thở than của những người yêu nhau, mà cả của những cô gái đã không giữ lời hứa của mình, của những người phụ nữ mất chồng. Sao người ta không gọi Artz là hòn đảo của những vị Thuyền trưởng nhỉ?

Mưa rơi, xám xịt, mưa phùn, buồn bã. Không bận tâm đến điều đó, Tom đứng bên mép vách đá nhìn một con tàu nghiêng mạn đang trôi dạt, lũ chim bay xung quanh, có vài con đã phải che chắn cho tổ của chúng. Vẻ mặt nó căng thẳng, đau khổ. Thời tiết xấu dường như cũng đã lan cả sang tâm hồn nó.

– Khi mẹ cầu hôn bố, dù sao bố cũng không thấy điều ấy là kỳ cục chứ? - Nó hỏi có chút gì đó hiêu chiến.

Lúc còn trẻ, ý này đã khiến anh thích thú.

– Con biết rõ là trên đảo Izenah, phụ nữ là người chọn chồng cho mình mà.

Một lát sau, trên đường quay về, khi đi qua khu rừng cuối cùng, “rừng Hối tiếc”, Jean-Rémi đã hiểu rằng con trai mình mong muốn một chuyến đi trở về quá khứ này, đặt bước chân của mình lên trên bước chân của chàng trai và cô gái trẻ, mà

nàng tiên cá, hoặc số phận, đã xúi họ gặp gỡ nhau, đó là để đặt ra một câu hỏi trọng yếu, cốt tử. Điều duy nhất đáng để nói đến.

Nó đã đặt câu hỏi dưới những cây thông bị gió uốn cong, bằng một giọng tách bạch, khiến câu hỏi càng trở nên thông thiết hơn.

– Bố ơi, bố có hối tiếc không?

Lúc ấy, anh cảm giác thấy trái tim con trai trong bàn tay mình, trái tim của một cậu thiếu niên vẫn còn đang tìm kiếm bản sắc, lí tưởng cho mình. Với câu trả lời của mình, anh sẽ hoặc chiếu sáng trái tim ấy, giúp con trai mình cởi mở với tương lai, hoặc ngược lại, làm cho nó trở nên tối tăm, cản bước tiến của nó. Và tiếng thét đã bật ra từ sâu thẳm nhất trong con người anh, từ nguồn “xăng” của người bố, giống như người ta nói “xăng” của cây.

– Bố à, hối tiếc ư? Làm sao bố có thể thế được? Nếu như bố không gặp Olivia, con đã không có mặt ở đây. Chúng ta sẽ không cùng nhau ở đây. Con có khi nào tưởng tượng ra thảm họa đó không?

Chương 20

Màu sắc của những khu vườn ở Vannes được chọn lựa từ trước đây đã lâu. Khu vườn Bộ sưu tập hoa của gia đình Salines ở Conleau, cách nhà Ti Kabiten không xa, là nơi người ta chuẩn bị và thử nghiệm những cây trồng trong tương lai. Và, dĩ nhiên là ông Aurélien cũng tham gia.

Năm nay, tất cả những màu từ màu vàng đến màu cam có vinh dự được lựa chọn. Màu vàng rực rỡ của cây liên kiều hay cây đậu chổi, màu vàng chanh của cây thích và cây đinh tán, màu hoe vàng trinh nữ, nữ tu sĩ dịu dàng, màu vàng ngô của cây đậu kim và cây đinh hương, bài ca màu vàng.

Và buổi chiều thứ ba, trước ngày lên đường, Jean-Rémi đã yêu cầu bố đưa mình đến đó. Từ chuyến viếng thăm ông thầy vào hôm thứ bảy, họ ít có cơ hội gặp nhau riêng. Nguyên do có thể cũng là vì, một gia đình: khó để có được một cuộc gặp mặt riêng tư giữa hai người, thoát ra khỏi vòng xoáy để nói với nhau về điều cốt yếu.

Anh đã có được một cuộc gặp mặt riêng với chị Anne vào hôm chủ nhật. Liệu người ta có thể nói là “cố gắng hết sức” không nhỉ? Anh vẫn còn thấy tim mình nặng trĩu. Anh tin ông Aurélien sẽ suy xét hoàn cảnh một cách lạc quan hơn, không có

“cảm giác xấu” nực cười nữa.

Cơn đông ngắn ngủi hôm trước đã quét sạch bầu trời, hôm nay hầu như khắp mặt biển là một màu xanh dương ngạo nghễ. Họ đã lên đường sau bữa trưa, để bà Rose và Tom ở lại với trò chơi cá ngựa, Tom mang vẻ bình thản. Yên lòng rồi thì phải? Đi trên những lối đi nơi mùa xuân đua nở, Jean-Rémi kể cho bố nghe về chuyến viếng thăm thầy Louis Le Fur, về đôi lông mày nhíu lại của ông ấy với ý nghĩ rằng cậu học trò cũ của mình có thể đã xấu hổ vì đôi bàn tay của mình. Anh không thể không nhắc lại câu nói của ông thầy khi gửi gắm anh cho ông Gégouire Anselme, ông chủ tương lai của anh ở Maisons-Laffitte: “Tôi đảm bảo về cậu ấy như về chính bản thân mình vậy.”

– Điều đó khiến con ngạc nhiên à? - Ông Aurélien hỏi, rồi cười lớn làm hằn sâu những vết nhăn trên khuôn mặt ông.

Chẳng phải người ta đang nói đến những “nếp nhăn hạnh phúc” sao?

Niềm hạnh phúc họ đang chia sẻ, làm sao mà Jean-Rémi có thể hoài nghi việc mình đang trên bờ vực của sự tan vỡ được cơ chứ?

Năm tới sẽ mang màu xanh: xanh lam, xanh của đảo, xanh da trời, lam sẫm. Khi các khu vườn ở Vannes nở những bông hoa lưu ly lịch lãm, hoa violet giản dị, hoa agapanthe^[18] kiêu hãnh, anh sẽ ở đâu? Anh sẽ ra sao? Cách đây vài tuần, anh thậm chí còn chưa đặt ra câu hỏi như vậy. Một từ “như vậy” không mùi vị và không màu sắc, điều lặp lại nhàm chán không dẫn tới đâu cả.

Không bao giờ “như vậy” nữa, anh tự hứa.

Rất nhiều du khách đang ngắm nghía các bồn hoa, một số đến xin lời khuyên cho việc trồng trọt của họ. Gần một thác nước đang lầm rầm tính thời gian trôi, đến, đi, cuốn đi rồi cuộn lại một cách ngạo mạn mà con người với ước muốn mình là duy nhất và bất tử cũng không thể thay đổi được gì ở đây, một đám trẻ con hiếu động đang vây quanh một người phụ nữ đang dạy chúng tôn trọng thiên nhiên. Đang quay cuồng với những bài hát kỳ cục và lạ lùng, đôi chỗ huyền hoặc, có bao nhiêu đứa trong số chúng sẽ lo lắng đến chuyện ấy?

– Nhìn kia! Loài hoa yêu thích nhất của mẹ con kia. - Ông Aurélien xúc động.

Ông chỉ một bụi hoa màu hồng hình trái tim đang rủ xuống ở đầu những cánh hoa màu xanh lá cây, tựa những chiếc đèn lồng tí hon: hoa “trái tim của đức mẹ Maria”. Đó là một loài cây ít phải chăm bón, nó không cần quá nhiều nước, cũng không cần nhiều ánh sáng mặt trời. Đừng nghĩ đến chuyện làm khác đi, nó sẽ lụi tàn.

Và hãy đoán xem Jean-Rémi đang nghĩ đến ai đây? Ý định nói với bố về Gwenaëlle chợt nảy ra trong đầu anh. Nhưng không! Quá sớm. Và nếu một ngày nào đấy định thổ lộ, anh sẽ dành quyền ưu tiên cho bà Rose.

Anh không biết rằng ngày đó đã rất gần và sẽ là một ngày đông bão.

– Ông Le Guen?

Phía xa xa, gần một cụm cây, hai người đàn ông giơ tay vẫy họ.

– Bọn bố có một điều lo lắng. - Ông Aurélien cho con trai biết.

- Lại đây xem.

Họ lại gặp những người làm vườn, trong đó một người tầm tuổi Jean-Rémi, người còn lại tầm tuổi Cédric. Thằng con trai cả của anh, anh đã gửi cho nó nhiều tin nhắn mà chẳng nhận được hồi âm.

Jean-Rémi lập tức phát hiện ra điều lo lắng kia. Giữa một cây thông tuyết rần rởi và một cây thông phủ đầy những bông hoa màu tím, những chiếc lá màu xanh của một cây mận cho thấy cây bắt đầu bị héo, trên mặt đất, người ta thấy rõ những đồng chồi nhỏ. Cái cây bị ốm.

Đây là một cây mận đào, nguồn gốc Nhật Bản, còn ít tuổi, không quá hai trăm năm; giống mận có thể sống tới một trăm năm mươi năm.

Jean-Rémi ngồi xổm xuống, nhặt một vài chồi cây đã khô cứng lại.

- Một loại ký sinh ạ?

- Một loại vi-rút thì đúng hơn. Hoàn toàn lạ lẫm. Mọi người đang tìm. - Ông Aurélien đáp.

- Tại sao lại là cái cây đó cơ chứ? - Cậu làm vườn trẻ tuổi sầu não.

Cùng mảnh đất, cùng chế độ phơi nắng, cũng được chăm sóc ân cần như những cây khỏe mạnh kế bên.

“Cuộc sống”, Jean-Rémi muốn trả lời. Cũng như con người, một số loài cây mong manh hơn những cây khác, dễ bị nhiễm bệnh hơn, ít có khả năng chiến đấu hơn. Anh lại thấy những cây bách quật cường của San Francisco trên đảo Ile aux Moines, chống chọi trên nền đất đá lởm chởm, bất chấp những cơn gió

và những đợt thủy triều mà không hề suy yếu. Phải chăng những trận dông bão đã khiến chúng trở nên dạn dày? Hay phải chăng từ khi vừa sinh ra, chúng đã có những vũ khí cần thiết để chống đỡ?

Ông Aurélien đặt tay lên thân cây nhỏ bé, mảnh mai.

– Đừng lấy làm khó chịu, chúng ta sẽ giúp mày thoát khỏi tình cảnh này!

– Vâng. - Jean-Rémi khẳng định, anh nói hơi to.

Khi họ quay trở về trên chiếc xe tải nhỏ, một chiếc di động đổ chuông. Như một cái máy, anh sờ vào túi quần. Nhưng không... anh đã để điện thoại của mình ở nhà.

“Dù sao thì đến một ngày nào đó anh vẫn phải dùng nó. Anh sẽ thấy nó là cần thiết”, Olivia chế giễu.

Ông Aurélien đi ra xa để trả lời. Ông đã quay trở lại.

– Bà Rose muốn chúng ta quay về.

– Có chuyện buồn à?

– Bố không biết. Bà ấy chẳng nói gì cả.

Để bà phải gọi điện thoại, hẳn chuyện đó quan trọng. Jean-Rémi biết lễ hội đã kết thúc.

Bà đợi họ trên thềm nhà, vẻ lo lắng. Bà vừa đặt một ngón tay lên miệng vừa chỉ cửa sổ phòng Tom rồi bà dẫn họ vào trong bếp. Mùi thơm ngon lành và nóng hổi bốc lên từ chiếc nồi gang đặt trên bếp ga. “Làm gì vậy?”, Jean-Rémi tự hỏi một cách khó hiểu. Ông Aurélien ngồi xuống. Anh vẫn đứng.

– Olivia gọi di động cho con mà không được, vậy nên nó đã gọi đến đây. - Bà Rose vừa giải thích vừa chỉ chiếc điện thoại

trên bàn. - Nó hỏi con đâu. Tom đã muốn nói chuyện với nó.

Jean-Rémi nhìn vào ván đấu cá ngựa vẫn còn chưa chơi trên mặt bàn. Anh nhớ đến tiêu đề một cuốn tiểu thuyết của Hervé Bazin: *La Mort du petit cheval*^[19]. Trong đó, người ta gặp lại Jean Rézeau, nhân vật chính trong cuốn *Vipère au poing*, lần nữa lại đối đầu với mẹ mình, Folcoche lợi hại.

Anh gạt bỏ những hình ảnh đó. Olivia không phải là Folcoche.

- Rồi sao ạ? - Anh hỏi bằng một giọng hơi cục cằn.

Bà Rose thở dài.

- Mẹ nghĩ tốt hơn là để nó một mình. Mẹ không biết hai mẹ con nói gì với nhau, nhưng khá lâu. Đến một lúc, thằng bé hét lên. Mẹ quay lại. Nó đặt máy xuống và trèo lên phòng của nó. Nó khóa cửa lại. Nó không muốn mở cửa cho mẹ. Vậy nên mẹ phải gọi cho bố con con.

“Một chiếc điện thoại di động, anh sẽ thấy nó là cần thiết!”

Jean-Rémi cầm lấy chiếc di động của mình, anh đã để cạnh cái điện thoại cố định trước khi đi. Anh biết Olivia vừa mới từ Mỹ trở về. Dĩ nhiên cô ấy sẽ gọi cho anh.

- Lẽ ra mẹ phải từ chối không chuyển máy cho nó. - Bà Rose lấy làm tiếc. - Nhưng con biết rồi đấy, việc ấy rất khó.

Mắt bà ngấn nước. Ông Aurélien kéo ghế của mình lại sát ghế của bà và vòng tay ôm lấy vai bà. Đầu tiên, đó là sự im lặng. Cố gắng hết sức, Jean-Rémi cũng nở được một nụ cười.

- Mẹ không phải tự trách mình, mẹ ạ. Con mới là người cư xử như một thằng ngốc. Con sẽ lo cho Tom.

Chương 21

– Tom, con mở cửa ra nào? - Anh ra lệnh. Không có câu trả lời.

– Dù sao con cũng không định bắt bố phải phá cửa đấy chứ?

Anh sẽ làm điều đó: trường hợp bất đắc dĩ. Một vài giây trôi qua, rồi có tiếng bước chân, chìa khóa xoay trong ổ khóa, tiếng chạy rất nhanh. Lúc anh bước vào, Tom đã nằm bẹp trên giường, mặt úp xuống gối.

Nó đã tàn phá căn phòng: ghế đổ ngửa, sách vở ném tung tóe trên mặt đất, giấy tờ và bút chì nằm rải rác, một đồng chiến lợi phẩm bằng sứ, mang về từ những cuộc thi bơi, gà con, tan tành thành nghìn mảnh.

Không vội vã, Jean-Rémi đến ngồi xuống bên mép giường. Anh muốn ôm con trai mình trong vòng tay, ghì chặt nó vào lòng anh biết nhường nào. Không phải bây giờ. Còn quá sớm! Nó mở cửa ra đã là tốt rồi.

– Cô ấy đã nói gì với con vậy?

“Cô ấy”, không phải “mẹ con”, không phải “Olivia”: địch thủ.

Mặt giúi xuống gối sâu thêm chút nữa. Anh sẽ đợi. Cả đêm nếu cần. Dưới nhà im ắng, hai đôi mắt ngược lên, hai lời cầu

nguyện. Mắt anh hướng về phía những quyển sách trẻ em bị ném qua, ném lại. Đến chương cuối, nhân vật chính bao giờ cũng chiến thắng. Trên mặt thảm dưới chân anh, anh nhận thấy có rất nhiều đầu dây thép nhỏ xíu bị vụn xoắn. “Phải chịu khổ để được đẹp”... Lạy Chúa, nó đã phá hỏng bộ răng của mình. Nhân vật chính không còn thích chiến đấu nữa. Nó giao nộp vũ khí.

Cổ họng của Jean-Rémi nghẹn lại. Anh muốn khóc. Anh không thể làm thế. Anh không nên làm thế. Anh thò tay vào túi, nắm ít chồi mận đào đã khô cứng: “Đừng lấy làm khó chịu, chúng ta sẽ giúp mày thoát khỏi tình cảnh này”.

Vâng!

– Tom của bố, bố xin con, cô ấy đã nói gì với con thế?

Cuối cùng thì cái đầu cũng quay lên, khuôn mặt sừng húp vì nước mắt hiện ra. Có một chút máu ở khóe môi của cậu con trai và trên vỏ gối.

– Mẹ đã cười nhạo.

– Về cái gì?

– Về bố.

Nó nói một cách khó nhọc. Nó thật ngớ ngẩn khi phá bỏ bộ nẹp răng. Mỗi lời nói chắc sẽứa rách da mồm nó. Mỗi lời nói cũngứa vào trái tim của người bố.

– Nghĩa là thế nào?

– Đầu tiên, mẹ nói rằng ông ngoại thật ngốc vì đã chấp nhận đơn xin thôi việc của bố...

Đến đây, chính Tom là người cười: nụ cười thảm thương. Bởi vì nó rất yêu ông, ông ngoại của nó, nó tự hào về ông. Vậy nên

nghe ông bị con gái mình coi như một kẻ ngốc, thấy ông bị làm mất uy tín, thực sự đáng để cười, chẳng phải thế sao?

– Ông ngoại không có quyền lựa chọn, Tom. - Jean-Rémi vừa đáp vừa cố kìm nén cơn giận. - Bố đã không cho ông cơ hội.

– Mẹ hỏi xem liệu bố có đi đăng ký thất nghiệp không. Vậy nên con nói với mẹ về Maisons-Laffitte. Mẹ cười chính là chỗ này. Mẹ nói rằng bằng cấp của bố chẳng có giá trị gì hết, rằng nếu người ta đưa cho bố một cái cào, bố có thể tự cho là mình hạnh phúc.

Sự phẫn nộ sôi sục trong lòng anh. Người phụ nữ ấy là ai mà dám gây sự với một đứa trẻ vô tội, con trai của chính anh, không nghĩ đến những tổn hại mà cô ta gây ra? Phải chăng cô ta không hình dung ra tình cảnh này? Từ trong tim à? Trái tim rộng lớn, tối om của bông hoa cúc xòe hiện ra trước mắt anh. Hôm qua, trên đảo Ile aux Moines, anh đã phải làm tất cả để cho Tom có một hình ảnh chấp nhận được của mẹ nó.

– Con quên những gì bà nội Rose nói với chúng ta rồi à? Người ta chế biến được những món canh rất tuyệt với đồng lương bèo bọt mà. - Anh cố đùa. - Vẫn luôn sẵn sàng đấy chứ?

Tom không trả lời. Nó đứng dậy và lau miệng bằng một góc ga trải giường.

– Cho bố xem nào. - Jean-Rémi ra lệnh.

Một đầu sợi dây thép bao quanh chiếc răng nanh chìa thẳng lên như một mũi kiếm nhỏ xíu cào rách môi và vom miệng.

Y như người ta cư xử với một loài cây yếu ớt, y như người ta ve vuốt thân của một cây mận đào bị bệnh, anh rút nó ra.

– Nào, bây giờ súc miệng đi. - Anh ra lệnh.

Tom ngoan ngoãn đứng dậy và đi tới chỗ chậu rửa. Ở nhà Ti Kabiten, mỗi phòng có riêng một cái, thay cho chiếc chậu thau tráng men trước kia.

– Lát nữa chúng ta sẽ hỏi bà nội Rose đồ khử trùng. Chắc bà phải có thứ đó trong tủ thuốc. - Jean-Rémi nói trong khi con trai đang súc miệng.

Thằng bé đóng vòi nước lại, lau mồm.

– Đó chưa phải là tất cả. - Nó thông báo bằng một giọng bình tĩnh hơn. Jean-Rémi đang lật những quyển sách. Anh đứng dậy.

– Bố nghe đây.

– Chiếc điện thoại di động dành cho ngày sinh nhật con, mẹ sẽ lập tức tặng cho con. Ngay khi con trở về. Mẹ nói rằng như vậy, nếu bố không làm việc với ông ngoại nữa, con có thể để mắt đến bố và gọi điện cho mẹ trong trường hợp gặp khó khăn.

Đến lúc này, anh thấy căm ghét cô ta. Tom có trách nhiệm phải để mắt đến anh. Giống như Cédric, cô ta đảo ngược các vai trò, giao “người lớn” cho trẻ con. Nỗi niềm cay đắng này, sự ác độc này, để không hét lên, anh mở cửa sổ. Năm giờ, bầu trời không bóng mây, mặt biển không gợn sóng. Anh mong có phong ba bão táp, được dùng nắm đấm, sức mạnh đàn ông của mình để chiến đấu. Anh không thích lời nói nữa.

Đúng lúc này chiếc điện thoại di động của anh đổ chuông, và, trước khi xem cái tên hiện ra trên màn hình, anh đã biết ngay đó là cô ta.

– Đợi chút. - Anh vừa trả lời vừa vội vã đi ra phía cửa.

Tom đã ở cửa, hai tay dang ra, chặn đường anh.

– Không, bố. Ở đây!

Vừa mới đây, ý định né tránh con trai đã lướt qua trong anh. Ánh mắt của đứa trẻ đã ngăn ý định đó lại: một cái nhìn thách thức, đòi hỏi lòng dũng cảm.

– Tôi nghe đây, Olivia.

– Tom đã nói với anh là tôi gọi điện chưa?

– Nó nói với tôi rồi. Trút cơn giận lên đầu nó, điều ấy có tốt cho cô không? Cô có hèn hạ quá không? Giờ cô có thấy tốt hơn không?

Mắt Tom tròn xoe. Chưa bao giờ Jean-Rémi nói như thế với vợ. Cô ta không còn là vợ anh nữa.

– Thì sao nào? - cô ta đáp, giọng lạnh lùng. - Nếu anh dùng điện thoại di động thì tôi đã nói chuyện với anh.

– Cô không nghĩ là mình có thể làm tổn thương con trai mình sao?

– Quá quan trọng hóa vấn đề! Với Cédric, Tom đã quen nghe rồi, tin tôi đi. Chúng dạn dày rồi. Giờ thì anh có thể nói với tôi về Maisons-Laffitte được chứ. Câu chuyện ấy là gì vậy?

– Đó không phải là một câu chuyện, Olivia. Tôi định sẽ bắt đầu vào thứ năm.

– Anh nhận thấy đó là việc ngu ngốc rồi à?

– Việc ngu ngốc, tôi đã làm việc ấy vào cái ngày tôi nhận làm một công việc mà tôi ghét, Olivia ạ. Cực kỳ ngu ngốc vì đã làm việc này trong suốt hai mươi năm. - Anh đã có khoảng sân trời để giải khuây.

Giải khuây... coi thường, tức giận.

– Tôi đã quyết định giải khuây trong những khu vườn lớn hơn.

– Còn bọn trẻ?

– Maisons-Laffitte không phải là một nơi biệt tăm không ai biết. Không có gì thay đổi đối với chúng cả. Trừ việc bố chúng sẽ trở về nhà với tâm trạng tốt nhất.

Đứng đối diện, Tom không rời mắt khỏi bố. May là nó không đòi anh phải bật loa lên. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận điều này. Anh đã đoán được lời lẽ của mẹ nó chẳng? Dường như sự thách thức, vẫn còn hằn trên khuôn mặt con trai anh kia, giờ đã sang cả bản thân anh rồi: không tắt máy, không chạy trốn, “chịu đắng cay cho đến cùng”, Hervé Bazin đã nói như vậy.

– Còn tiền, anh đã nghĩ đến chưa? - Olivia lại nói tiếp. - Trong những “khu vườn lớn” của anh, anh biết mình sẽ được trả bao nhiêu chưa? Anh có thể nghĩ rằng tôi sẽ chịu trách nhiệm tất cả à? Căn hộ, trường học, cô Debbie?

– Cô thích việc tôi được bố cô trả lương mà không làm gì hơn phải không?

Ở Neuilly – cô ta đang ở Neuilly chẳng? - Yên lặng.

– Được rồi! Nếu anh muốn chiến tranh, ok. - Cô ta nói tiếp bằng một giọng đột nhiên bình thản một cách đáng sợ, giọng của luật sư. Tôi sẽ báo cho Bernard biết về nước cờ mới này.

“Nước cờ mới”... “Và liệu em có làm hỏng trò chơi của cô ta?” chị Anne đã nói. Đột nhiên, nỗi sợ hãi khiến anh nghẹt thở. Chiến tranh ư? Liệu cô ta có hủy bỏ quyết định sẽ để cho anh giữ bọn trẻ không? “Cảm giác xấu” của chị gái anh ư?

Anh đi ra xa Tom.

– Mai tôi sẽ về. Nếu cô muốn, chúng ta sẽ cùng gặp Bernard.
Trong khi chờ đợi, tôi có điều cần hỏi cô.

– Cứ nói đi...

“Nói gì thì cứ nói, tôi không quan tâm”?

– Hãy để Cédric đứng ngoài chuyện này. Tôi muốn tự mình nói với nó về những dự định của tôi. Trước khi cô hạ uy tín của tôi.

Ở Neuilly hay nơi nào đó, tiếng cười vang lên.

– Nhưng Jean-Rêve tội nghiệp của tôi ời, hạ uy tín của anh, bản thân anh làm việc đó rất tốt mà. Cả Cédric lẫn Tom đều không cần đến ai khác mới nhận ra được điều ấy.

Cái chết của con cá ngựa.

Anh ấy ư?

Chương 22

Cái đó gọi là hoàng hôn: tạm biệt ánh mặt trời của ban ngày, và chính trên mặt biển, tấm gương soi của mặt trời, là nơi mà những lời từ biệt đau lòng nhất.

Mặt trời ném cái áo choàng màu đỏ tía xen lẫn màu vàng lên trên những con sóng trước khi lặn xuống. Dọc bờ biển, những con thuyền đã gập buồm lại, chiếc tàu cuối cùng đi qua, cảnh của một cái cây bị cháy dựng đứng lên như một lời khẩn cầu cuối cùng.

Một cảnh trong bưu thiếp, cái mà người ta gửi cho bạn bè sau khi viết vào phía sau: “Tất cả đều ổn, thời tiết thật tuyệt, hẹn sớm gặp lại.” Và đôi khi, giữa những dòng chữ ấy có những tiếng nước nở, kéo theo những tiếng gọi mà sẽ không ai nghe thấy cả.

“Có người thật may mắn!” Những người bạn thốt lên mà không biết rằng vẻ đẹp chỉ đẩy những người không có khả năng tận dụng vẻ đẹp ấy chìm sâu hơn thôi.

Anh để Tom nguôi giận – sẽ được bao lâu đây? – ngồi lại giữa hai ông bà trên chiếc tràng kỉ, trước bộ phim nhiều tập yêu thích của Mỹ, và anh chạy trốn. Ngồi trên một mỏm đá, trong tiếng rì rào của sóng nước, nhìn mặt biển ngấm ánh mặt trời,

dường như anh đang chứng kiến cảnh đắm chìm của chính mình. “Anh muốn chiến tranh à? Ok. Tôi sẽ báo cho Bernard biết ván bài mới này.” Đe dọa.

Olivia sẽ khiêu nại đòi quyền nuôi bọn trẻ. Chín trên mười trường hợp, người mẹ là người thắng kiện. Và cô ta lại là luật sư.

Anh không thể chịu đựng được ý nghĩ phải rời xa chúng.

Từ bỏ dự định của mình nghĩa là mất các con trai, đánh mất chính bản thân mình.

Cách đây ít phút, trong phòng của Tom, anh mong có dông bão để có thể chiến đấu. Dông bão đây rồi, anh bị cuốn vào đấy bó tay bó chân, không có bến bờ để ghé vào.

Trong màn đêm của anh, chỉ có duy nhất một tia sáng.

Anh sẽ tới đó.

Cô ấy nhìn người đàn ông trĩu xuống vì tuyệt vọng trên bậc thềm nhà mình, người đàn ông suy sụp với ánh mắt cầu cứu sự giúp đỡ, cô nói: “Anh vào đi”.

Cô ấy không ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ở đấy. Cô vẫn biết rằng anh sẽ quay lại với cô. Những cô gái tóc hung chẳng phải có chút gì phù thủy đó sao? Ngày xưa, người ta đã thiêu chết các cô gái này để họ không yểm vận rủi lên các bạn. Ngày nay, ở một số nước châu Phi, Jacques đã kể với anh, người ta cam tâm bỏ mạng họ chết đói khi giam giữ họ ở cách xa khu làng.

Cô ấy cũng gần như chết vì đói trong đợi chờ. Cần phải nói rằng anh đã không hề vội vã!

Cô nói với anh “anh vào đi” và khi anh lau đôi giày phủ đầy cát lên tấm chùi chân một cách máy móc, giống như một đứa trẻ

được dạy dỗ cẩn thận, lúc này, là tình cảm âu yếm mà cô tưởng rằng đã chết.

Sau đó, anh đứng im trong phòng tiền sảnh chật hẹp, lặng thinh, chờ đợi vì đau đớn. Có hề chi đâu, cô ấy biết cả rồi mà. Không cần anh phải nói, cô ấy đã đọc được tất cả trong ánh mắt của bà Rose rồi. Quá nhạy cảm và ân cần đối với người khác, quá đáng yêu theo nghĩa đen của câu: “đáng để được yêu”, Jean của cô đã bị rơi vào cái bẫy của một tình yêu ảo tưởng và, vì lí do chính đáng hay không chính đáng – cô không quan tâm –, anh đã không tìm được sức mạnh để mở lời.

Hôm chủ nhật, khi họ gặp lại nhau nhờ phước lành của những chiếc chuông Phục sinh, có vẻ như anh đã tìm lại được hy vọng. Cô thấy rõ sự tuyệt vọng đã quay trở lại, rằng anh đang đắm chìm trong đó. Và câu nói duy nhất cô có thể nói:

– Hãy khóc đi, anh yêu.

Cô ấy đã nói với anh là “Hãy khóc đi”, cô ôm anh trong vòng tay và bỗng chốc, rào cản đã đổ. Tất cả những giọt nước mắt mà anh giữ từ suốt bấy nhiêu năm, những giọt nước mắt của buồn tủi, hối tiếc, xấu hổ, và cả giận dữ nữa, nước nở trào dâng từ sâu thẳm trong lòng anh, khiến anh vô cùng đau đớn. Và, đầu gục vào vai cô, anh tự nhủ rằng đây là món quà lớn lao nhất mà một người phụ nữ có thể dành tặng cho một người đàn ông: cho phép anh được thể hiện sự yếu đuối của mình, được trở lại thành một đứa trẻ trong lòng mẹ trong giây lát, không phán xét mà cũng chẳng chê trách.

Khi hơi thở của anh đã bình thường trở lại, cô đứng ra xa rồi vòng ra phía sau anh để cởi áo khoác cho anh và treo lên một cái

mặc áo. Lúc này anh mới để ý là cô đang mặc bộ đồ ngủ: áo phong dài và chân trần.

– Em chuẩn bị đi ngủ à? Anh có làm phiền em không? - Anh đáp ứng như một kẻ đàn độn.

– Thậm chí là anh đến đúng lúc ấy chứ, em đang sợ phải ngủ một mình đây. - Cô đáp, rồi nắm lấy tay anh và kéo tới một căn phòng đã được kéo rèm, một chiếc đèn chụp kiểu cổ sáng trên bàn ngủ, một quyển sách đặt ở phần trung của cái gối, sự bình yên.

Và, không khách sáo, cô đẩy anh lên giường, cũng giống như ngày xưa, bất ngờ ôm lấy anh, xô anh ngã xuống bãi cát rồi ngã đè lên người anh để ngăn không cho anh đứng dậy: “Nào, anh nói đi, ai mạnh hơn nào, hãy thử thoát khỏi em xem.” Và Jacques đã phản đối: “Thôi đi, Gwen, em hết tuổi rồi đây. Hãy để cho anh Jean được yên một chút đi.” Và cô đã trả lời: “Không bao giờ”.

Người mạnh mẽ hơn, anh vẫn biết rằng đó là cô ấy. Và vì cô ấy ngồi cạnh anh trên chiếc giường sỗ tung, ánh mắt hết sức tinh nghịch, hau háu, đột nhiên anh thấy sợ.

Em có biết rằng đã từ bốn năm nay tôi không làm tình không? Liệu người ta có thể có cái ôm chặt ngăn ngủ giữa hai người đã trở nên xa lạ với nhau không? Kể từ cái giao kèo bản thủ kí kết với Olivia để cô ta chấp nhận giữ lại đứa con của tôi mà cô ấy đang mang trong mình. Bốn năm không bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm ở ngoài, làm vừa đủ, với cảm giác xấu hổ nhiều hơn là ham muốn, khi thân thể của tôi khiến tôi quá bứt rứt, trên chiếc giường sinh viên, một vách ngăn mỏng chia cách

tôi với phòng của “nữ hoàng” mà tôi những tưởng là của mình, ga trải giường sẽ lập tức được cho vào máy giặt để xóa hết chứng cứ tình cảnh khốn cùng một người đàn ông bị phó mặc cho sự cô độc.

Từ bốn năm nay, anh không ôm ấp cơ thể một phụ nữ nào trong vòng tay của mình, và cảm giác ham muốn của anh bị trơ ì, anh sợ thất bại, thêm một sự nhục nhã nữa, một sự hất hủi, khiến anh không bắt đầu lại được.

Anh ở đây, ngồi cạnh cô ấy trên giường, mặt cúi gằm, trốn tránh ánh mắt của cô. Đoán được nỗi e sợ của anh, một nụ cười dịu dàng nở trên môi Gwen. Anh hết những thằng bé con lúc đến giờ đi tắm, hai tay đan chéo nhau trước bộ phận sinh dục của mình như để bảo vệ nó sau khi mẹ chúng lột nốt chiếc quần cuối cùng trên người, lớp bảo vệ cuối cùng ra.

Nhưng Jean của cô, anh không có gì phải sợ cô cả. Dầu ham muốn có đốt cháy bản thân, cô cũng tuyệt đối không có ý định cưỡng đoạt anh. Sau ngần ấy năm chờ đợi, cô không chỉ vì vài giờ ở cạnh nhau, vài ngày nếu cần. Tất cả những gì cô cần, đó là có được anh ấy ở bên mình, trên chiếc giường nơi cô thường hay mơ được nằm cạnh anh, có tình yêu trọn vẹn.

Đến một ngày, cô sẽ kể cho anh nghe về một vài người đàn ông mà cô đã gặp, những người qua đường mà một vài người trong số họ không phải không có sức lôi cuốn, nhưng thật kỳ cục, để cô tiếp đón họ ở nhà mình, để cô bắt đầu với họ, luôn luôn có một cái gì đó khập khiễng: thứ này thì quá, thứ khác lại không đủ. Quá tự tin về bản thân, tự phụ, thường xuyên gây phiền nhiễu một cách không ngần ngại, nói về những thứ mà cô không có hứng thú. Không đủ ngọt ngào, dịu dàng, ân cần,

không đủ để làm “anh trai”, làm một nóc nhà.

Vậy nên, để chàng chiến binh đã bị lột hết vũ khí yên lòng: “Em muốn có được anh bên em, thế thôi. Em luôn thấy hơi lạnh vào ban đêm.”

Để làm mẫu, cô đưa cái áo phong của mình qua đầu và ra lệnh: “Tới lượt anh đây”.

Trong khi cô gấp quyển sách lại, chìa gối ra, anh ngoan ngoãn cởi bỏ quần áo của mình rồi chui vào bên cạnh cô, kéo nệm lông lên trên người họ: cẩn thận, Jean của cô ới! Và rồi, cuối cùng khi nhìn thấy khuôn mặt tổn thương kề sát mặt mình, chính cô là người muốn khóc.

Chống khuỷu tay lên, cô bắt đầu bằng việc dùng đầu ngón tay gạt những sợi tóc mang hương vị của biển và của gió, sau cô đưa đôi môi của mình lướt trên những vết thương và u nhọt đã bị cuộc sống khoét sâu, những vết nhăn trên trán, những đường màu xanh xám dưới mắt, phần da sần sùi nơi khoe miệng. Không phải để xóa chúng đi, mà là để sẻ chia, hẹn thề từ nay về sau sẽ đưa vào chúng toàn bộ nguồn ánh sáng mà cô có thể, và có lẽ cả niềm hạnh phúc.

Anh để cô ấy làm, mắt nhắm nghiền, gần như nín thở. Không phải là anh đang ngủ đấy chứ?

Anh những tưởng mình đã tuyệt vọng, dưới sự ve vuốt của cô ấy, anh cảm thấy mình đang quay trở lại với cuộc sống, nối lại mối ràng buộc vốn không bao giờ bị đứt mà chỉ giãn ra thôi với người phụ nữ ấy, người vốn dĩ vẫn là một phần của anh, người mà anh đã phản bội, bỏ rơi vì một ảo tưởng, một ánh mặt trời lóa mắt, trong một hoang mạc không có lấy một ốc đảo để giải

cơn khát.

Anh đã tưởng mình cô độc trong đông bão, chỉ đơn giản là anh quên mất rằng Kẻ quấy rầy, lộ keo, nhựa và sấm đã không bao giờ bỏ rơi anh. Từ nay, những kẻ đã buộc tội anh cứ liệu hồn, anh đã có cô bên mình rồi.

Ai là người đầu tiên đã đưa môi về phía người kia nhỉ? Dĩ nhiên là họ làm việc đó cùng một lúc và nụ hôn rất dài của họ, nữa, nữa và nữa, mang hương vị của cuộc gặp lại định mệnh.

Cánh tay nào đã đưa về phía cơ thể của người kia trước nhỉ? Đường như mỗi người đều có cảm giác tìm lại được một vùng ghi khắc mãi mãi trong sâu thẳm ký ức của mình.

Anh nhận ra đôi vú căng tròn này, với cái núm vú màu hồng tinh tế giống như một bông hoa có tên “trái tim của Đức mẹ Maria”, làn da rất trắng mà cô ấy đã hết sức tránh không phơi ra dưới ánh nắng mặt trời này, cái rốn hình ốc biển này – cô ấy ghét sự so sánh ấy – nơi ẩn nấp của những hạt cát mà cô ấy nói rằng muốn giữ làm kỷ niệm của mùa hè, giống như người ta lượm những con sò. Và, lui xuống phía dưới, phát hiện vùng tam giác màu hung, nhớ đến cái cảm giác “ném mật” nào đó, toàn thân anh rung động.

Cô ấy tìm lại được đôi bờ vai rộng, thân hình mạnh mẽ, điểm túm lông rậm rạp, cặp đùi vạm vỡ của người đàn ông mà cô thích so sánh với một cái cây. Không phải với một trong số những cây mà một cơn gió yếu nhất cũng bẻ cong được, mà là với vua của loài cây, cây sồi.

Ok, cây sồi của cô mập hơn, nhưng cô không bao giờ phản đối sự thoải mái và, nép mình vào người anh, mặc kệ ý tốt của anh,

cô biết rằng giờ đã đến lúc.

Trong phim, cảnh quan hệ nam nữ thường thấy nhiều nhất là cảnh những cơ thể mãnh liệt quấn lấy nhau giống một cuộc đấu hơn là tình yêu, mỗi người dường như tranh đấu cho mình để thỏa mãn cơn đói nghiêng ngáu, đạt đến đỉnh ham muốn một cách nhanh nhất có thể.

Họ kìm nén sự say mê, cân nhắc hành động, đồng điệu với nhau về các quãng nghỉ, khi mà mắt nhìn nhau say đắm, họ thổ lộ với nhau những lời nói nằm ngoài sức tưởng tượng đã được chuẩn bị từ thuở ấu thơ mà họ không hề hay biết. Và bởi vì trong suốt những năm tháng cực khổ, mỗi người đều đã hiểu được giá trị của tình yêu, phép màu và sự mong manh của nó, mỗi từ trong số những từ ngữ của họ đều pha trộn giữa hạnh phúc và bi kịch.

Cô cởi mở với anh như với người thủy thủ mà người ta không bao giờ hoài nghi ngày quay trở lại. Anh đến trong cô như người ta trở về với bến cảng, và, đến lúc cao trào, họ đồng thanh kêu to từ “đồng ý” của những người đang làm lễ cưới.

Khi nói đến hoàng hôn, đó là phần lớn khoảng thời gian của những tia nắng mặt trời cuối cùng mà người ta nhớ lại trước khi màn đêm mang nó đi. Tất cả những người may mắn được sống giữa vòng tay của “đại dương nhỏ bé” đều biết đến vẻ lộng lẫy của ánh bình buổi sáng.

Mặt trời lên cao dần, bầu trời mang màu tím hoa cà. Những làn hơi màu sữa chạy trên mặt nước. Quanh các mỏm đá mà những nàng tiên cá đã bỏ lại, sương mù tươi tắn như một cái áo khoác đã sỡn. Mùi của biển cả trộn lẫn mùi ngọt tảo biển, vị

chua của những cây thông đang lần lượt mở từng chiếc quạt của mình trên bờ biển. Nhờ có ánh mặt trời, những dòng chảy màu đỏ tía tràn ngập phía chân trời, thắp lên ngọn lửa của mình ở khắp mọi nơi. Những đường sáng khía đứt bầu trời mà hàng nghìn chú chim đang chào đón. Trong ánh xanh nhạt phía trên màu chàm của biển, con tàu đầu tiên ra khơi. Một sự ra đời, một sự tái sinh. Tất cả đều trở nên có thể.

Chương 23

– Này, hình như bây giờ bố khiến mẹ phát điên thì phải?

Cảm giác trút được gánh nặng, Jean-Rémi nhắm mắt lại: Cédric, rốt cuộc thì! Rốt cuộc thì sao? Và liệu có phải Olivia đã yêu cầu nó gọi điện không? Cô ta đã nói với nó những gì để giải thích cho sự “điên khùng” của mình đây?

– Dù sao cũng xin chào con. Rất vui vì được nghe con trai của bố nói.

Khi nào? Ngày nào? Đến tuổi nào, xuất phát từ ý nghĩ nào, sự giả dối nào mà người ta không thể nói từ “con yêu” với con trai của mình đây? “Ông khốt”, chúng ta đừng nói đến chuyện đó. Khi nào người ta sẽ thôi lên giọng và nói “không”, hết sức đơn giản vì sợ thấy mình bị đặt lại vào vị trí người bố của mình, dù sao đi nữa, người ta cũng sẽ không phải nghe, vậy có ích gì... Và những từ mà người ta phải tự kìm chế sẽ còn rung rất lâu nơi bờ môi, nó quá dịu êm, thực sự xuất phát từ tâm hồn: “Cédric, con yêu”, thế là xong.

– Hình như bố sẽ làm việc ở Maisons-Laffitte? Con đã xem rồi: ở đó, chính lũ ngựa mới được coi trọng, bố thấy đấy!

Lũ ngựa... cái chết của một con cá ngựa... chắc chắn rồi! Nhưng cái “Con đã xem rồi” làm thay đổi tất cả. Cédric đã chịu

khó tìm trên Internet nơi mà bố nó chuẩn bị đến làm việc.

– Tóm lại, người ta gọi Maisons-Laffitte là “khu đô thị dành cho ngựa”. Điều đó có thể khiến con hứng thú. Và, như con đã nhận thấy, thành phố này ngay gần Paris. Bố muốn nói với con về chuyện ấy. Khi nào thì con từ miền Nam trở về vậy?

– Về rồi. Con chưa nói với bố à? Con bé Violaine ngu ngốc ấy lẽ ra phải đến trại gặp con hôm thứ hai, không gặp được nó. Mà cũng chẳng gặp ở đây. Chắc là nó bị bố nó lừa rồi.

“Con bé Violaine ngu ngốc ấy.” Trong sự dữ tợn có nỗi đớn đau. Ông bố quản lý tài sản. Tài sản.

– Bố, tối nay bố về. Con nói gì về việc hai bố con mình cùng ăn tối?

– Con sẽ suy nghĩ. Con sẽ gọi cho bố. Tchao, pantin^[20].

Không, từ “pantin” không phải là dành cho anh! Đó là cách nói lời tạm biệt của Cédric dành cho Tom. Và “Tchao, pantine” dành cho Coline là thích hợp. Dù sao, Jean-Rémi cũng nhận được. Trước khi nhét chiếc điện thoại đi động vào túi, anh đọc lại tin nhắn cuối cùng nhận được: 9h27, “Em yêu anh”, Gwenaëlle.

Sáng hôm ấy, khi anh trở về, suýt soát sáu giờ, mong rằng không ai nghe thấy, bà Rose đang chuẩn bị cà phê ở trong bếp. Dưới tầng một, tiếng vòi sen xả nước.

Anh đến bên mẹ và, trong lòng dạt dào cảm xúc, tuyệt vọng, trấn tĩnh trở lại, được cứu vớt, anh chỉ nói một câu: “Gwenaëlle sẽ sớm gọi cho mẹ.”

Đôi mắt màu xanh xám sáng rực lên. Bà Rose ôm chặt lấy anh, sau đây không ngần ngại đẩy anh ra phía cửa:

– Lên đi nhanh lên, và ngủ đi một tí. Con sẽ uống cà phê sau.

Bí mật này giờ chỉ là giữa mẹ và con trai mà thôi.

Mười một giờ ba mươi. Túi đã cài khóa, anh cùng Tom đợi chiếc taxi sẽ đưa họ về Vannes, ở đó có một vụ thương lượng quan trọng cần thực hiện. Sau họ sẽ ăn trưa ở quán ăn nhanh Quick, lựa chọn của Tom, nó đã từ chối giỏ đồ ăn ngoài trời của bà nội. Cuối cùng, trước khi ông Aurélien lái xe đưa họ ra ga, họ lượn một vòng quanh khu vườn của tòa lâu đài. Từ hôm tới đây, anh chưa có thời gian để ngắm nhìn mùa xuân đã đến nơi đây: thật xấu hổ!

Nhưng ô tô đến rồi. Tom đã trèo lên xe. Khi anh tạm biệt bà Rose, bà rí vào tai anh: “Từ nay, tất cả sẽ ổn thôi, ông tướng ạ.”

“Ông tướng”... bà không ngớt nói câu này với anh.

Có những hình ảnh mà người ta biết sẽ không thể quên được vào thời điểm chúng đập vào mắt bạn. Hình ảnh ấy: ánh mắt của con trai anh khi mà anh chỉ cho nó dây máy điện thoại sau khi đẩy cánh cửa của cửa hàng điện thoại di động.

– Con chọn đi.

– Nhưng bố ơi, mẹ sẽ nói gì đây?

– Đó không phải là vấn đề của con, mà là của bố. Vấn đề khác, còn quan trọng hơn: bố không am hiểu gì hết. Con tự xoay sở lấy nhé.

Tom tự xoay sở như một người sành sỏi với một người bán hàng kiên nhẫn. Nó đặt ra hai điều kiện cốt yếu cho việc mua điện thoại của mình: một máy điện thoại có thể sử dụng được ngay lập tức và có khả năng tải nhạc. Sau đó, nói đến các “trang mạng”.

Đứng trước niềm vui, niềm phấn khởi này, nhìn lại nỗi tuyệt vọng của ngày hôm trước, Jean-Rémi thấy lòng mình thất lại. Cũng như chị Anne, Tom sợ anh sẽ từ bỏ những dự định của mình, tự đánh lừa bản thân một lần nữa”. Chiếc điện thoại di động mà anh tặng cho con sẽ là minh chứng rõ ràng, ở mọi thời điểm – và không bao giờ là thừa – rằng thời kỳ của tất cả những hèn nhát, tất cả những ruộng bỏ đã qua rồi.

– Chúc mừng sinh nhật! - Anh không thể không nói khi hai bố con lại ở ngoài đường, chân bước về phía quán ăn Quick. Cuối cùng cây nến mới thêm vào trên chiếc bánh ga tô.

– Cám ơn bố. - Tom hớn hở đáp.

Đến tuổi nào thì những câu “cám ơn bố” sẽ bật một cách khó khăn hơn qua miệng những đứa trẻ vị thành niên khi chúng sợ rằng tất cả những biểu lộ tình cảm giữa chúng và “ông bà già” của mình chỉ níu giữ chúng lại với thời ấu thơ mà thôi? Lần cuối cùng Cédric nói những từ đó mà không mĩa mai hoặc không có nụ cười nơi khóe miệng là khi nào vậy? Vào thời điểm mà chính bản thân anh cũng không dám gọi nó là “con yêu” chẳng?

Anh đặt tay lên vai Tom.

– Dù sao thì cũng hãy thú nhận là con có một ông bố siêu tốc đi.

Trong âm vang tiếng cười của con trai, anh nghe thấy tiếng cười của Gwenaëlle. Và lúc này anh chỉ nói đến việc làm chủ thời gian, một niềm khát khao cháy bỏng vừa thôi thúc anh tiến tới cái ngày mà anh có thể thông báo với tất cả mọi người là anh yêu cô ấy.

Mã pin: tuổi của Sapritch.

Chuông? Một đoạn bài hát của ca sĩ Gaëtan Roussel nào đó.

Tom đã bắt đầu bằng việc chiếm chiếc điện thoại di động của Jean-Rémi để ghi số điện thoại mới toanh của mình vào. Giờ đây, hai bố con ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, trong khoảng thời gian giữa hai miếng bánh mì kẹp nhân, giữa hai ngụm Coca-Cola (cậu con trai), nước ép táo (ông bố), nó điền vào danh bạ của mình.

J. R. đầu tiên, tốt, như phim truyền hình Mỹ! Ông bà nội ngoại, gia đình ở Rennes. Sau chút lưỡng lự, một Anne-Charlotte nào đó.

Châm.

– Con không quên ai đấy chứ?

Để không làm tổn thương con người hào phóng đã cho nó chiếc điện thoại, hoặc vì nó không muốn sau cuộc điện thoại hôm trước, số điện thoại của Olivia đã không được ghi lại.

– Nên nhớ rằng con luôn được quyền tự do nói chuyện hoặc không nói chuyện. Và không ai buộc con gọi được. Điều ấy sẽ cho phép con dè chừng mẹ con.

Làn sóng thù hận dịu bớt. Còn lại sự giận dữ và phẫn nộ. Chúng sẽ là cần thiết để bảo vệ quyền lợi của anh.

– Thì số điện thoại nhà của mẹ vậy, không phải số iPhone. - Tom nhượng bộ.

Họ đến phần tráng miệng: bánh sôcôla cho cậu con trai, nước quả có đá cho ông bố.

– Một việc cuối cùng, bố có thể chứ?

Cái lắc đầu thận trọng.

– Hàm răng của con! Theo như những gì bố hiểu, con đến giai đoạn cuối của thử thách rồi. Ít tháng nữa thôi. Con không thấy từ bỏ khi đã ở quá gần đích như vậy là hơi đại dốt à?

Tom lướt chiếc khăn ăn trên bộ hàm đã được giải phóng: không còn chảy máu. “Phải chịu khổ để được đẹp.” Để lớn chẳng?

– Dù con bây giờ khiến bố hết sức hài lòng, bố vẫn muốn con biết rằng nếu mẹ con tuyên bố bỏ cuộc, bố sẽ lấy làm vinh hạnh được tiếp bước.

– Bố à, cái bộ nẹp hàm đó cực kỳ đắt, bố không thấy sao?

– Thì bố cực kỳ vui lòng được tặng con, được chứ!

Khẽ mỉm cười.

– Chúng ta cứ để đấy đã. - Tom tuyên bố.

Nó cầm lấy chiếc điện thoại di động lúc nào cũng sát cạnh đĩa thức ăn của mình:

– Con có thể gọi cho Cédric được chứ? Anh ấy sẽ bị choáng đây.

– Ý kiến hay đấy. Nhân thể bố đi kiếm cốc cà phê.

Trong khi chờ tới lượt mình, anh đã bí mật gửi một tin nhắn SMS ở trên Ngọn đồi linh thiêng. Phải nói rằng anh đã coi thường, thậm chí là khinh bỉ cái cách giao tiếp này. Dĩ nhiên là phải đang yêu thì anh mới khám phá ra sự thần kỳ của nó.

– Bố ời?

Tom chìa chiếc điện thoại di động của mình về phía bố. Anh quay lại chỗ con trai với tách cà phê của mình.

– Cédric muốn nói chuyện với bố.

– Thế nào rồi bố? Hình như hôm nay là sinh nhật Tom thì phải? Còn con, mẹ đã khao bằng tú tài của con trước rồi. Con vừa nhận được chiếc Vespa. Chuyến tàu của bố là vào lúc mấy giờ, đã khởi hành chưa vậy? Con đợi bố ở ga nhé. Con mang theo mũ bảo hiểm dành cho khách đấy.

Một lát sau, một phụ nữ trẻ đi vào. Cô ấy chọn một chiếc bánh kem mứt chanh cỡ nhỏ và leo lên ngồi trên một chiếc ghế đẩu phía trước quầy hàng, không xa bàn của họ. Những lọn tóc của cô gái tựa những tia nắng mặt trời xòa xuống má. Cô mặc chiếc váy dây để lộ đôi vai tròn trịa và lấp ló bầu ngực. Đôi mắt cô ấy màu mắt mèo. Đặc biệt là khi cô ấy cười với anh.

Cô ấy đẹp. Cô ấy là của anh.

Chương 24

Tòa thị chính của thành phố – một thành phố có cảng biển ở giữa trung tâm - thị sảnh, trần thủ cao quý của lâu đài Hermine, nổi lên đầy uy nghi trước một bờ tường thành với những bông hoa mang màu vàng rực rỡ của năm, điểm xuyết màu xanh cứng cỏi của một vài cây thông được cắt tỉa thành hình chóp nón và cây sồi rần rần với đám lông tơ màu hồng mà gió thổi tung tóe khắp nơi như trên đường đi của một đám rước.

Trên lưng chú ngựa bọc đồng đang chồm lên, công tước Arthur giơ kiếm về phía kẻ nào đó dám tấn công thành phố của ngài. Phía sau ngài, hai chú sư tử bằng đá đang đứng gác.

Tom dừng lại, xúc động.

- Đây có thật là chỗ ông làm việc không ạ?
- Thậm chí người ta còn có thể gọi đó là căn cứ của ông, ông chỉ huy những tiểu đoàn của mình chính từ đây.

Làm sao mà cho tới tận lúc đó, anh vẫn chưa dành thời gian để đưa Tom vào trong “cung điện” nơi bố anh làm việc cơ chứ? Anh nhớ lại niềm tự hào của mình khi được ông Aurélien đưa đến đây cũng vào tầm tuổi Tom.

“Anh không bao giờ rời cái tòa lâu đài Hermine chết tiệt của anh được”, Olivia chế giễu.

Người ta nói về “vương quốc của tuổi thơ”. Vương quốc của anh là có thật.

– Còn những vị kia, họ là ai vậy? - Tom hỏi.

Bốn bức tượng bán thân bằng đá, bốn gương mặt kiêu hãnh: nhà văn Lesage, Thiers, nhà sử học, Descartes, nhà triết học, và Mirabeau, nhà hùng biện: “Hãy nói với đức vua rằng chúng tôi ở đây theo ý nguyện của dân chúng và chúng tôi chỉ ra khỏi đây vì sức mạnh của những lưỡi lê.” Câu nói này mãi khắc ghi trong tim anh.

– Những vĩ nhân. Con là người nói đến việc trau dồi ngôn ngữ, con nên biết cả thế giới vẫn còn nghe tiếng nói của họ.

Chiếc đồng hồ trên trán tường của tòa thị chính được đóng khung bằng hai bức tượng phụ nữ, nữ thần thời gian đang chỉ ba giờ. Tom luồn tay vào mái tóc để đưa chúng vào nếp một chút trước khi bước lên những bậc đá. Nhớ đến hành động tương tự trên chính mái tóc của mình được phác họa lại một cách quá đáng yêu vào đêm hôm nay, Jean-Rémi run rẩy.

Một nhóm nhỏ khách du lịch cùng một hướng dẫn viên ngấm nghĩa đại sảnh, cầu thang danh dự, toàn bộ bằng đá cẩm thạch màu vàng, dẫn tới chỗ hai thiên thần giương hai bó đuốc trước tám bảng màu đỏ viền xanh lá cây, trên đó khắc bản tuyên ngôn nhân quyền và dân quyền. Tay đặt lên tay vịn dưới ánh mắt của con chồn Hermine lấp lánh ở giữa trần nhà bằng kính, Tom từ từ leo lên các bậc, nín thở.

Con chồn Hermine cũng chờ đón họ ở tầng một, trong những mảng tranh ghép của bộ sưu tập trên lớp lát nền. Con vật với bộ lông màu trắng trong, biểu tượng của thành phố, mặt khẩu giữa

Jean-Rémi và con trai, giống như giữa ông Aurélien và anh trước kia.

– Ông Le Guen phải không ạ?

Thấy người đàn ông trong bộ trang phục màu tối, đeo cà vạt và đi giày đánh xi, bước nhanh về phía họ, Tom đứng im.

Jean-Rémi đẩy Tom về phía trước mình.

– Yannis, giới thiệu với cậu đây là con trai tôi.

– Chào mừng Tom. - Người đó nói.

Ánh mắt anh ta lại hướng về phía Jean-Rémi.

– Dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không được từ bỏ đâu đây.

– Đây không phải trong dự định của tôi.

– Tôi báo cho bố anh rằng bố con anh đã đến.

Anh ta quay về phía bàn của mình ở phía xa hơn một chút và nhấc điện thoại lên.

– Này, chú ấy? Tom thì thảo, vẻ ngạc nhiên. - Chú biết con à? Và tại sao chú ấy lại nói với bố là “anh”? Còn bố, bố nói với chú ấy là “cậu”?

– Đó là nhân viên đón khách. Chú có trách nhiệm thông báo về khách du lịch đến tòa thị chính. Và ở tòa thị chính, con hãy hình dung rằng tất cả mọi người đều biết các con trai của bố. Còn về vấn đề “anh” và “cậu”, là sự lựa chọn của chú ấy. Giờ hãy đi theo bố. Con còn chưa thấy thứ đẹp nhất đâu.

Khi còn bé, anh đã khiến nhân viên đón khách bật cười khi đặt tên cho phòng tiệc là “Cung điện của nghìn lẻ một giấc mơ”. Những cánh cửa đã rộng mở, phòng sáng choang nhờ một hàng

đèn chùm nhiều nhánh, mỗi chùm đèn có hàng chục bóng đèn sáng quắc, gắn với những ngọn nến. Ánh phản chiếu của chúng xen lẫn ánh sáng mặt trời tràn vào trong phòng qua những ô cửa sổ trên cao khiến cho sàn nhà bằng lát có hình dạng của những con sóng của một khu hồ màu vàng rực. Vài tập hồ sơ nằm rải rác trên chiếc bàn dài nói lên rằng ở đây vừa diễn ra một cuộc họp.

Họ đi vào.

Từ tường tới trần nhà, không có một centimet nào là không được trang trí: cột, tác phẩm điêu khắc, tranh hội họa, dải trang trí, những bức chạm hình đầu người. Bao trùm toàn bộ nơi đa dạng, phong phú và tinh tế này nơi cả những màu sắc của bảng màu đã được sử dụng để kể về lịch sử, là một vẻ yên tĩnh oai nghiêm và đồng thời là sức mạnh vô hạn của những kiệt tác được các họa sĩ vĩ đại thực hiện từ cách đây hơn trăm năm, để rồi âm vang mãi mãi trong ngôi nhà của nhân quyền tiếng nói của quá khứ.

Ở hai đầu của gian phòng là hai chiếc lò sưởi bằng đá cẩm thạch cổ lấy từ thành Carthage. Một cái mang hình bán thân của Marianne, cái kia, nằm trong phần phình ra của tấm gỗ mạ vàng, là huy hiệu chôn Hermine. Trên nền đỏ, tấm áo choàng trắng ngà bay phía sau nó, bình lặng, uy nghiêm, nó bước đi.

Tom dừng lại phía đằng trước.

Ông Aurélien bước vào. Không một tiếng động, ông đến sau lưng cậu cháu trai và đặt đôi bàn tay mạnh mẽ của mình lên đôi vai mảnh dẻ của nó.

– “Thà chết còn hơn bị nhơ nhuốc”, khẩu hiệu của những vị

công tước xứ Bretagne. - Ông nói. - Khẩu hiệu của chúng ta là dành cho tất cả mọi người. Cháu sẽ ghi nhớ chứ?

Tom quay về phía ông nội, ông ăn mặc như thường lệ, không đeo cà vạt cũng chẳng đi giày đánh xi, mặc kiểu nhà quê, kiểu ở nhà ông trong cung điện này. Rồi nó nhìn về phía bố mình.

- Cháu sẽ nhớ! - Nó đáp.

Trong những khu vườn theo phong cách Pháp được sắp đặt một cách thông thái dưới chân lâu đài rất đông người đi dạo. Ở đó, tranh ghép và những bức thảm treo tường được hình thành từ hàng nghìn bông hoa đủ màu sắc ghép lại, dệt tỉ mỉ, tạo thành những bức vẽ hình học đa dạng, viền màu xanh lá cây. Ngập tràn mùi hương, những hương thơm khó xác định, những mùi hương âm thầm lan tỏa nhờ làn gió thoảng, để tỏ lòng tôn kính đối với những bậc tối cao đã mất.

Nhớ đến những ô cửa sổ trang trí bằng những bông hoa đại gần nhà thờ Saint-Pierre, Jean-Rémi mong ước trồng cả một cánh đồng những loài hoa ấy ở Maisons-Laffitte vào cái ngày mà người con gái anh yêu sẽ đến sống cùng anh.

Khi nào thì anh nhận ra là Tom đã biến mất nhỉ? Ông Aurélien vừa chỉ dẫn một hồi lâu cho một nhóm du khách về sự sắp đặt những khóm cây, lúc ấy ông nhận ra sự vắng mặt của thằng bé.

- Theo bố, nó đã quyết định làm con lữ tàu đấy. - Ông bố đùa.

- Điều này làm con ngạc nhiên. - Jean-Rémi đáp. - Tom biết tối nay Cédric chắc chắn sẽ đến đón con ở ga mà.

Những nếp nhăn hạnh phúc trên gương mặt của người ông.

Họ đang đi tìm Tom thì điện thoại di động của Jean-Rémi đổ

chuông: “Tom” hiện lên.

– Thế nào, bố không giữ lời hứa của mình à, bố?

Anh bỗng nhớ lại. Mà làm sao anh lại có thể quên được cơ chứ?

– Này, đừng làm gì cả, bố đến đây!

Một đám đông nhỏ vây quanh cây liễu già, ngày xưa, trên ngọn cây ấy, anh đã giám sát lãnh địa của mình, “tháp canh của anh”, từ chỗ ấy, từ rất lâu trước khi vào học ở trường Kerplouz, anh đã nhận biết được thời gian trôi qua bằng cách nhìn lên bầu trời. - Lòng quá đổi hạnh phúc khi anh nghĩ rằng cái cây này vẫn như thế, phía bên trên đầu những con người giống như nhau, khi màn đêm buông xuống, họ lại chia sẻ với nhau những nỗi sợ tương tự, những giấc mơ hết như nhau.

Trên đỉnh của con voi mamut, sau lớp lá kim mềm mại, người ta thấy có một đứa trẻ.

– Nhìn kìa, nó lên gần đến ngọn rồi, nguy hiểm quá. - Một người phụ nữ lo sợ.

– Vì trèo lên bao giờ cũng dễ hơn trèo xuống. - Bà bên cạnh nhận xét.

– Có lẽ chúng ta phải đi tìm ai đó? - Một người đi dạo gợi ý.

Jean-Rémi lao tới.

Anh leo hết cái thân cây sần sùi, thận trọng chọn những điểm tựa, thản nhiên trước những tiếng gọi đầy sợ hãi vang lên từ phía dưới. Anh lên cao trong những mùi hương của tuổi thơ, màu nâu của vỏ cây, màu xanh mềm mại của lá cây, và phía dưới kia là vị mặn của cái mà người ta gọi là “biển lớn”. Được mời gọi, bị cuốn hút bởi một uy lực khiến anh không thể kiểm soát,

cao nữa lên, cứ cao nữa lên. Anh mười ba, Gwenaëlle chín tuổi. Cô ấy hét lên: “Xuống đi, anh điên à, em báo trước cho anh biết là em sẽ không nhặt những mảnh vụn của anh đâu đấy.”

Những mảnh vụn, điều đó đã thành hiện thực. Cô ấy đã nhặt chúng, tập hợp chúng lại, đưa chúng trở về trạng thái đang hoạt động.

Giờ đây anh có thể phân biệt được những con sóng nhiều màu sắc của những nóc nhà trong thành phố của mình qua những tán lá đang rung rinh trước làn gió đến từ biển khơi. Tom ngồi vắt vẻo trên cành cao nhất có thể leo lên được của cái cây. Jean-Rémi dừng lại phía dưới. Người ta đã uống công khi thuần hóa những con voi mamut, tốt hơn hết là nhớ rằng người ta có thể ngã gãy cổ ở đó, cũng giống như bỏ lại trái tim mình ở đó vậy.

– Bố à?

Cậu con trai cười với anh với một thái độ có chút ban ơn, theo anh là như vậy.

– Bố chỉ đến để nói với con rằng với Maisons-Laffitte, bố đã sẵn sàng.

Chương 25

Lúc bấy giờ, mẹ nói: “Mẹ muốn gặp cả nhà ở phòng khách lúc bảy giờ tối nay. Bố các con và mẹ có chuyện phải nói với các con.”

Trong số “cả nhà”, cô Debbie được tính và không phải là vô tình nếu như Coline được bảo đến ngủ ở nhà bà ngoại Cacquarante; có lẽ nó sẽ gây rắc rối với những câu “tại sao” của mình. Ở tuổi ấy, người ta không hiểu được những câu trả lời và, dù sao đi chăng nữa, người ta cũng không hỏi ý kiến bạn, người ta đặt bạn trước một việc đã rồi với một giọng nói hết sức dục dăng và đầy âu yếm, có mùi bão táp. “VẬY ĐẤY! Bố và mẹ sẽ không sống chung dưới một mái nhà nữa, nhưng điều đó sẽ không cản trở việc bố mẹ yêu con rất nhiều, tất cả vẫn sẽ như trước đây.” Người ta cảm nhận được sự lừa dối mà không thể mở lời, vậy nên người ta núp dưới một tảng đá để không nhìn thấy và khi cuộc sống buộc bạn phải chui ra khỏi đấy, người ta sẽ đi ngang như con cua, càng giương lên, hoặc chẳng có càng nào hết, và bố mẹ sẽ nhờ cậy đến một nhà tâm lý học, ông ấy sẽ quay trở lại dưới tảng đá cùng bạn để tìm kiếm cái mà bạn đã mất, nhưng tình huống xấu đã xảy ra, bạn bị châm chọc khắp mọi nơi; và khi tôi thấy trên đường phố ánh mắt của những

người đàn ông ngồi trên vĩa hè chìa bàn tay ra, tôi tự nhủ rằng đối với họ, cả cuộc đời chính là một việc đã rồi.

Cédric đã nói vào lúc bảy giờ, hơn nữa lại là một ngày trước kỳ nghỉ cuối tuần, cậu không chắc mình sẽ rảnh, liệu họ có thể lùi lại đến ngày mai hoặc vô thời hạn được không?

Mẹ giữ được vẻ bình thản: “Em hy vọng anh tự giải thoát cho anh, anh yêu, chúng ta sẽ nói về lối sống mới của chúng ta. Có những quyết định quan trọng phải đưa ra, cần có ý kiến của hai bố con, Tom và anh.”

Nói đến “lối sống”, lối sống của Cédric và Violaine đã được tưới nước từ khi mẹ chú tâm tới cho đến tuần lễ Phục sinh vừa rồi. Hôm trước, anh ấy đã làm âm ỉ trước cửa căn hộ tầng hai rồi: “Mở cửa ra, tao bảo mày mở cửa ra”, và bà Larivière đã dọa gọi cảnh sát nếu anh ấy còn tiếp tục quấy nhiễu con gái bà ta. Khi tôi muốn nói với anh về việc đó, anh đã thẳng thừng chặn họng tôi: “Mày hãy lo chuyện của mày ấy, thằng con trai của bố ạ.” Dầu cho tất cả những cô gái bò xuống dưới chân anh ngay khi anh búng ngón tay, tôi vẫn thấy rõ anh bất hạnh. Tôi nghĩ cơn bão đã chia cắt đảo Ile aux Moines làm đôi để chia cắt những người đang yêu nhau, một người trên đảo Izenah, người còn lại trên đảo Artz, và tiếng thở dài của họ không phải là thứ mà tôi nghe thấy, mà đó là tiếng cười của Cédric đang cuộn trong những con sóng nơi anh ta đang bị nhấn chìm.

Dù thế nào đi chăng nữa, tối nay, thứ sáu, tất cả sẽ có mặt đúng giờ ở phòng khách, thậm chí cả Sapritch bởi cuộc sống của một con chó phụ thuộc vào cuộc sống của chủ nó, vì vậy nó sẽ cảm nhận được lối sống sẽ thay đổi trước tất cả mọi người. Và từ khi bắt đầu công việc mới của mình, bố đi làm sớm hơn và trở về

nhà muộn hơn, mang theo cả những mùi khác trước, thậm chí có thể có cả mùi của hạnh phúc, Sapritch tự hỏi liệu có phải bố đang vô tình bỏ rơi nó, dù cho bố giải thích với nó rằng hết sức đơn giản là vì bố không có quyền được dắt cái bịch lông của mình lên tàu RER, không hề có ý định xấu nào được che đậy cả. Để thể hiện là nó không tin, nó đã làm một việc để gợi lại quá khứ, nó mang cho bố chiếc cà vạt cũ với hy vọng tất cả sẽ trở lại như trước.

Cô Debbie đã cởi tạp dề. Cô ấy mặc chiếc váy bằng vải madrát màu vàng cam, giống như những bông hoa mùa này ở Vannes. Cô nói cô thích đứng hơn. Việc ngồi giữa chúng tôi trong phòng khách vốn không phải là lãnh địa của cô ấy khiến cô ấy gò bó, nhưng mẹ đã buộc cô ấy ngồi xuống bằng cách nói rằng cô thuộc về gia đình này, vậy là cô đã ngồi xuống mép của một chiếc ghế gần cửa: xin hãy thứ lỗi cho tôi ngồi đây.

Cédric, anh ngồi trên bậc thang dẫn lên ban công có mái che, bố và tôi ngồi trên tràng kỉ, mẹ, trong trang phục váy áo màu oải hương, mặc quần tất và đi giày gót thật cao, ngồi trong chiếc ghế bành đối diện. Hoàn toàn giống như lần đầu tiên người ta nói về việc ly hôn. Thật buồn cười, theo thói quen, người ta luôn ngồi vào cùng một chỗ để tránh không tệ hơn nữa.

Mẹ đã hỏi ý kiến bố, bố thể hiện sự “đồng ý” bằng cái gật đầu và mẹ là người bắt đầu. Mẹ có giọng nói của một nữ luật sư, vô cảm như một cái máy, giống như một tấm kính ngăn giữa mẹ và chúng tôi, và đích thị là họ đã đi ra từ nhà ông Bernard, luật sư của họ.

Lối sống mới, đó là từ khi bố nộp đơn xin thôi việc cho ông ngoại và đi làm ở Maisons-Laffitte. Vì không thể cáng đáng được

phần phí tổn cho căn hộ của mình, bố sẽ buộc phải ra đi.

– Vậy là mẹ quyết định sẽ ở lại đây với các con, chính vì thế mẹ...

– Bố ơi? - Cédric vừa nói vừa giơ ngón tay và chặn lời mẹ. - Con có thể hỏi bố một câu được không?

– Tất cả những câu con hỏi, con trai của bố, bố sẽ trả lời.

– Khi bố gửi đơn xin thôi việc tới ông ngoại, ông đã đề nghị cho bố được nghỉ việc theo theo chế độ. Chính bà ngoại Cacquarante đã nói với con như vậy. Tại sao bố lại từ chối? Lương trả trong một năm, thêm phụ cấp, tất cả mang lại cho bố một món kha khá. Đáng ra bố đã không bị trắng tay như một kẻ khổ rách áo ôm. Điều ấy sẽ cho phép bố nhìn về tương lai một cách bình thản.

– Bố không coi mình giống một kẻ trắng tay, cũng không giống một kẻ khổ rách áo ôm. - Bố đáp lại với một nụ cười bình thản. - Chúng ta đồng ý với mẹ con là bố sẽ quay lại đây chừng nào bố muốn. Mặt khác, hình như bố đã giải thích với các con rằng bố đã quyết định sẽ không “nhìn về tương lai” nữa, mà là hành động trước.

– Có chuyện người ta đổi ý cơ đấy. - Cédric chế nhạo, nhưng hình như là bố hài lòng.

– Vậy là anh đã quyết định rồi.

Điều ông chủ nói hằn khiến Sapritch rất hài lòng vì nó đã rời đôi giày bát-két của tôi để đến ngồi trên đôi giày của bố và nói: “Tôi tin ông chủ” bằng đôi tai của mình. Thêm vào đây, nó đã thả ra một “cục gió” thỏa mãn thật to. Nhà Chevalier đã gọi những quả rầm như vậy. Những quả to “gió lớn”, những quả

nhỏ “gió hiu hiu”.

– Chúc thuận buồm xuôi gió. - Cédric nói và tất cả mọi người cùng cười, trừ mẹ.

– Mẹ có thể tiếp tục mà không bị cắt ngang được không? - Mẹ cầu nhàu.

Cédric lấy chiếc iPhone của mình ra: “Con đặt chế độ rung”, và mẹ ngược mắt lên trời.

– Mẹ đã quyết định ở lại đây và yêu cầu được quyền nuôi các con.

– Rung rồi! - Cédric hét lên. - Xin lỗi lại lần nữa con cắt ngang, mẹ yêu quý, về việc giữ bọn con, con nghĩ gần mười tám và sắp mười ba tuổi, bọn con có ý kiến riêng của mình.

Lần này, mẹ không nổi cáu và tôi nghĩ chúng tôi đã đi vào phần trọng yếu của vấn đề, ở đó có đổ máu.

– Thì trong một trích lục ly hôn, tất cả phải được ghi lại trên giấy trắng mực đen và các con vẫn còn vị thành niên. Dĩ nhiên, không phải là các con buộc phải ở với mẹ. Mẹ chỉ nghĩ các con sẽ thích không phải xa trường học của mình. Lẽ nào mẹ đã nhầm?

Tôi nhìn bố. Bố cười với tôi. Tôi nghĩ tới lâu đài Hermine, đến sự xỉ nhục, tôi nói chen vào.

– Con thì con quyết định sống với bố ở Maisons-Laffitte!

– Còn con, con làm hòa thượng. - Cédric nói.

Mẹ nhìn chằm chằm vào tôi như thể không tin vào tai mình. Điều đó khiến lòng tôi nặng trĩu. Nhất là vì mẹ không trả tiền cho cái niềng răng mới của tôi.

– Đợi đã, Tom! Nếu con sống ở Maisons-Laffitte, con sẽ phải

chuyển trường. Có Chúa mới biết được con sẽ tìm được gì ở đây. Con sẽ mất các bạn của con. Con đã suy nghĩ kĩ chưa?

– Các bạn, dù sao đi chăng nữa con cũng chẳng có nhiều. Và ở Maisons-Laffitt có những trường học tốt: ba trường.

– Tôi thấy là mọi người đã có âm mưu rồi. - Mẹ nói với bố bằng một giọng khó chịu.

– Tỉnh ngộ đi, Olivia. Đó là lựa chọn của Tom. Nhưng tôi cũng không giấu cô là tôi vui mừng vì quyết định của con.

– Vì lâu đài đang chờ đợi họ, chúng ta hiểu được niềm vui của họ mà. - Cédric cười khẩy.

Mẹ đứng dậy. Mẹ đứng yên trước mặt bố.

– Việc ấy? Việc ấy không phải là một âm mưu sao, biết đâu đây? Anh đã có giải pháp và tất cả mọi người đều biết trừ tôi sao?

– Đó là từ hôm qua: một ngôi nhà được ông chủ của tôi cho mượn để đổi lấy việc sửa sang lại cho ông ấy.

Bố cũng đứng dậy. Bố nhỏ bé hơn nhiều so với mẹ với đôi giày cao gót, song điều ấy không còn quan trọng nữa.

Bố đi đến dưới cầu thang. Cédric leo lên thêm một bậc.

– Không phải là một tòa lâu đài, Cédric, mà là một ngôi nhà khá rộng đủ để mỗi con của bố có một phòng. Mọi thiện ý đều sẽ được hoan nghênh để làm cho ngôi nhà trở nên thoải mái.

– Anh muốn nói rằng anh trông cậy vào các con trai anh để giúp anh sửa lại căn nhà tồi tàn của mình à? - Mẹ như nghệt thở.
- Anh có lẽ đã quên rằng Tom còn chưa kết thúc năm học và Cédric một tháng nữa sẽ thi tú tài?

– Một chút tĩnh tâm trước những kỳ thi quan trọng có thể sẽ bổ ích đấy.

– Đối với việc tĩnh tâm, cần phải nói rằng ở đây chúng ta đã được hưởng rồi. - Cédric vừa gầm lên vừa nện gót giày xuống những bậc cầu thang, như hét lên với Violaine: “Cô mở cửa cho tôi hoặc là tôi phá hỏng tất cả đấy.”

– Thế còn Coline? - Cô Debbie hỏi.

Người ta đã quên mất cô. Tất cả quay về phía cô.

– Coline vẫn sẽ ở lại đây với chúng ta, tất nhiên rồi. - Mẹ đáp.

– Còn khi bà không có nhà thì sao ạ?

– Thì cô vẫn cứ làm như thường lệ.

– Thường thì khi bà đi công tác, đó gần như một nửa thời gian của tháng, Coline đã có bố. Buổi tối, nó rình đợi tiếng động của thang máy ở gần cửa. Nó cười khi ông chơi trò ngáo ộp. Thường thì ông là người cho nó ăn xúp. Nó không muốn ngủ trước khi ông kể chuyện cho nó nghe. Tôi sẽ làm gì nếu ông Jean-Rémi không còn ở đây nữa?

– Đợi đã, tôi đang mơ! - Mẹ cự lại. - Ngáo ộp, kể chuyện, chúng ta đang lên kế hoạch sống, không phải đang sáng tác thơ.

Đến đây, cô Debbie cười.

– Nếu bà cho phép tôi nói thì ở đảo Martinique, người ta nói rằng các nhà thơ có khả năng biến cửt thành hoa.

– Thơ ca muôn năm! - Cédric vỗ tay và anh ta cũng đứng dậy, và giờ thì tất cả mọi người đứng, trừ tôi.

– Cédric, bố xin con đấy. - Bố năn nỉ.

Mẹ đến đứng trước mặt cô Debbie.

– Cô sẽ không nói với tôi là cô cũng như Coline sẽ tốt hơn nếu ở Maisons-Laffitte chứ?

– Có đấy, thưa bà. - Cô Debbie đáp.

– Thôi ngay những câu “thưa bà” của cô đi.

Mẹ bắt đầu đi đi lại lại trong phòng khách để lấy lại bình tĩnh. Thậm chí mẹ còn đi tới tận dưới phần ban công có mái che, tận trong cùng, ở một góc trông giống như một tổ chim. Tôi thấy đau. Chính là đôi mắt của mẹ. Đôi mắt ấy nói lên rằng điều này có thể xảy ra cả với những người lớn, những người tự cho mình là người mạnh mẽ nhất khi bị đặt trước một việc đã rồi.

Mẹ trở lại phía cô Debbie và đến đây, mẹ cười, giống như Cédric khi anh ta gọi cô Debbie là “Débile”.

– Hình như cô quên mất một chi tiết. Nếu cô đến đó – điều ấy là không được phép — ai sẽ trả lương cho cô? Cô có tưởng tượng tôi sẽ thế nào không? Mà tôi tin là cô biết lương của ông chủ... của cô còn thấp hơn lương cô được nhận ở đây, và ngoài ra, cô xứng đáng được trả đủ.

– Nếu tôi tới đấy, đó cũng đúng là lúc mà con bé tập thích nghi. Và tôi cũng sẽ không yêu cầu được trả lương. - Cô Debbie trả lời. - Coline đến tuổi đi học rồi. Nó không ngớt đòi được đến trường. Vú em không còn là người cần thiết cho nó nữa, mà là những người bạn.

Cô quay về phía Cédric và tôi. Cô dùng tay vuốt vuốt cái váy màu vàng cam cho phẳng và việc này tạo thành tiếng động của lá cọ. Cô dè dặt nói:

– Dù sao thì tôi cũng đã có ý định quay về đảo Martinique trước khi hết năm.

– Cô sẽ đưa cháu đi chứ? - Cédric gần như hét lên.

– Cháu có thể đến khi cháu muốn, anh chàng ạ. Và cả hai người nữa, cô nói với bố và tôi. Không phải với mẹ, mẹ đã đi mất rồi.

Ở Vannes, khi mẹ cười trong điện thoại lúc hạ nhục bố, tôi đã tự nhủ rằng tôi sẽ không bao giờ quên. Vậy mà điều này đã bị xóa nhòa. Vậy mà tôi thấy đau vì mẹ.

Vì lẽ, mặt tỉnh queo, chính bố là người đang thắng.

Chương 26

“**C**ăn nhà tồi tàn” nằm giữa công viên, đại lộ Benjamin-Constant, tác giả của một “best-seller”^[21], Adolphe, mà tôi có lẽ sẽ đọc khi tôi có thời gian để biết rõ hơn về chốn mà tôi đã ấn định làm nơi ở. Ấn định, có nghĩa là chọn lựa.

Đó là ngôi nhà có người bảo vệ là một lão bà bằng đá cối, nghĩa là bằng đá tảng, hoàn toàn không phẳng để có thể vuốt ve. Ngôi nhà núp sau một rào chắn bằng sắt rèn, nó hét lên “hãy chú ý” bằng một giọng han gỉ khi người ta đẩy nó. Mái ngói hiện ra, những cánh cửa nhỏ màu xanh lam đã được cọ rửa nhờ nước mưa, bếp và phòng khách ở tầng trệt, bốn phòng ngủ và một phòng tắm có bồn tắm, chân giống chân sư tử ở tầng trên, thêm một tầng nóc mà chúng tôi sẽ đòi lại từ lũ nhện khi nào chúng tôi có điều kiện để mở rộng.

Giấy bị bong, những lớp vảy bong từ trên trần nhà rơi xuống, nước lục ục trong đường ống, nhưng bố nói rằng ngôi nhà này có thứ cốt yếu: một tâm hồn. Người ta cảm nhận được rằng nó đã che chở cho những cuộc đời. Nếu nhắm mắt lại, bạn sẽ nghe thấy những tiếng cười, những tiếng cãi vã, một gia đình. Những đứa trẻ chạy trên mặt sàn. “Bớt ồn ào đi một tí nào”, một giọng khó chịu cầu nhàu. “Hãy để cho chúng được tận hưởng cuộc

sống, anh yêu”, giọng khác đáp lại. Người ta cũng nghe thấy cả tiếng khóc, đó là chiến tranh. Những cái cây tựa những ngôi nhà, quá khứ đã trú ngụ ở đây; chúng cũng khóc khi người ta đồn chặt chúng, và cả khu rừng than vãn xung quanh.

Khu vườn màu xanh. Ngự trị khu vườn là một cái cây có tên “ngôi sao xanh”, cái cây đã nói lên điều ấy. Ở đây cũng có cả một cây đinh tán đầy những chùm hoa màu trắng rơi vào cốc của bạn khi bạn hóng mát dưới bóng của nó. Phần còn lại là cỏ dại. Cỏ dại, tôi rất thích. Đó là một khu vườn nhỏ xíu, nhưng điều ấy không hề quan trọng vì nó nằm giữa công viên rộng một trăm bốn mươi tám hecta, nơi bố tôi sẽ làm việc và chúng thuộc về chúng tôi giống như những khu vườn của lâu đài Hermine ở Vannes.

Công việc của bố là theo dõi tất cả những gì được trồng: trên các đại lộ, lối đi, trên những quảng trường, quanh các bể có những chú cá màu đỏ đang bơi mà người ta cấm không được câu. Bố có một nhóm người làm việc dưới quyền của bố, và vì bố không thể xoay sở bằng cách đi bộ được, nên điều kỳ cục nhất là trong đời bố chưa từng bao giờ lái xe nhiều đến thế.

Trong lãnh địa của mình, cũng có cả những “khu bảo tồn”, giống như người ta nói về thổ dân châu Mỹ, trừ phi là thiên nhiên sẽ mọc theo ý của bố. Bố đã kể với tôi rằng điều này sẽ khiến cho em gái của chú Jacques, bạn của bố ở Vannes, hài lòng. Cô ấy tên là Gwenaëlle, cô ấy bảo vệ những cây cỏ dại, chúng tôi đã thấy rất buồn cười về chuyện này.

Người cười to nhất, đấy là Sapritch kể từ khi nó chuyển đến ở tại Maisons-Laffitte. Ở Neuilly, nó không được quyền ra ngoài mà không có dây dắt – tại sao không rọ mõm nhỉ? – và mọi

người lách qua nó để tránh cái pháo đài lông này mà không thấy được ở bên trong con vật khổng lồ ấy là một trái tim dịu dàng. Ở đây, nó có cả một đại lộ và nó đã làm quen được với rất nhiều bạn, trong đó có một con mèo hoang mà nó đã cùng chia sẻ bữa ăn của mình và ngủ trong bộ lông của nó. Hiện tại, tôi chỉ đến đây vào cuối tuần, tôi giúp bố sửa lại phòng của mình. Kỳ thi tú tài sẽ phải trưng dụng hết những phòng học của trường, tôi được nghỉ hè ngay từ giữa tháng Sáu và tôi sẽ đi đi về về giữa Neuilly và Maisons-Laffitte để làm những việc đó một cách kín đáo, không để mẹ biết.

Hôm nay là chủ nhật. Coline ở nhà bà ngoại, bà hứa đưa nó đi Guignol. Cô Debbie tranh thủ đến làm quen với ngôi nhà. Cô ấy đi tàu RER đến ga, ở đó bố đang đợi ở trong một chiếc xe tải con màu xanh, đồng phục cùng màu.

Cô rất thích ngôi nhà. Cô hiểu tâm hồn của nó và thấy nhẹ nhõm khi nhận ra rằng ở đây không có một bóng ma nào trú ngụ. Sống trên một hòn đảo, điều đó khiến người ta trở nên mê tín, gần giống những nàng tiên cá.

Sau phần thăm quan, chúng tôi tổ chức ăn uống ở trong vườn, sau bố quay lại với công việc của mình. Không có ngày lễ dành cho thiên nhiên, thậm chí cả những ngày mà thiên nhiên sợ nhất. Bọn phá hoại cạo vỏ những cái cây của bố, ăn trộm hoa và vứt đầu mẫu thuốc lá ở bất cứ nơi nào. Chưa kể những người đi dạo không thêm chú ý đến các thùng rác và rải vỏ chai cùng giấy nhầy dầu mỡ khắp nơi.

Cô Debbie đã đo kích thước cửa sổ để làm rèm. Chúng tôi sẽ cùng đi chợ mua vải. Mỗi người sẽ chọn màu cho mình, tôi, màu xanh lam. Cô ấy sẽ mượn cái máy khâu của cô bảo vệ và việc đó

cứ như đã được định trước, ở Martinique, cô sẽ làm thợ may!

Năm giờ. Trong khi chờ bố quay về đón để đưa ra ga, chúng tôi ngồi xả hơi ở dưới gốc cây đình tán và vừa uống nước ép táo tìm được trong tủ lạnh vừa thưởng thức những chiếc bánh phủ sôcôla mà cô ấy đã tự tay chế biến nhân dịp này.

Chúng tôi đã để phần riêng sang bên cạnh cho người đang đi làm.

Tôi thấy lòng nao nao.

– Tại sao cô lại đi khỏi đây, cô Debbie? Cô có thể tìm được một công việc khác ở đây mà.

– Đã đến lúc cô phải về rồi, anh chàng ạ.

– Cô sẽ làm gì ở Martinique? Cô sẽ lấy chồng và sinh con à?

Ở tuổi ba mươi lăm, người ta vẫn có thể làm việc ấy. Nếu là họ, tôi rất muốn được như mẹ.

Cô ấy nhìn ra xa. Cô nhìn hòn đảo của mình, biển cả, những cây dừa trên cát trắng. Cô nhìn những bức ảnh trên bàn ngủ của mình, đầy những người không phải là chúng tôi và họ ra hiệu cho cô hãy quay trở về bên một ngôi nhà bằng gỗ, mái màu đỏ.

– Có thể.

– Cô có người yêu chứ?

– Chú ấy đi rồi.

Cô cho rằng đảo Ile aux Moines, lúc nào cô cũng nghĩ về nó, đó là phương sách cuối cùng của cô.

– Biển cả đã lấy mất chú ấy của cô à?

– Đó là một người phụ nữ khác. Vậy nên cô mới đến chăm sóc các cháu cho khuây khỏa. Và với toàn bộ số tiền mà cô để ra

được nhờ có mẹ cháu, cô sẽ có thể mua được một ngôi nhà riêng cho mình.

– Và khi nào cô sẽ đi?

Cô chỉ tờ giấy, trên đó cô đã viết các số đo.

– Khi tất cả các phòng đã có đủ rèm che. Và khi Coline đi học.

– Cô nghĩ mẹ sẽ đồng ý để Coline đi học ở đây à?

– Mẹ cháu đi công tác rất nhiều. Đó là cuộc sống của bà ấy. Cháu xem, bà ấy đã lại đi rồi. Nhưng điều này không ngăn được bà ấy có một trái tim.

Từ lúc tôi nhìn ánh mắt của mẹ khi tôi nói với mẹ tôi muốn sống với bố, tôi không còn biết mình đang đạt được gì với cái tôi của mình nữa.

Cô ấy nắm tay tôi.

– Tom, cô có điều này muốn hỏi cháu.

Tôi rút tay lại. Như thể tôi không nhìn thấy cô lại gần!

– Cháu sẽ phải để mắt đến anh cháu.

Lúc này, tôi bật cười.

– Cédric à? Anh hơn cháu năm tuổi. Và mỗi lần cháu cố gắng nói chuyện với anh, anh đều chặn họng cháu. Từ khi cháu từ Vannes trở về, anh gọi cháu là “thằng con trai của bố”.

– Cédric đang đau khổ, Tom. Cô nàng Violaine đã bỏ Cédric rồi.

Không để lại địa chỉ. Mẹ con bé không thể không nói điều đó cho cả tòa nhà nghe. Con bé sẽ ôn thi tú tài ở “xa những ảnh hưởng xấu”.

– Thế tại sao cháu lại là người phải để mắt đến anh?

– Bố cháu hiện đang sống ở đây. Bà ngoại cháu... cháu biết rồi đấy. Ông ngoại cháu thì lại quá e dè.

Tôi cười còn to hơn.

– E dè, ông cháu á? Có thể cô không biết rõ về những xưởng ô tô của ông. Tất cả mọi người đều gọi ông là “ông tướng”. Vậy ông de Gaulle có e dè không?

– Tất nhiên! Ông cũng giống như tất cả những người đàn ông khi phải phơi bày trái tim của mình ra.

– Bởi thế mà trên đảo Ile aux Moines, chính phụ nữ là người cầu hôn đàn ông?

– Điều đó không thay đổi. Ngày nay vẫn vậy, khi một người phụ nữ muốn một người đàn ông, thì chính cô ta là người cầu hôn, theo cách riêng của cô.

– Và cũng chính người phụ nữ sẽ là người trốn chạy? Theo cách của cô ta? Khi họ thấy chán gã đàn ông của mình? Giống như mẹ và Violaine à?

– Có những người ở lại, anh chàng ạ.

Vậy đấy! Tôi ném cái cốc của mình vào trong đám cỏ. Tôi không muốn cô ấy gọi mình là “anh chàng”, giống như trong bài hát bỏ đi của cô mà trước đây tôi thấy hay: “Vĩnh biệt, Cô nàng, than ôi, than ôi, sẽ là mãi mãi.” Tôi không yêu quý cô nữa. Hãy nói điều đó đi, rằng cô sẽ bỏ rơi chúng tôi! Hơn nữa, cô đã làm hỏng ngày hôm nay của tôi. Tôi nghĩ rằng tôi đã chỉ dẫn cho cô trên tàu RER. Không có tôi, cô sẽ còn ở đấy, cô Debbie-débile ạ.

– Cháu chỉ phải quan tâm tới Cédric thôi. Theo như cô được biết thì những cái rèm còn chưa xong.

Tôi chỉ cần nhà tồi tàn đã mục nát, khu vườn thảm hại, khoảng đất hoang bao quanh.

– Dù sao thì cháu cũng sẽ sớm ở đây thôi. Và Cédric sẽ không bao giờ đặt chân tới đây. Ở đây không có cái gì anh thích cả, trừ những con ngựa, và những con ngựa thì anh ấy có thể có bao nhiêu tùy thích ở Neuilly, thêm vào đó là việc học hành nữa.

– Có thể Cédric đang hiểu được là cái mà cậu ấy thích không đủ để lấp đầy trái tim. - Cô Debbie thở dài.

– Tại sao lúc nào cô cũng nói về trái tim thế?

Cô ấy giam tôi trong đôi mắt dịu dàng của mình.

– Đừng có nói với cô rằng cháu không cảm nhận được trái tim của cháu đây.

– Cháu vẫn luôn cảm nhận đây. Thậm chí việc ấy khiến cháu thấy phiền phức.

Tôi muốn nói bậy. Tôi cảm thấy mình bị lừa dối. Hơn nữa, tôi biết rất rõ thứ khiến tôi sợ. Trong khu vườn có những cây cỏ dại, còn ở đó, từ cỏ chỉ ở số ít, nó khiến người ta trở nên điên khùng khi hút nó. Tôi ngửi thấy mùi của cỏ trong phòng của Cédric. Tôi thấy đôi mắt của anh đỏ như màu của những con cua mái chèo mà bà nội đã cho vào món canh sò để tạo vị cho món ăn.

Tôi e món ấy là nấu để cho anh, và vì vậy mà là anh trai tôi, tôi không hiểu tại sao không phải là một ngày nào đó thứ đó cũng dành cho tôi.

Rồi có những tiếng chó sủa vui mừng trên đại lộ Benjamin-Constant, giọng của bố ở phía sau. Một con sói bằng lông thú lao vào tôi và nhún chìm tôi. “Cậu có yêu tôi không?” Sapritch

hỏi. Cô Debbie nhúu màỵ đợi câu trả lời của tôi. Tôi trả lời: có.
Cả cho Cédric nữa.

Không chân thành.

Chương 27

Tất cả đều có bước khởi đầu. Sáng nay, lần đầu tiên trong đời, tôi đã làm cho một người phụ nữ phải khóc, tóm lại là một cô gái: Anne-Charlotte.

Lần đầu tiên, không phải tôi là người cổ hống ghen ngào, lòng thất lại, chân bị chặt, lặng câm, bất lực, chìm ngấm. Ngược lại, tới lượt tôi là người dang tay cứu vớt, lau nước mắt, vực lại tinh thần vì lẽ tôi là nguồn cơn của những tổn hại.

Khi tôi thông báo với cô nàng rằng tôi sẽ bỏ ngôi trường mà chúng tôi cùng học từ khi bắt đầu đi học để đến một ngôi trường ở Maisons-Laffitte, nơi tôi sẽ đến ở cùng bố tôi, một trăm năm mươi hec-ta để quản lý, một tiểu đoàn những người làm vườn dưới quyền của bố, tôi thấy đôi mắt cô nàng sừng lên sau mắt kính, chưa kể là đôi môi đang run run.

Dẫu vậy cô ấy vẫn nói được câu: “Vậy là tớ sẽ chỉ có một mình à?” và điều này khiến tôi ấn tượng bởi người ta nói về những người vị thành niên cứ như là chúng buộc phải đi thành lữ, thành đàn, thành băng đảng, đôi khi hoang dại, mà quên mất những người cô đơn đang giữ khoảng cách, không có những vấn đề rõ ràng, cho tới một ngày mà, để trả thù những kẻ không nhận thấy gì hết, họ rút súng các-bin ra và bắn vào giữa cả đám.

Tôi không nói thay cho Anne-Charlotte, dù bố cô ấy là quân nhân.

Tôi đã hứa sẽ báo cho cô ấy mỗi khi tôi qua Neuilly để thăm phần gia đình còn lại. Đôi mắt cô nàng đã khô. Chúng khô nhanh hơn khi ở trên người những cô gái, những kẻ tò mò bẩm sinh.

– Nhưng mẹ cậu, bà sẽ đến sống ở New York với ông Da đen của bà ấy à?

– Ông Da đen của bà ấy, đó là chuyện cũ rồi.

Tuy nhiên không vì thế mà tôi cảm thấy thật ngu ngốc vì đã bịa ra như vậy để khoe khoang thành tích của mình, tội nghiệp mẹ!

Ngoài Anne-Charlotte, người duy nhất mà tôi thấy buồn khi rời xa là cô Julie, cô giáo dạy môn tiếng Pháp, đặc biệt là vì đây là môn giỏi nhất của tôi và cô đã cho tôi những điểm số cực cao, giúp tôi dễ dàng lên thẳng lớp bốn ở Maisons-Laffitte.

Từ khi Coline không có bố cũng chẳng có Sapritch, sự trở lại của tôi là thứ mà nó rình đợi ở cửa và nó lao vào trong vòng tay tôi như thể tôi là người duy nhất còn lại với nó kể từ khi chuyện đã rồi. Tối nào bố cũng gọi điện cho nó, vào máy cố định để sóng điện thoại không ăn mòn não của nó, kết quả là nó khóc khi bố dập máy bởi vì nó còn chưa có được nụ hôn thực sự của bố, và dĩ nhiên rồi, tôi là người áp vào má nó, trong lòng tự hỏi sẽ kể cho nó nghe điều gì mà không lừa dối con bé đây.

Hôm nọ, nó bị rụng một cái răng. Nó nghĩ con chuột nhỏ đã để lại đồng xu một euro dưới cái cốc thay cho cái răng đó. Thậm chí nó còn nói rằng nó không nghe thấy tiếng con chuột. Điều

này khiến tôi nhớ đến Filou ở Vannes, nó vẫn tin vào những cái chuông của lễ Phục sinh, và nhìn Coline ngẩng nhìn kho báu của mình, tôi đã nghĩ bà nội có lý, có những điều ảo tưởng rất đẹp, chúng sắp sẵn niềm vui sau này cho bạn.

– Không phải tình cờ cháu đang lớn đấy chứ? - Cô Debbie lưu ý với vẻ tinh nghịch khi tôi nói với cô ấy rằng tôi đã thay đổi ý kiến. Đó không phải là do tình cờ và điều này chỉ khiến tôi hài lòng một nửa.

Dù sao thì tối nay, khi tôi trở về, chính cô là người rình đợi tôi. Đầu tiên, cô đặt một ngón tay lên môi, sau đó cô chỉ vào cửa buồng của mẹ. Để tranh thủ thời gian, dẫu tôi đã biết là không thể, tôi vẫn hỏi rất nhỏ: “Mẹ về rồi à?”. Cô Debbie mở to mắt. Tôi đã hiểu, tôi đã hứa, tôi đến đó.

– Vào đi và cứ tự nhiên như ở nhà mày nhé. - Cédric nói.

Cửa sổ mở to vì cái thứ mùi không ai là không biết. Vả lại, mùi đó cũng không đánh lừa được bố mẹ của Violaine. Cũng chính bởi cô ta, đôi mắt thêm đỏ ngầu và đồng tử giãn hơn ra, họ đã đưa con của mình gái tránh xa tên quái vật, kẻ có nguy cơ sẽ làm cô ta lây nhiễm mà không tự hỏi, dĩ nhiên rồi, là liệu con bò câu trắng có không phải là kẻ đã bắt đầu trước hay không?

Anh buông mình xuống “giường của hoàng hậu”, chiếc iPhone trên bụng, gạt tàn và thuốc lá ở bên cạnh, thật bừa bộn, anh thậm chí còn chưa cởi đôi giày bát-két ra.

Anh giờ cho tôi điều thuốc đang cháy dở của mình.

– Làm một hơi chứ, thằng con trai của bố?

Tôi nguyên rửa cô Debbie và đi ra ngồi xuống ghế băng mà không đáp lại. Dù cho cánh cửa trượt của tủ treo quần áo đang

đóng kín, tôi vẫn có thể nhìn thấy những bộ “quí cô danh dự”, những đôi giày của mẹ trong đó. Tôi đã tưởng rằng mẹ sẽ dọn sạch, mà không! Chúng vẫn ở đấy, rất thẳng hàng, và những đôi đẹp nhất là những đôi viền vàng làm cho cổng an ninh ở sân bay kêu vang, chúng không còn kêu quá to trong đầu tôi nữa. Vả lại, tôi đã quên ngắm nhìn dấu vết của những chiếc máy bay còn tụ lại trên bầu trời, tôi thích đường viền của những con sóng ở Conleau hơn, những con sóng ào thở dài dưới chân tôi, “trông cậy vào chúng tôi để không bị biến mất”, và cũng chính ở đó, tôi nghĩ cô Debbie có lẽ sẽ nói rằng tôi đã lớn.

Cédric ấn bẹp phần đầu lọc trong cái gạt tàn và cầm iPhone lên.

– Tao vừa nhận được một tin nhắn thượng hạng. Mà có quan tâm không?

– Tin nhắn của mẹ à?

– Mà có ngu không đấy? Lại đây mà xem.

Tôi ngồi xuống mép giường, nếu có cũng chỉ một bên mông. Anh để chiếc iPhone ở giữa hai chúng tôi, anh bắt đầu lướt bằng đầu ngón tay và không phải mẹ hiện lên, đó là Violaine và anh, một bức ảnh khi họ còn đang yêu nhau và họ gửi cho nhau những lời JTM^[22] ngu ngốc suốt cả ngày.

Ngón tay của anh lui xuống dưới và một tín nhắn hiện lên: “Anh vẫn không hiểu à, đồ ngu? Hãy thôi theo đuổi tôi đi. Kết thúc rồi.”

Tôi ngừng thở. Cédric cười: tiếng cười khiến tôi khiếp sợ.

– Một lời khuyên nhé, nhóc con! Đừng có bao giờ bám lấy, chúng bọn chúng ghét đấy.

Ngón tay anh lướt ngoằn ngoèo trên màn hình. Tôi muốn chuồn. Anh kết nối Facebook, trên đó bạn có thể kể về cuộc sống của mình với tất cả mọi người, đôi khi bạn khiến mình bị sập bẫy, khi bạn hối hận thì đã quá muộn rồi, không thể xóa đi được và bất cứ ai cũng có thể dùng nó để chống lại bạn.

– Chúng mình chuẩn bị xem toàn bộ bộ phim nhé. - Anh nói âm ỉ. - Từ tình yêu sét đánh cho tới khi đổ vỡ nhé. Bắt đầu rồi!

Đó là một bộ phim bại hoại: tin nhắn, ảnh và video “trước” và “sau”. Những nụ cười, những sự đe dọa, những ánh mắt mắt dịu dàng, những ánh mắt giết người. Violaine và anh trai tôi kết thành một cặp, hãy nhìn xem họ đẹp và họ yêu nhau biết nhường nào. Violaine một mình, vẫn cười, vẫn nháy nhót.

– Tao đợi cô ta giới thiệu thằng kế vị tao với tao. Chắc chắn không lâu đâu. Đây, mày thấy không, bọn chúng đang xếp hàng đây? Chuyện này nói lên điều đó.

Tiếng cười đùa om sòm: âm nhạc hỗn độn. Tiếng vỗ tay: âm nhạc trò hề, linh tinh, bất cứ ai, tất cả trừ anh, trừ cô ta và anh.

Tôi nhắm mắt lại, thậm chí không chắc là anh có nhận ra điều đó không.

– Sẵn sàng cho quyển sổ chia buồn chưa? Mày biết đấy, giống như đám tang ở nhà thờ, trừ việc là bọn chúng không khóc, bọn chúng cười đến vỡ bụng: đẹp cho cái mặt thớt của mày.

– Thôi đi, Cédric!

Tôi hét lên. Giống như thể người ta bắn vào anh từ tứ phía không để anh có thể tự vệ. Một con chim đại bàng bị lũ chuột ăn thịt. Tôi lại nhìn thấy Violaine khi chúng tôi gặp nhau trong cầu thang, rất thẳng thắn, rất có hạng. Tôi không tin vào mắt mình.

– Không phải cô ta.

– Đúng đây, là cô ta. Cần phải sống đúng thời đại, ông cụ ạ, trên net, đó là net. Không có chỗ cho tình cảm. Mà không vào miệng người khác được, mà không thể làm vậy bản lớp trang điểm bằng những dòng nước mắt được.

Anh xoay cái máy điện thoại của mình lại.

– Giờ thì cho một lời khuyên đi: tao lưu hay không lưu lại đây?

Khi lưu lại, người ta có thể chiếu lại bộ phim hàng trăm nghìn lần, để vui đùa hoặc để dẫn vật nhau. Tôi lại hét lên:

– Anh xóa hết đi, anh bỏ mặc con điểm đó đi, anh sẽ tìm được người khác.

– NHƯNG ĐÓ LÀ CÔ GÁI DUY NHẤT! - Anh ta gào lên còn to hơn tôi.

Điều này khiến tôi đau xót. Dẫu rằng tôi ghét vậy, nhưng tôi vẫn thích khi anh ấy cười nhạo hơn. Tôi không biết phải nói gì. Mà sẽ không còn gì để nói khi mà buộc phải nói, mà chỉ mong được ẩn náu và không cử động trong lúc chờ đợi chuyện đó trôi qua và khi biết sẽ không trôi. Tôi vừa nắm chặt chiếc điện thoại di động trong túi để lấy dũng khí vừa nhớ lại lúc bố dành cho tôi sự ngạc nhiên và chúng tôi đã gọi điện cho Cédric. Thậm chí cả hai chúng tôi đã cùng nói chuyện.

– Tại sao mà lại chọn thứ vứt đi ấy, bởi vì bố là người trả tiền à?

– Đó không phải là đồ vứt đi và anh cũng biết rõ bố không có tiền mà.

– Và rằng của vứt đi sẽ biến thành thơ, cảm ơn.

Anh giờ chiếc iPhone ra.

– Đổi nhé?

Một con sóng lớn lao vào tôi, dọa nhân chìm tôi.

– Em không thể. Nhưng nếu anh muốn, bây giờ em sẽ gọi cho bố. Bố sẽ mua cho anh một cái y như thế.

– Còn cái đẹp này, tao làm gì với nó đây?

– Anh tổng nó vào trong thùng rác ấy.

– Tao không chắc nữa.

Anh lao vào phòng tắm. Tôi nghe thấy tiếng giật nước. Anh vừa quay trở lại vừa hoa chân múa tay.

– Theo mày thì hoàng hậu sẽ nói gì? Và mày mong đợi gì mà gọi cho ông ấy?

Anh lại châm một điếu thuốc có đầu lọc mới và ném diêm ở bất cứ chỗ nào mà không nghĩ đến hỏa hoạn, hoặc có thể cũng đã nghĩ tới.

– Con cần gì mà đến đây, Tom? - Mẹ vừa hỏi tôi vừa chỉ chiếc gối bên cạnh gối của mẹ.

Tôi không dám. Tôi sợ làm phiền mẹ. Để quyết định được, tôi cần phải có mặt bố. Và thậm chí tôi tỏ ra hết sức nhỏ bé, gần như nín thở.

Cédric từ ngoài cửa lao vào, và hấp, nằm lên giường của hoàng hậu! Anh lấy đó làm bàn nhún để lấy đà nhảy. Đôi khi, tôi có cảm giác anh sẽ làm nổ tung trần nhà. Mẹ cười: “Con đấy!” Tôi hơi ghen tị.

Tôi muốn được khóc.

Chương 28

Louis kính mến, Thầy kính mến, nhà Hiền triết kính mến, mặc kệ, THẦY có quyền có đủ mọi thang bậc trong trò chơi vĩ đại, thầy xứng đáng được như vậy. Một hôm, trên bãi cỏ của trường trung học Kerplouz – chúng em chăm chú nghe lời thầy nói biết nhường nào, nuốt lấy những câu nói của thầy, vừa nóng lòng và vừa lo lắng trước ngưỡng cửa của sự lựa chọn bắt đầu cuộc đời của chúng em –, thầy đã phát biểu những từ khiến chúng em ngạc nhiên, chúng em đã không hiểu rõ.

– Các em phải biết rằng mình sẽ là”ai đó”. Các em chỉ còn việc trở thành người đó mà thôi.

Hình như chỉ đến hôm nay em mới nắm bắt được ý nghĩa của câu nói này.

Trong số hàng tỉ con người đang sống trên hành tinh, không có ai là hoàn toàn giống nhau, mỗi người là duy nhất. Trở thành một ai đó, đấy là sự khác biệt của người ấy, nhận lấy sự khác biệt này, chấp nhận là chính mình, đồng thời hoàn toàn tôn trọng vẻ “tương tự” của người ấy.

Nhóm những người Anh em, những người dám cả gan yêu cầu học sinh của mình hoàn thiện bản thân mình và trở thành những người đức hạnh, không phải những con người của “của

cải”, bằng cách hướng chúng em tiến tới sự thoải mái, không dạy chúng em thứ gì khác.

Nhờ có niềm tin của thầy, Grégoire Anselme, bạn của thầy đã trở thành bạn của em. Như thầy đã biết, ông ấy làm cho ASP^[23]. Bọn em – thầy thấy đấy, em đã nói là “bọn em” – chỉ việc quản lý không dưới một trăm bốn mươi tám hec-ta, ở đó tất cả cây cối to nhỏ đều có mặt, chỉ trừ vài trường hợp đặc biệt. Bảo vệ, làm cho đẹp hơn, tôn trọng là những từ chủ chốt của chúng em, thưa thầy kính mến.

Dưới quyền của em có khoảng chục người làm vườn, phần lớn còn rất trẻ, ham học hỏi, khẩn trương với việc thay đổi thế giới, hợp với lứa tuổi của họ, được khích lệ bởi những con người vĩ đại dùng chữ nghĩa hoặc dùng kiếm, những người mà tên tuổi của họ có mặt trên tất cả những đại lộ và phần lớn các con đường.

Thầy có biết người xây dựng tòa lâu đài và người điều hành khu công viên của nó không phải ai khác mà là François Mansart, trước khi ông vua Mặt trời^[24], người đã đến đây khi còn nhỏ, đã triệu ông ấy đến Versailles không? Ở Vannes, em là chủ của những khu vườn của lâu đài Hermine. Ở đây, em là chủ của khu công viên vùng Maisons-Laffitte.

Em cũng cần phải nói với thầy về những cái cây. Thầy biết niềm đam mê mà em dành cho chúng, niềm đam mê trước đây em đã sẻ chia cùng với Jacques, người đã chọn chuyên tâm vào việc bảo vệ chúng. Em đã lớn lên dưới ánh mắt nhân từ của chúng. Chúng đã dạy cho em biết khái niệm về thời tiết, giá trị của nó. Thầy cũng đã góp phần vào việc đó.

Phần lớn những cây thích, cây keo, cây mận, cây muối, cây thông tuyết màu xanh lam của cái thành phố được các vị thần ban phước lành này được trồng trong khu vườn. Ở đây có một cây tiêu huyền ba tán thầy sẽ rất thích. Dọc theo các đại lộ là những cây đoan và cây dễ đứng gác, nhưng khám phá tuyệt vời nhất của em là một cây bạch quả trong công viên của một chủ sở hữu không xa chỗ em ở. Em ngờ rằng nó đã được hai trăm tuổi. Em thường xuyên đến thăm nó. Và ở đó, Faust, người anh hùng của Goethe, trong công cuộc kiếm tìm tuổi thanh xuân bất diệt, đang thì thầm trong tán lá của cái cây mà người ta gọi là “chúa tể của thời gian”.

Từ nay, em sẽ sống tại đây. Tom, con trai thứ hai của em sẽ đến ở với em ngay khi năm học kết thúc. Sau những thời khắc rất khó khăn với vợ, chúng em đã đi đến được một thỏa thuận liên quan đến Coline, con gái bé bỏng của chúng em. Tháng Chín tới, cháu sẽ đi học mẫu giáo ở Maisons-Laffitte. Mẹ cháu sẽ chăm sóc vào dịp cuối tuần và trong kỳ nghỉ, khi cô ấy không đi công tác.

Mối bận tâm lớn nhất của em là Cédric, con trai cả của em.

Nhân chuyện này, một hình ảnh luôn hiện lại trong em. Đó là lễ Phục sinh, tại bến cảng Bono. Thầy Louis kính mến, chúng em vừa gặp lại nhau bên bờ “biển nhỏ”. Em lại nhìn thấy những con tàu nằm nghiêng mạn. Em nghe thấy tiếng kêu của một con nhạn biển thách thức những con chim cao cẳng trong bãi lầy của mình. Chúng em trò chuyện thân mật trên quảng trường Banc-Marie. Phía trên có hai cây cầu, cây cầu đường bộ nơi những chiếc ô tô nối đuôi nhau trong những tiếng gầm điếc tai, cầu bộ hành vang tiếng bước chân của những người đi dạo.

Olivia, vợ em, lái xe trên cây cầu đầu tiên. Cô ấy chắc chắn đã trở thành một ai đó, ai đó hữu dụng, được ngưỡng mộ, tôn trọng trong nghề nghiệp của cô ấy. Về phần mình, sau một thời gian dài lạc lối, em đã tìm lại được cây cầu bộ hành của thời thơ ấu và những bước chân của em lại vang lên ngày một vững vàng hơn trên cây cầu ấy.

Giữa một người mẹ mà Cédric ngưỡng mộ, nhưng với người đó sự âu yếm là thứ xa lạ, và một người bố mà cháu còn chưa học được cách tôn trọng, Cédric do dự một cách nguy hiểm, lơ lửng trên khoảng không giữa hai cây cầu mà không biết phải bầu víu vào cành cây nào. Em muốn được làm một cái cây chìa cành của mình ra cho cháu biết nhường nào. Để đẩy Cédric đến tận cùng của bất hạnh, bạn gái của cháu vừa bỏ rơi cháu.

Tất cả những cố gắng của em để gần gũi Cédric hình như là thất bại. Cháu vừa coi thường em và lại vừa trốn tránh em. Làm sao mà bắt được một thằng con trai mười bảy tuổi chấp nhận sự giúp đỡ của thầy đây? Đối diện với nỗi tuyệt vọng của cháu, em cảm thấy bất lực một cách đau khổ.

Romain Gary đã viết: “Thà để mất còn hơn bị mất.” Em thấy dường như cả hai thứ đó đều đang đe dọa cháu.

Không có mối bận tâm lớn lao này, vết nứt này, thầy kính mến, em có lẽ có thể nói: “Em đang hạnh phúc”. Ngay cả khi từ “hạnh phúc” không phải là hợp thời khi mà tất cả chúng em còn đang tìm kiếm.

Điều đó là đủ cho em nhìn lại người đàn ông thất bại đã gõ cửa nhà thầy vào hôm thứ bảy của tuần lễ Phục sinh, và để được nghe thầy nói với câu: “Cuối cùng thì!”

Chương 29

Thứ bảy, ngày 2 tháng Sáu, ngày được đánh dấu chữ thập, Coline tròn bốn tuổi.

Buổi lễ được tổ chức ở Neuilly, nhà ông bà ngoại, hai trăm tám mươi mét vuông, “Viện bảo tàng”, như mọi người vẫn gọi căn hộ của ông bà, tranh treo khắp các bức tường, những chiếc bàn chân trụ phủ sứ, những tấm thảm quý. Bạn không thể bước được một bước mà không có nguy cơ phá hỏng một kho báu và bà ngoại là người quét bụi kể từ khi Maria, cô giúp việc, bước vào phòng quá mạnh đã làm nứt một chiếc bình vô giá, chính vì thế mà chẳng còn cái nào hết.

Khi chúng tôi đến bảo tàng, thực ra là cùng với bố, chúng tôi ấn định cho mình tối đa là ba bức tranh để chiêm ngưỡng, dấu rằng ở đó có đến cả trăm bức cũng đẹp tựa thế. Nếu chúng ta phân tán, chúng ta sẽ không còn thời gian để đi vào chiều sâu. Đi vào một bức tranh, là đặt mình vào thời kỳ mà nó được vẽ, ngồi trong khung cảnh của nó, đi sâu vào nội tâm của các nhân vật. Và nếu chúng ta nhìn kỹ, nhất là trên đôi mắt của họ, chúng ta sẽ nhận ra rằng họ cũng giống chúng ta. Họ cười, họ khóc, họ ngẩng nhìn bầu trời với niềm hy vọng. Họ có những niềm vui và những nỗi bất hạnh. Họ giàu có, nghèo hèn, dịu dàng, nóng nảy,

háu ăn, đang yêu. Và khi bạn trở lại ngoài đường, có những giọng nói phía sau giọng nói của bạn, những khổ đau phía sau những khổ đau của bạn, những bước chân phía sau bước chân của bạn. Thế giới vừa nhỏ nhất lại vừa lớn nhất. Cùng lúc, bạn vừa thấy quay cuồng và vừa cảm thấy ổn hơn.

Để bảo vệ các kỳ quan của mình, bà ngoại đã cho lắp một hệ thống an ninh hoàn thiện tới mức đèn hiệu báo động tự hoạt động vì một lí do không nghĩa lí gì: cái hắt hơi của một con ruồi. Khi về nhà, bà nhìn một cách coi thường cùng nỗi sợ hãi trong trường hợp có một tên trộm nép mình trong cầu thang. Bố nói rằng những bức tranh đẹp nhất thế giới thuộc về chúng ta khi chúng ta thăm một viện bảo tàng, giống như đối với những tòa lâu đài mở cửa cho công chúng. Vậy thì tại sao lại muốn có chúng? Chúng ta tránh được những khoản phí bảo hiểm đồ cổ và những đêm trắng.

Ở nhà, Coline đã khiến chúng tôi chóng mặt vì nó hết sức thỏa mãn khi được là nhân vật chính của buổi tiệc. Cô Debbie đã mặc cho nó chiếc váy dài có trang trí nhiều chỗ may gấp rất đẹp, đi đôi dép nhẹ có dây buộc và cô ấy búi tóc cho nó giống như một quý bà. Coline muốn đánh thêm môi son. Mẹ cười: “Tại sao không kẻ lông mày đen nhĩ? Có ạ”, Coline đáp lại.

Cô Debbie không được mời, vậy nên cô tranh thủ để may nhanh đóng rèm cửa mình. Tôi rất thích khi cô ấy nói rèm “của tôi”, như thể là cuối cùng thì cô ấy đã quyết định ở lại.

Từ Maisons-Laffitte đi đến bằng phương tiện giao thông công cộng, bố đã có mặt ở đó khi chúng tôi tới, quà giấu trong túi du lịch. Sai lầm, thậm chí không còn chú ý đến những chiếc túi du lịch nữa.

- Cuối cùng thì họ đây rồi! - Bà ngoại vô cùng mừng rỡ kêu lên.

Bà ngoại tìm kiếm phía sau chúng tôi.

- Cédric không đi cùng các con à?

- Nó thích đi đến bằng xe Vespa hơn. - Mẹ nói dối.

Thực ra, từ sáng chúng tôi đã không thấy anh ấy đâu rồi, phòng của anh khóa cửa và mẹ rất lo lắng. Mẹ đã thử gọi vào chiếc iPhone của anh nhiều lần: không thấy gì cả! Nghĩ đến nơi mà anh trai tôi đã ném nó, tôi thấy đau đớn.

- Nếu là tôi đang mơ, nhớ đừng có đánh thức tôi dậy đây! - Ông ngoại thốt lên khi nhìn thấy Coline xuất hiện với búi tóc của mình.

Ông làm ra vẻ ngạc nhiên.

- Nhân dịp gì mà cháu gái ông lại trở nên quá xinh đẹp thế này nhỉ?

- Nhân dịp chúc mừng cháu ạ, - Coline tự hào đáp.

Và mặc dù cô Debbie nói rằng ông che giấu trái tim của mình, tôi vẫn hiểu trái tim ấy trong tiếng cười của “ông tướng” khi ông bế bổng Coline trong vòng tay của mình.

Chúng tôi dùng món khai vị: một núi bánh mận, hạt dẻ, hạnh nhân, không có đào lặc vì đông vỏ mà người ta thấy khắp nơi sau đó, cà chua-anh đào, và thậm chí cả xúc xích cỡ lớn. Đồ uống, sâm-banh, nước ép quả và, đặc biệt là có Coca-Cola, món thường thì không được phép mang vào bảo tàng.

Vẫn không thấy Cédric đâu! Mẹ không ngớt nhìn về phía cửa, tay sờ chiếc iPhone của mình. Maria đến nói rằng món gà đã nấu

xong. Liệu chị ta có thể cắt ra mà không cần phải đợi cậu Cédric đến hay không? Và đúng lúc này, chuông reo.

Anh đeo một chiếc cà vạt và đi đôi giày da để bà ngoại Cacquarante vui lòng, nhưng mọi người chỉ nhìn thấy đôi kính trượt tuyết to dùng che hết nửa khuôn mặt anh.

Anh dừng lại trước cửa phòng khách và thò đầu vào.

- Nghìn lần xin lỗi vì đã đến muộn và vì cặp kính, nhưng phía trên đây là con bị nện. Con ôm hôn mọi người từ xa để không làm bẩn mọi người.

- Cháu bị đau ở đâu à? Và cháu đã đắp gì chưa? - Ông ngoại lập tức trở nên hốt hoảng.

- Đắp à, cháu đắp. - Cédric đáp với nụ cười ác ý.

Anh chỉ chai rượu sâm-banh trong xô:

- Với thứ kia, cháu chắc chắn là tất cả sẽ ổn ngay lập tức. Cháu có được phép không hay cháu bị phạt đây?

- Nhưng tại sao lại “bị phạt”, cháu yêu? - Bà ngoại đáp, bà chẳng nhạy cảm chút nào cả. Và chính tay bà rót đầy cốc.

- Em đã giữ xúc xích cho anh đây này. - Coline nói và nhón tay lấy rồi chạy mang lại cho anh một khoanh.

- Cám ơn nhé, em gái yêu. - Cédric nói, và anh ngón luôn cả khoanh trước khi làm một hơi cạn cốc rượu.

Một bóng mây bay qua trước mặt bố.

- Chúng ta bắt đầu thôi. - Mẹ quyết định. - Đừng để Maria phải đợi.

Tất cả cùng vội vã đi về phía phòng ăn, tiếng bước chân vang lên trên sàn nhà bóng lộn giống như trong một viện bảo tàng

thực thụ.

Coline được quyền ngồi vào vị trí danh dự, bên cạnh ông ngoại, ông trịnh trọng nghiêng mình trước cô công chúa của mình trước khi đặt cô bé ngồi xuống chiếc ghế có gối tựa. Maria đang đứng đợi ở cửa, cô ta mang món ăn vào.

Đối với những bữa tiệc sinh nhật vào buổi trưa, bọn trẻ là người chọn món cho mình. Coline, gà rán và bánh sôcôla kem vani ở bên cạnh. Tôi, tôi thích món gà và khoai tây nghiền của bà nội, trên đó tôi đào một cái hốc cho món nước sốt và canh chừng để nó không trào ra ngoài.

Bà ngoại chỉ ánh mắt trời đang lấp lánh trên những cái cốc bằng pha lê.

– Ở New York thời tiết có có đẹp như ở đây không? - Bà ngoại hồ hởi hỏi mẹ. Chuyến công tác gần đây của con diễn ra tốt đẹp chứ?

– Thắng kiện, một vụ lớn khác đang trong tầm tay. - Mẹ trả lời vẻ hài lòng.

– Đỉnh của đỉnh! - Cédric vỗ tay tán thưởng thật to sau cặp kính.

Bà ngoại quay về phía anh.

– Còn cháu, cháu yêu? Đỉnh của cháu là dành cho tuổi 17, nếu như bà không nhầm?

– Tuổi 17 à? Chuyện gì xảy ra, 17 tuổi rồi mà? - Cédric hỏi và bà ngoại vẫn không nhận ra chuyện gì, bà cười một cách thoải mái.

– Chẳng phải cháu sẽ thi tú tài tiếng Pháp sao? Hơn nữa lại ở trường trung học của cháu?

- Cái đó không gọi là “tú tài tiếng Pháp nữa”. - Mẹ trả lời rất nhanh. - Gọi là “kỳ thi trước tú tài”. Và những bài thi sẽ diễn ra ở trường trung học của Cédric, như vậy cháu sẽ không bị bỏ lỡ. Những bài khóa luận diễn ra khá tốt đẹp đối với cháu trai của mẹ đây.

- Những bài khóa luận à? - Bà ngoại hỏi, hoàn toàn không còn hiểu gì nữa, trong khi đó Cédric tự rót rượu cho mình.

- Những bài khóa luận... diễn ra trong suốt cả năm học. Và điểm ấy chắc có thể giúp cháu có được thêm một bậc trong kỳ thi tốt nghiệp tú tài.

- Tốt nghiệp, bên cuối. - Cédric thốt lên.

Anh quay cặp kính trượt tuyết về phía bố.

- Hãy đoán xem con đã chọn chủ đề gì đi? “Con người và thiên nhiên”. Tiêu đề phụ: “Quan niệm của bạn về xã hội.”

- Cám ơn con. - Bố bình tĩnh trả lời. - Bố rất vui khi biết được suy nghĩ của con về vấn đề đó.

- Bà cũng vậy. - Bà ngoại nói. - Anh chàng bất trị Ạ. Dù sao thì với chiếc Vespa nhận trước ấy, cháu không có quyền lựa chọn. Xuất sắc hoặc không gì hết.

- Không gì hết! - Cédric buông ra câu nói.

- Hay là chúng ta chuyển sang chủ đề khác? - Bà ngoại nhanh chóng đề xuất. - Bà nghĩ chúng ta không nên nói đến chuyện “trường học” trong những bữa tiệc. Chẳng phải chúng ta đang quên mất nữ nhân vật chính rồi sao?

- Cháu đây! - Coline mừng rỡ giơ một miếng khoai tây chiên lên - Tại sao Sapritch không đến dự sinh nhật con?

- Sapritch đang ở Maisons-Laffitte. - Bố đáp.
- Con muốn đến Maisons-Laffitte. - Coline nói.

Gần như tất cả mọi người đều cười.

- Được rồi, hãy hình dung ông cũng có mặt ở đó nhé! - Ông ngoại tuyên bố và quay về phía bố với một nụ cười tươi.

“Bố muốn sớm được khám phá cái ngôi nhà nổi tiếng đã dự được Tom của chúng ta. Anh có biết không, Jean-Rémi, ngày xưa bố hay đến trường đua lắm. Bố còn giữ được những kỉ niệm tuyệt vời về nó đấy.”

Một sự im lặng đầy hoài nghi ập xuống. Mẹ và bà ngoại nhìn nhau. Đó là giọng nói của ông ngoại, như thể ông đang khen ngợi bố vì đã xin thôi việc: “Anh đã đúng, anh bạn. Xe ô tô không phải dành cho anh, lẽ ra bố phải nhận ra điều ấy sớm hơn, đừng có nhượng bộ con gái bố, bố thấy rất vui vì anh đã tìm được một công việc phù hợp với mình, anh có vẻ rất ổn đấy. Chà, Maisons-Laffitte, bao nhiêu là kỉ niệm đẹp. Những cuộc đua, không gian rộng lớn, khu công viên tuyệt diệu, tòa lâu đài! Bố cũng vậy, bố đã mơ về thời trẻ, bố đã không mở lòng vì tính rụt rè, mà cũng cả vì thận trọng nữa, để nói với tất cả mọi người rằng đôi khi, vợ của bố làm phiền bố...”

- Tóm lại, - ông ngoại nói, - liệu chúng ta ghé đó vào ngày mai có được không nhỉ?

- Rất vui lòng ạ. - Bố đáp.

Bà ngoại sắp sửa xen vào thì chiếc điện thoại di động của Cédric đổ chuông trong túi của anh ấy. Ở bảo tàng, điện thoại di động bị cấm trong các bữa ăn.

Cédric giơ tay lên như thể đầu hàng.

- Ngàn lần xin lỗi, cháu đã quên mất.

Anh rút chiếc điện thoại mới của bố tặng, giống như của chúng tôi, anh nhìn màn hình, tôi thấy sợ, tôi không lúc nào không cảm thấy sợ hãi kể từ khi anh vào phòng với cặp kính trượt tuyết. Anh nín thở, rồi tắt nó đi như muốn giết chết kẻ đó, hoặc có thể là tự sát, và anh đặt nó cạnh đĩa đồ ăn của mình.

- Cái máy này là cái quái nào thế? - Mẹ sửng sốt hỏi. - Mẹ hiểu tại sao mẹ không thể liên lạc được với con rồi! Con đã làm gì với chiếc iPhone của con?

- Trong nhà xí.

Bà ngoại giật nẩy mình vì từ “nhà xí”. Mẹ nổi giận.

- Đủ rồi đấy, Cédric! Thôi cái trò của con đi. Và con tháo cái kính kỳ cục kia ra. Con muốn người ta nói chuyện thế nào nếu không nhìn được mắt con đây?

- Trò của con à?

Và đến lúc này, tôi nghĩ rằng tất cả mọi người đều đã sợ. Bởi vì giọng nói của anh, ngược lại với làm trò, một giọng nói vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh, hơn nữa lại là giọng nói của một người đàn ông, và tôi đã hiểu được thành ngữ: “một sự yên lặng đến rợn người”. Vô vàn những con dao đang bay trên không trung. Và, may sao, bà ngoại đã gọi Maria lại để thay món ăn. Khi chị ta định lấy cái đĩa của Coline, Coline đã cầm lấy phần xương chân gà và giấu trong khăn ăn: “Để cho Sapritch, nó rất thích xương gà.” Và dù đó là một điều ngốc nghếch nhưng tất cả mọi người đều cười, bà ngoại tuy là người rất ghét Sapritch cũng cười, và những con dao đã thôi không còn bay lượn nữa.

- Hãy để ngay thứ ấy lại trong đĩa của cháu đi. - Ông ngoại

nói với thái độ yêu chiều. - Maria sẽ giữ lại bộ xương cho cháu.

– Thế còn quà của cháu, khi nào vậy? - Coline vừa nói vừa ăn sạch đĩa đồ ăn của mình.

– Sau phần bánh sinh nhật.

– Thế khi nào đến bánh sinh nhật?

– Kiên nhẫn một chút, nàng Mistinguette^[25]. Maria không thể đi nhanh hơn âm nhạc được.

– Tại sao lại âm nhạc ạ?

Khi Coline bắt đầu với những câu “tại sao?” của nó, người ta sẽ được nghe câu đó cả ngày. Không ai có ý định ngăn nó lại, mẹ đã bỏ mặc cặp kính của Cédric và chiếc điện thoại di động mà anh ta đã nhét lại vào trong túi, và, khi bánh sinh nhật đem ra, tôi thấy nhẹ nhõm hơn vì đã sắp hết bữa ăn.

Maria tiến từng bước nhỏ để không làm tắt những cây nến bao quanh. Tất cả chúng tôi hát: “Chúc mừng sinh nhật”, Cédric hát to nhất, bằng tiếng Anh. Coline mặt hồng hào đầy kiêu hãnh. Nó đếm những ngọn nến. Năm ngoái, nó còn chưa biết đếm.

– Con bốn tuổi. Tại sao ở đây lại có năm ngọn nến?

– Ngọn nến thêm vào là để thông báo với con rằng sẽ là một năm tuyệt vời để con làm vô vàn những điều tuyệt diệu. – Mẹ hào hứng trả lời.

– Con sẽ đi học và con sẽ có đầy bạn. - Coline tỏ vẻ ta đây.

Giờ thì Maria mang món kem vani với một hạt cà phê ở giữa. Chị ta đặt cạnh cái bánh gatô.

– Ai cha, ai cha, ai cha, cái này sẽ chảy ra mất, thối nhanh

thôi! - Ông ngoại nói với nữ nhân vật chính.

- Không phải ra đâu đấy nhé. - Tôi năn nỉ.

Coline đã dùng hết sức mình để thổi và còn lại một cây nến vẫn cháy.

Đến lúc này thì mọi chuyện bùng nổ.

- Con thì con muốn bớt đi một cây nến. - Cédric kêu lên.

Anh nằm ra bàn, đánh đổ bát đĩa xuống lối đi, và anh phòng má lên. Coline hét lên: “Anh không được làm thế, đó là cây nến CỦA EM.” Nó quì xuống cái gối tựa và đẩy đầu Cédric ra. Cặp kính trượt tuyết rơi xuống chiếc bánh gatô. Con bé khóc, nhưng không ai bận tâm. Người ta chỉ thấy những chiếc khuyên dính vào lông mày của Cédric, hai cái vòng lớn màu sắc khiến người ta đau đớn ngấm chùng. Bà ngoại đặt tay lên che miệng, bố đứng dậy.

Cédric chỉ lông mày của mình: “Vòng hình trái tim, mọi người không thích sao?” Anh lấy lại cặp kính của mình và rời phòng ăn.

Bố đi theo anh. Cánh cửa đóng sập lại, hệ thống báo động hoạt động, tất cả mọi người đứng lên trừ tôi và Coline, nó tiếp tục khóc trên chiếc bánh gatô đã bị lồm xồm của mình.

“Vòng hình trái tim”...

Cây nến bớt đi là để quay trở lại năm ngoái, khi bố mẹ vẫn còn đang sống cùng nhau, dẫu là họ làm ra vẻ như vậy, khi Violaine còn ở đó, dù chị ta không thực sự yêu anh ấy.

Và lần đầu tiên tôi muốn có thêm một cái nến nữa trên chiếc bánh sinh nhật mười ba tuổi sắp tới của tôi. Một cái nến báo hiệu cho tôi một năm tuyệt vời đầy những điều tuyệt diệu ở

Maisons-Laffitte cùng với bố, trong căn phòng với những tấm rèm màu xanh lam của tôi, giống như bầu trời trong những bài hát khi người ta nói về niềm hy vọng, dù là hy vọng, tôi vẫn thực sự không chắc tin vào điều đó.

Chương 30

Phải nghe ông ấy, ông bố ấy, đang lao xuống cầu thang phía sau, tiếng chuông báo động của bảo tàng theo sau, bảo tàng Grévin, búp bê bằng sáp, nơi mà “kẻ thất bại” với đôi guốc to không bao giờ tìm thấy vị trí của mình.

– Đứng lại, Cédric, đứng lại. Đợi bố với, bố xin con đấy.

Cứ như là trong suốt cuộc đời này, mi đã không làm gì ngoài việc đợi ông ấy mà thôi.

Phải nhìn ông ấy, đắm mồi hôi, thở hỗn hển, ngao ngán, chết chân trước một chiếc Vespa thượng hạng trên vỉa hè của một khu phố đẹp.

– Cédric, bố xin con, chúng ta cần phải nói chuyện.

– Thế à? Chuyện gì vậy bố?

Không hề cau mày, ông chỉ cái lông mày tai tiếng phía sau cặp kính màu sôcôla.

– Về cái này chẳng hạn. Và cả về Violaine nữa.

– Violaine à? Violaine là ai thế, nhắc lại cho con nhớ xem nào.

Điều này khiến anh ghen lời. Rồi một ngày – mi sẽ vẫn tự vẫn tại sao – mi đến đón bố ở nhà ga trên chiếc xe hai bánh mới

cứng có mũ xe máy cho người đi kèm, và bố chột tưởng tượng ra: cuộc đối thoại với anh chàng vị thành niên – Sách hướng dẫn cho những bậc cha mẹ khốn khổ, chương 13 – cuối cùng đã được chấp nối trở lại. Cuộc đối thoại đã được mở nút thắt từ khi nào vậy? Xin đừng mơ mộng, Jean-Rêve ạ.

– Bố thấy lo cho con. Hãy để bố giúp con.

Thương hại, ông ấy thương hại mình.

– Lo lắng à, đó không phải là một cái cây đầy chứ?

Ông ấy đứng ngăn người ra. Lần duy nhất mi nói với ông về nghề nghiệp. Mi gặp lưỡi trai mũ xe máy xuống, mi hạ màn. Ông ấy nhìn mi, mi nhìn ông ấy đứng lại, như thường lệ.

Quá trễ rồi, ông bạn ạ!

Ở bảo tàng Grévin, người ta hỏi bà mẹ–luật sư–quốc tế. Váy áo hàng hiệu, giày gót nhọn, đầu tóc hoàn hảo, khuyên bạc đeo tai, dù thế nào cũng là người đàn bà thẳng trắn, người đàn bà cực đỉnh.

Bà ấy mời mi đến một nhà hàng đầy sao trên đại lộ Champs-Elysées. Ghế đệm bông, phục vụ cẩn trọng, âm nhạc sân bay, giống như những nơi bà phải mời khách hàng của mình ở New York. Bà yêu cầu một bàn nơi yên tĩnh: “Để có thể nói chuyện với con trai của tôi.” Người ta không thể nói rằng bà ấy không chần chu: khuyên tai, hình thức, vẻ quyến rũ.

– Bà vui lòng dùng gì, thưa bà?

Bà lấy mu bàn tay đẩy tờ thực đơn ra xa và gọi đồ cho hai người. Hai, bốn, mười, bà đã quen và biết món ăn yêu thích của mi, giống món của bà ấy: phi lê bò sốt lê, táo kèm bánh que. Những miếng philê màu xanh.

– Không rượu, đồng ý chứ, con yêu?

Con yêu đồng ý. Con yêu đã quyết định ngoan ngoãn để làm hài lòng bà mẹ xinh đẹp của mình. Một cốc nước có bọt.

Ngay khi ông chủ khách sạn nhẹ nhàng biến mất, bà bắt đầu. Chúng ta sẽ không mất thời gian cho những chuyện nhảm nhí, những nụ hôn, vuốt ve, âu yếm. Công việc là công việc, trái tim không có liên quan gì tới công việc cả.

– Hãy nhìn mẹ, Cédric. Mẹ không có ý định trách mắng con. Mẹ chỉ cần biết sự thật.

– Sự thật gì ạ?

... Giống như đòi hỏi của những đứa trẻ thông thạo các trò gian lận của người lớn, những kẻ giả tạo, tránh né.

– Đừng né tránh, mẹ xin con đấy. Hôm qua, con đã hút thuốc và uống rượu trước khi đến nhà bà ngoại. Mẹ để ý thấy rồi. Con có dùng những chất khác không đấy?

Mắt mẹ hiện ngang nhìn chòng chọc vào mắt mi. Để xem xét, không phải để khóc.

– Người ta nói là “ma túy” mẹ ạ, như thế “sự thật” hơn.

Cắn chặt đôi môi xinh đẹp của mình bà tự hứa sẽ không nổi cáu.

– Ok! Những chất ma túy khác.

– Hiện tại thì không.

– Mẹ không đùa, Cédric.

– Con cũng không đùa, mẹ yêu quý ạ.

Từ đó, bà ấy không thích. Cái từ “yêu quý” ấy vừa tạo khoảng cách, vừa đặt bà trở lại vị trí của mình. Mi cũng vậy, mi không

thích. Đây chính là vấn đề.

Thở dài.

– Mẹ biết con đang trải qua một giai đoạn khó khăn. Mẹ biết đó là vì con bé tăng hai, Violaine Larivière.

– Cô ta đã hắt con xuống sông à?

– Chúng ta không thể nói chuyện một cách nghiêm túc được à?

– Đó là nghiêm túc đấy, mẹ ạ.

Đây là món nước có bọt, được một bồi bàn phục vụ, như một loại rượu nho thượng hạng cho một thượng khách. Mi nâng cốc của mình lên.

– Keng nào, mẹ con mình uống vì cái gì nhỉ?

Đến đây, sự việc đã đi quá giới hạn. Bà ấy không thể chịu được nữa. Mi đã khiêu khích bà quá như vậy. Bà đi vào vấn đề.

– Vì thành công của con trong kỳ thi tú tài, Cédric.

Vậy đấy! Chào mừng là đã đến điểm trọng yếu của chủ đề nóng bỏng, đổ máu ở bên trong, tập trung hai người đến nơi đây. Hình như có một đường rạn nhỏ trong giọng nói của bà luật sư thì phải? Đường rạn đầu tiên!

– Người ta không nói là “thi tú tài”, mẹ ơi. Người ta nói là: “bài thi trước tú tài”.

– Đừng có chơi chữ. Nghe đây, mẹ đã nghĩ đến điều này. Con lại tiếp tục, trải qua kỳ thi, và khi thi xong, mẹ sẽ đưa con đi chu du. Tám ngày đến nơi con muốn, xa tới mức con muốn. Chỉ hai mẹ con mình thôi.

– Không có Tom à?

Thằng em trai mà nó chắc chắn sẽ lên lớp tám, phiếu điểm tuyệt vời, no shit^[26].

– Tom đã có bố rồi.

– Con không có sao?

Ái, nói hớ rồi! Món philê bò sốt lê táo kèm bánh que đến vừa đúng lúc. Người ta không nói chuyện trước nhân viên nhà hàng. Nhân viên kia bày những đĩa thức ăn một cách nghệ thuật, bắt đầu với quí bà, nghiêng mình, mỉm cười: “Hân hạnh phục vụ quí bà.” Không phải “chúc bà ngon miệng”, điều đó khiến bạn ăn mất ngon trong những khu phố đẹp. Quí bà đã có thời gian để bình tĩnh trở lại.

– Dĩ nhiên là có chứ, con có bố của con, con yêu. Chỉ có điều, hình như là cả hai mẹ con, hai mẹ con đều có, nói thế nào nhỉ, một sự đồng cảm đặc biệt, một sự thông đồng. Chẳng phải thế sao?

Có chứ! Hai mẹ con “đã có”. Còn về máy bay, ôi chao, bà ấy sẽ lại đi máy bay tới City vào sáng ngày mai, lịch làm việc đã kín, người ta không thể dự kiến hết trước được, thậm chí là với một ngọn nến thêm vào.

Bà cầm đĩa của mình lên: “Sẽ nguội mất. Mình bắt đầu chứ?”

Món phi lê bò bốc mùi thơm. Có cảm giác như cách đây hàng trăm năm khi hoàng hậu nói với mi rằng các mi có cùng gốc gác, gốc gác của những người có nghị lực, thích đấu tranh, những người thắng cuộc, không phải như kẻ kia, hãy làm theo cách nhìn của mẹ mi, tin tưởng bà ấy, và mi tự hào vì điều đó.

Giữa hai miếng, bà ấy sẽ nhắc lại niềm tin của bà với mi. Bà sẽ khuyên mi tháo những cái vòng xấu kia ra khỏi lòng mày của mi

để khỏi làm méch lòng các vị giám khảo. Bà ấy sẽ báo cho mày một tin tốt lành: bà đã có thể thu xếp để trở về vào ngày 16, hôm trước của ngày thi viết. “Mẹ đã xem xét với bố con rồi.” Nếu không phải là hảo huyền thì kỳ thi sẽ khiến cho cặp vợ chồng xích lại gần nhau.

- Không cần, mẹ ơi, không phải làm thế đâu.
- Mẹ quyết thế rồi. Đừng quên rằng mẹ yêu con, con trai.

Con yêu mẹ.

Một hôm, ở Mỹ, các nhà tâm lí học đã khẳng định rằng người ta sẽ không bao giờ tự nhủ điều đó là đủ. Từ đấy, người ta dám nói, nói quá mức, quá liều. Người ta hét lên câu đó, thét lên câu đó, phô trương câu đó, niêm yết câu đó khắp nơi, bàn tay đặt lên trái tim.

- Mà con không ăn à, con yêu? Con không đói sao?

Một miếng cho bố, người ta bắt đầu bằng phái yếu. Một miếng cho mẹ - darling.

Mi có một bà mẹ nói hai thứ tiếng một cách hoàn hảo. Một số người thậm chí còn nghĩ bà ấy là người Mỹ. Mỗi bận tâm là bà ấy còn thiếu ngôn ngữ thứ ba, ngôn ngữ mà người ta không dạy ở trường, không cần từ ngữ, nó truyền đạt qua ánh mắt. Thứ ngôn ngữ này, bà ấy không bao giờ biết nói, cũng chẳng hiểu được.

Mẹ à, đấy là chuyện nghiêm túc. Mẹ à, con không chơi chữ. Mẹ à, mẹ nghe này: con bé tầng hai đã hất con xuống sông, con bị chết chìm và mẹ không nhìn thấy điều ấy.

Ở bảo tàng Grévin, người ta cần phải có ông bà. Hoàng hậu-bà ngoại, tao nhã, tóc nhuộm, trang sức. Ông ngoại, đồng phục cài

khuy đến tận cổ, tận mũi, tận mắt, cao hơn nữa, vị tướng của tôi!

Họ yêu cầu mi ngồi xuống bộ ghế bành đẹp của bảo tàng, chỉ có ba người thôi, Maria ở dưới nhà.

Họ cũng vậy, họ yêu mi, bằng tất cả trái tim họ, bằng tất cả sức lực của họ. Họ cũng sẽ không mắng mỏ mi câu nào cả. Bà sẽ không đặt tay lên miệng khi nhìn vào lông mày của mi. Ông sẽ đặt tay của mình lên vai mi khi nói với mày rằng ông tin tưởng vào mi. Họ sẽ đề nghị được giúp đỡ. Họ sẽ mở rộng cửa đối với mi.

Mi sẽ nghe thấy họ nói phía sau núi. Những lời nói của họ sẽ trôi tuột xuống cái hồ băng giá của trái tim mi. Họ sẽ không nghe thấy tiếng còi báo động hú. Họ sẽ không nhìn thấy thẳng hê tan tành thành nghìn mảnh.

Không JTM nữa.

Bà ấy không bao giờ ôm mi trong vòng tay của bà, nơi mi đã có quyền được bé nhỏ, được yếu đuối, thậm chí đôi khi được là mi. Mi sẽ không bao giờ bước được vào trong ổ bụng người mẹ của bà ấy, mi sẽ không bao giờ còn được lớn lên trong ổ bụng đàn bà của bà ấy nữa. Mi vừa là đứa trẻ và vừa là người đàn ông.

Mi đã chết.

Chương 31

Sáng nay, bố quyết định chia sẻ với tôi về khám phá của bố. Và vì đó là chủ nhật, hơn nữa lại là chủ nhật của tháng Sáu, và vì chương trình là trời sẽ nắng, chúng tôi ngờ sẽ đông người, chính vì thế mà chúng tôi lên đường ngay từ lúc bình minh để được yên tĩnh.

Đến với một khám phá, đến với một cuộc hẹn quan trọng. Không được chạy. Nếu chạy, chúng tôi sẽ không có thời gian để tận hưởng trước điều ấy, để đặt hàng nghìn câu hỏi, để mặc cho trí tưởng tượng của mình bay bổng. Và khi tất cả chúng tôi vẫn còn đang cùng đi nghỉ hè, ở Pháp hay ra nước ngoài, bố tôi vẫn thích đi tàu biển hoặc tàu hỏa hơn là đi máy bay để có thể chuẩn bị cho mình hứng thú được khám phá, thay vì để nó đến một cách quá dễ dàng.

Khi Sapritch nhìn thấy chúng tôi để chiếc xe tải nhỏ lại, nó cuộn tròn bộ lông của mình lăn nhiều vòng vì sung sướng. Thỉnh thoảng, người ta nói đó là lông bàn chải giặt, dù thứ lông ấy là lông nhân tạo và màu của nó cũng không giống.

- Rồi, đi dạo nào, cô bạn! - Tôi khẳng định.

Để giữ được cảm giác chờ đợi hồi hộp, bố chỉ nói với tôi rằng chúng tôi sẽ gặp một tổ tiên đầy trí tuệ và từng trải, nhân vật kể

những câu chuyện không có hồi kết và nhân vật cứ mỗi mùa thu tới lại tặng cho những người ngưỡng mộ mình những đồng tiền vàng. Khi bố nói thêm là rằng lũ chim yêu quý nhân vật ấy, tôi hiểu rằng bố đang nói tới một cái cây, và những đồng tiền vàng là những cái lá của nó, thứ không khiến tôi ngạc nhiên.

Sau lớp áo dài tay có mũ choàng của mình, tôi chỉ mặc áo sợi bông, không mặc áo len, và tôi run lập cập. Không còn ai để ý xem liệu tôi đã mặc đủ ấm chưa nữa: “Con điên rồi! Con có muốn chết hay không đấy? Nào, nhanh lên, chúng ta thay quần áo nào, và miễn bàn cãi.” Không còn ai để mắng tôi nữa. Ly hôn còn là như vậy nữa đấy và điều đó làm tôi bực mình.

Chúng tôi đã đi bộ gần một giờ, hai giờ đối với Sapritch với những lần chạy đi chạy lại của nó, và chúng tôi đến Vòng tròn vinh quang, nơi các đại lộ tạo thành hình giống như ngôi sao quanh quảng trường Napoléon: Pyramides, Austerlitz, Marengo, và những đại lộ khác. Chúng tôi đi trên đại lộ Wagram và, rất nhanh, bố dừng lại trước một hàng rào với những ngọn giáo mạ vàng, phía sau chễm chệ một ngôi nhà trắng lộng lẫy, gần như một tòa lâu đài, trắng tinh, khắp nơi là cột, và trên một trong những bức tường là một tấm biển ghi: “ĐỂ BÁN”.

Tôi nói đùa:

– Đây là khám phá của bố đấy ạ? Bố sẽ là người mua nó à?

Bố đặt tay lên vai tôi.

– Tom à, lần đầu tiên trong cuộc đời, bố thấy tiếc vì mình không đủ giàu để làm việc ấy.

Không cười.

“Nhanh lên!” Sapritch vừa nói vừa chỉ con đường dọc theo

bức tường bảo vệ ngôi nhà. Và khi nó dừng lại trước một đồng đất đá sứt lở, đập đập cái đuôi vẻ mừng rỡ, tôi hiểu rằng nó đang có âm mưu.

Sau khi chắc chắn là trên đại lộ không có ai, bố ra hiệu cho tôi, và chúng tôi lén vào trong vườn như kẻ trộm.

Hắn đã từ lâu khu vườn không được làm cỏ rồi. Bụi rậm khắp nơi, chúng tôi bị những cây ngậy vướng vào bắp chân, không kể đến đám tầm ma. Cuối cùng chúng tôi đến một dạng rừng nhỏ. Bố chỉ một cái cây lớn hơn những cây khác và xúc động nói:

– Nó đây!

Nó vừa rất cao vừa có tán lá rất rộng, thân cây bằng chân voi ma mút, những chiếc lá màu xanh xòe ra như hàng nghìn những cái quạt nhỏ.

– Nó là bậc trưởng lão, cái cây nhiều tuổi nhất, cây bạch quả.

Tôi đã nghe thấy cái tên này. Tôi đưa tay đặt trên thân cây và, để làm cho bố hài lòng, tôi hỏi: “Mày đã bao nhiêu tuổi rồi vậy?”

– Suýt soát hai trăm tuổi. - Bố trả lời, hết sức hài lòng. - Tóm lại là một em bé. Con có biết là có một số cây sống được tới bốn nghìn năm không?

Một cái cây bốn nghìn năm tuổi, bố đang đùa à? Bố đảm bảo với tôi là không.

Thậm chí có những người còn khẳng định rằng những cây bạch quả già biết cả Adam và Eva nữa. Một cách nghiêm túc hơn, người ta có thể khẳng định loài cây này tồn tại từ trước những con khủng long rất lâu.

Chúng tôi lùi lại để có một cái nhìn tổng thể và bố giải thích với tôi rằng để sống sót được qua tất cả những biến cố đã tàn

phá trái đất, những cây bạch quả đã không ngừng biến đổi. Từ thửa sơ khai, chúng là những cây có gai, dạng cây nhỡ dai dẳng không có liên quan gì tới cây này cả. Những nhà bác học nghiên cứu về loài cây này có thể đọc được dấu vết của những cái gai trên những chiếc lá khô của nó, giống như một thông điệp bí mật trên những tấm giấy da quý.

Rồi giọng bố trở nên bồi hồi.

– Hãy nhìn nó và nghe kĩ lời bố nói này, Tom. Cây bạch quả là cái cây duy nhất có thể sống sót ở Hiroshima.

Hiroshima, chúng tôi đã học về Hiroshima năm ngoái trong môn sử - địa. Chúng tôi đã trải qua những hình ảnh kinh khủng, những cái chết, những người bị bỏng, những đứa trẻ dị dạng và mãi đến tận ngày nay, quả bom đó vẫn còn tiếp tục tàn phá với tất cả những dạng bệnh tật, bệnh ung thư, bệnh máu trắng.

– Nó rơi xuống ngày 6 tháng 8 năm 1945. - Bố tiếp tục một cách khó nhọc. - Nó đốt cháy tất cả: da thịt của con người, da thịt của mảnh đất nuôi dưỡng. Không còn một tia hy vọng sống nào nữa.

Bố lại dừng lại, như thể cổ họng của bố cũng bị đốt cháy vậy. Trong quá khứ ngôi sao của mình, Sapritch đã học được cách đọc trong giọng nói, nó vừa xun xoe dưới chân bố vừa rên những tiếng rên nhỏ của tinh thần đoàn kết, và, dù rằng quả bom đã gây nên hàng nghìn cái chết, tôi vẫn không nhìn được cười: thế đấy, những con chó.

– Ở Hiroshima có một cây bạch quả cũng đã bị thiêu trụi như những thứ khác. - Bố lại tiếp. - Và rồi bỗng đến mùa xuân sau, thậm chí chưa được một năm sau cảnh ghê rợn đó, trên cái thân

cây đã bị đốt cháy đen của nó đâm ra một chồi xanh. Không thể nào, không ai tin vào điều ấy. Nhưng rồi kìa một cái khác, và lại một cái khác nữa, một phép màu. Người ta từ khắp nơi đổ đến để xem, người ta cầu nguyện khắp nơi để nói lời cảm ơn: “chúa tể thời gian” vẫn còn sống.

Giờ thì có những giọt lệ trong giọng nói của bố, những giọt lệ mà bạn đổ khi người ta vừa cứu sống bạn. Sapritch nhảy phốc tới. Nó đặt chân lên bụng của ông chủ và mừng rỡ ôm lấy ông. Bố vừa cười vừa đẩy nó ra.

– Giờ thì bố nghĩ con đã hiểu tại sao bố lại muốn mua ngôi nhà này rồi. Vì vị vua này!

– Dù là tất cả những cây bạch quả trên thế giới thuộc về những người ngưỡng mộ chúng, giống như những tòa lâu đài và các bức tranh trong viện bảo tàng ạ?

Bố xoa xoa đầu tôi.

– Tất cả chúng ta đều có điểm yếu mà.

Chúng tôi vui vẻ hơn. Có cây bạch quả đực và cây bạch quả cái. Những cây cái đầy noãn vào mùa xuân: màu vàng-kim loại vàng - giống như những cây mận. Chúng để những cái noãn đó rơi xuống mặt đất và khi có một cây đực sống trong khu vực lân cận, nó sẽ thụ tinh cho chúng với sự giúp đỡ của gió. Nhưng vì có hàng nghìn noãn nên phần lớn bị thổi rửa và bốc mùi hôi thối.

– Một điều may mắn thiêng liêng chúng ta là giống đực. - Bố đùa vui. - Nếu không, bố xin con hãy tin rằng chúng ta có lẽ không trụ nổi năm phút.

Ngoại trừ điều đó, tất cả các nhà khoa học của hành tinh

chúng ta không ngừng tự vấn mình về bí ẩn của nó. Tại sao những kí sinh trùng, đám rêu, địa y và nấm lại không ảnh hưởng đến nó? Tại sao lũ sâu bọ, côn trùng lại để cho nó không hề hấn gì như vậy? Và thậm chí một số loài bọ cánh cứng phá hoại lá lại chẳng thà chết đói còn hơn là thưởng thức những chiếc lá của nó. Không kể những con vi-rút, vi khuẩn, sự ô nhiễm, nó hoàn toàn xem thường những thứ đó.

Khi bố cho tôi biết rằng ở New York, ngay khi một cái cây bị chết, người ta lập tức thay thế bằng một cây bạch quả, điều này khiến tôi vui mừng thay cho mẹ.

Chúng tôi đang ở đây thì nghe thấy tiếng xe ô tô, tiếng cánh cửa đóng sập lại. Từng đóng những bộ phim găng-xơ, lúc đầu Sapritch vừa vểnh tai lên vừa gầm gừ, đuôi nằm ngang: “Kẻ địch trong tầm tay!” Sau đó nó bò về phía lối thoát hiểm, theo cách thức của đặc công. Chúng tôi bước theo sau nó. Đến chỗ đóng đất đá sụt lở, sau khi chắc chắn rằng ở đó không có tên do thám nào ở cạnh những cái xe ô tô cả, chúng tôi đi ra và không ai hay biết.

Phía sau các thanh giáo mạ vàng của hàng rào, chúng tôi có thể nhìn thấy những người ăn mặc hết sức sang trọng đang tranh luận ở phía trước ngôi nhà. Một số ghi ghi chép chép hoặc gọi điện thoại.

– Đến lúc này, nó vẫn thuộc về cùng một gia đình. - Bố giải thích rất khẽ cho tôi. Tên là “Orphée”. Con có biết đó là ai không?

– Một vị thần của đỉnh Olympia.

Bố cười:

– Không phải một vị thần, hơn thế! Một anh hùng. Tất cả chúng ta đều có thể trở thành anh hùng, chẳng phải thế sao?

Bố chỉ cho tôi một tác phẩm điêu khắc thể hiện một nhạc cụ trong sân.

– Đó là cây đàn lia. Orphée là một nhạc sĩ. Khi ông chơi đàn lia, những con vật hung dữ nằm lăn ra dưới chân ngài. Người ta nói rằng cây cối trong khu rừng cũng nghe theo ngài.

– Và ai đã mua ngôi nhà?

– Một nhà công nghiệp quan trọng người Paris: Hubert Galard. Một người ham thích nghệ thuật vĩ đại: âm nhạc và mỹ thuật đương đại. Ông ấy khuyến khích các nghệ sĩ trẻ tuổi. Người ta nói ông định tổ chức những buổi hòa nhạc và triển lãm Ở ĐÂY.

– Như thế cũng khá hay. Chúng ta có thể tới chứ ạ?

– Bố hy vọng. - Bố nói bằng một giọng lo lắng.

– Tại sao lại phải trốn? Việc người ta nhìn thấy chúng ta có nghiêm trọng không ạ?

– Có rất nhiều dự án cải tạo lớn đã được một kiến trúc sư phong cảnh nổi tiếng lên kế hoạch. Dù rằng đây là một nhà tư, nhưng cũng đừng nên nghĩ tất cả đều được phép. Ở Hiệp hội, đã quyết định giám sát ngôi nhà bằng mắt rồi.

Và trong mắt của bố tôi, tôi nhìn thấy chúa tể của thời gian.

Chương 32

– Một tin tuyệt vời đây! Bố thông báo trên đường quay trở về, tay giữ Sapritch bằng cái vòng cổ của nó vì đã đến giờ tụ hội của các chủ nhân của khu công viên: những con ngựa. Những chú ngựa cưỡi, ngựa thuần chủng và cả những con ngựa nhỏ cùng các kỹ sĩ.

Sapritch gặp khó khăn trong việc ghi nhớ là ở Maisons-Laffitte, ngựa được ưu tiên hơn người.

– Con nhớ chú Jacques chứ? Chú Jacques ở đảo Ile aux Moines ấy?

Cứ như thể là tôi có thể quên được chú ấy: chú Jacques thích tán gái, người khéo nói, người mà bố, với vẻ mặt dửng dưng, đã giành được bông hoa cúc xòe.

Bố cười.

– Còn hơn cả phụ nữ, chính những cái cây đã khiến chú ấy phát điên. Ở tuổi con, Tom ạ, chú đã quyết định cống hiến cuộc đời mình cho chúng. Từ nhiều năm nay, chú phụ trách việc phục hồi rừng ở châu Phi. Bố được biết là chú ấy sẽ trở về Pháp trong một thời gian, ở Vannes. Nếu con đồng ý, ngay khi có thể, chúng ta sẽ phi tới đó để bố giới thiệu chú ấy với con.

Tôi hỏi:

- Đã bao lâu rồi hai người không gặp nhau vậy ạ?
- Ôi nào, bố thích không phải tính toán.
- Và điều ấy không khiến bố sợ à?

Bố xoa xoa vào lưng tôi một cách trìu mến.

- Thỉnh thoảng con có những ý nghĩ kỳ cục thật đấy Tom ạ. Những tình bạn mà người ta chia sẻ cả điều hệ trọng là bất diệt.

Bố còn nói thêm rằng bố sẽ nhân thể giới thiệu luôn tôi với cô em gái của chú Jacques, cô Gwenaëlle, người bảo vệ cở đại.

Tôi chính là người đầu tiên nói về Cédric. Tôi thấy rõ bố bồn chồn lo lắng kể từ bữa trưa sinh nhật và chuyện chiếc iPhone của mẹ trong nhà xí, nhưng bố tránh chủ đề này vì không muốn đặt gánh nặng lên vai tôi. Được rồi, tôi cũng có một tin tuyệt vời thông báo cho bố đây! Cédric đã tháo những chiếc khuyên râu ra rồi. Lông mày của anh bị tẩy đỏ lên. Cô Debbie hỏi ý kiến anh về việc lấy cồn để lau. Anh đã hét lên như một đứa trẻ, và việc ấy không khiến ai buồn cười cả, trừ Coline.

Bố dừng lại vài giây và đôi mắt nhìn theo một con ngựa hồng. “Hồng”, đó là màu lông của nó: màu nâu-hung đỏ. Nó có dáng vẻ của một hoàng tử. Nó đang phải tập luyện cho một cuộc đua. Con ngựa và người kỵ sĩ chào chúng tôi. Ông ngoại thích lắm. Trước đây Cédric cũng vậy.

- Anh có nói chuyện với con không? - Bố hỏi.
- Không hẳn thế. Và bữa tối hôm đó, anh làm một mâm vào trong phòng. Điều ấy khiến cô Debbie phát điên.
- Con có biết liệu anh con có gặp Violaine ở trường không?
- Bố ơi, với Violaine, thực sự là kết thúc rồi! Và họ lại không

học cùng giờ. Chị ấy đang ở lớp cuối cấp.

Đến đây, chính tôi là người không muốn đè gánh nặng lên đôi vai của bố. Cả lớp Violaine quay lưng lại với Cédric, những kẻ đểu giả đó dứt khoát không thèm để ý tới những gì anh nói. Và tuần này, tôi không thực sự chắc là anh đi học đầy đủ. Chiếc Vespa của anh không rời khỏi sân nữa, gây cản trở cho những thùng rác, mọi người phàn nàn. Nhưng theo tin tức mới nhất, tôi không phải là người giám sát anh trai tôi, tôi đã có đủ việc để làm với bản thân mình rồi.

- May mắn là mẹ con sẽ có mặt ở đó vào ngày 16. - Bố tỏ ra yên tâm. - Mẹ con chủ động từ Mỹ trở về. Bố mẹ đã thu xếp với nhau rồi. Nếu không, chắc chắn bố sẽ phải xoay sở để đến.

Máy bay của mẹ sẽ hạ cánh ở sân bay Roissy-Charles-de-Gaulle vào lúc mười sáu giờ hai mươi hai, giờ địa phương – chênh năm tiếng. Chỉ trừ tắc đường trầm trọng, mẹ sẽ phải có mặt ở nhà muộn nhất vào lúc mười tám giờ hai mươi hai. Chúng tôi sẽ ăn tối cùng nhau và sau đó, tất cả đi ngủ! Giấy gọi của Cédric được dính ở lối vào, phía dưới cái giá để thư từ và báo chí. Học sinh được trông đợi có mặt vào lúc bảy giờ ba mươi, hạn cuối cùng là tám giờ kém mười lăm, mang theo chứng minh thư. Bài thi “viết tiếng Pháp” kéo dài bốn tiếng, từ tám đến mười hai giờ.

Chúng tôi đến Benjamin-Constant, đại lộ của chúng tôi. Bố đã thả Sapritch ra. Consant, con mèo hoang của nó đợi nó trên bức tường của khu vườn. Chúng lao vào nhau và Constant biến mất phía dưới bầu vú của “kẻ khổng lồ với trái tim dịu dàng”. Lại một kẻ nữa chắc chắn có vấn đề về người mẹ.

- Miễn là mọi chuyện diễn ra tốt đẹp. - Bố thì thầm.

Tôi biết chúng tôi đang rất sợ chính điều ấy. Bố thở thật dài.

- Con thấy đấy, Tom, có cái gì đó rất khủng khiếp. Bất chấp tất cả tình yêu mà người ta dành cho một ai đấy, người ta vẫn không thể cứu được người ấy, bất chấp cả bản thân anh ta.

Và dù rằng cuối cùng thì mặt trời cũng đã nhô lên, tôi vẫn cảm thấy lạnh.

Bởi vì nếu tôi gặp nguy hiểm, tôi muốn bố sẽ đến cứu tôi bất chấp bản thân tôi.

Chương 33

Ngày J – 1, kỳ thi tú tài, ngày mai. Ở trường trung học, người ta đã yêu cầu giải phóng các lớp học trước buổi trưa. Các cô tập vụ đợi ngoài cửa với xô và chổi, giống như khi tàu đến bến, để lau chùi nhanh nhất có thể trước khi những hành khách tiếp theo lên con tàu ấy, trừ tôi, tôi đã hoàn thành hành trình cuối cùng của mình rồi.

Sau khi dọn dẹp xong, phiếu ghi tên của thí sinh sẽ được dán lên trên các bàn. Tôi tự hỏi liệu người sẽ ngồi vào chỗ của tôi có phải năm đầu giống Cédric, hay năm cuối giống Violaine, liệu người đó có tự hỏi về tôi; điều này sẽ khiến tôi ngạc nhiên.

Người ta yêu cầu chúng tôi không để lại gì cả và, với những chiếc cặp kéo đã nhồi đầy của chúng tôi thì đó như là cả một đàn voi lao xuống cầu thang. Xuống đến sân, dẫu rằng vẫn đang là mùa xuân, chúng tôi thấy mình như đã lại đang trong kỳ nghỉ hè.

Tôi cùng với Anne-Charlotte đến chào tạm biệt cô Julie, đối với tôi là từ biệt.

– Từ biệt à? Em nói tầm bậy gì thế hả Tom? Cô rất hy vọng có được tin tức của em đấy.

Khi cô ấy nói điều ấy một cách hào hứng, tôi không còn biết

mình thực sự muốn gì nữa, mặc dầu kể từ khi đến Vannes, tôi chỉ cầu mong được học trường trung học ở Maisons-Laffitte thôi.

– Em, có tin gì mới của bạn ấy, em sẽ báo cho cô, thưa cô, - Anne-Charlotte vội vã xen vào, làm ra vẻ quan trọng.

– Thế là xong, có cách rồi! - Cô Julie tươi cười nói.

Cô ôm hôn vào má tôi, tôi ngửi thấy mùi Magical Moon, loại nước hoa mà lớp đã góp tiền để tặng cô: mỗi đứa ba Euro, một lọ to, và đến lúc này tôi muốn khóc.

Sau đó, tôi được mời đến ăn trưa ở nhà Anne-Charlotte. Mẹ cô nàng đã làm món bánh trứng vùng Lorraine nổi tiếng để mời tôi. Căn hộ nhà Anne-Charlotte ở mức trung bình, cậu em trai có vẻ mệt mỏi nhưng không khí thì thật tuyệt. Có hàng nghìn những hình dán ngốc nghếch trên cánh cửa tủ lạnh, đó là một ngôi nhà.

Dù tôi liên tục nhìn vào đồng hồ, tôi không vội trở về nhà, vậy nên sau bữa trưa, chúng tôi đi xem phim, và sau khi xem phim, chúng tôi đi nghe nhạc pop-rock. Những việc ấy đã đưa chúng tôi đi tới tận mười bảy giờ bốn mươi lăm, mẹ đã hạ cánh được bốn mươi chín phút rồi. Dĩ nhiên là mẹ đang trong taxi, mẹ đã đặt trước. Có thể mẹ đã gọi cho Cédric, có thể là anh tránh không trả lời, và tôi chắc chắn mẹ sẽ chuyển hướng sang tôi vì không còn cách nào khác, tôi tắt điện thoại di động của mình, thứ mà tôi đã liên tục kiểm tra. Không có gì hết.

Anne-Charlotte tha thiết muốn đưa tôi về: hai mươi lăm phút vừa đi bộ vừa kéo cái cặp kéo của tôi, nặng như một con ngựa chết, nặng tựa trái tim tôi. Cô nàng không ngớt nói liên thoảng:

cũng giống tôi, ông bà bạn ấy cũng có một ngôi nhà ở Bretagne, vùng Saint-Malo. Dù đó không phải cùng một hướng với Vannes, chúng tôi vẫn gặp nhau. Tôi có thể ngủ lại nhà của cô nàng: “Thề đi, Tom, cậu sẽ đến chứ?”

Tôi nghĩ tới chú Jacques và bố, những người ngày xưa đã luôn cùng nhau đi và cùng nhau về ở Conleau, và tôi tự hỏi liệu với bạn ấy có phải là một tình bạn bất diệt hay không, nhưng bố đã nói rằng cần phải chia sẻ cả điều hệ trọng, và nếu chúng tôi chia sẻ điều ấy thì có lẽ tôi đã nói với Anne-Charlotte: Dừng lại, tớ sợ. Cédric đã từ lâu không đặt chân đến trường, ở nhà, mùi cần sa khắp nơi, anh phá những bức tường bằng tiếng nhạc của mình khi đang phê, tôi không dám hình dung ra mẹ tôi trước cảnh tượng này, tôi không muốn trở về, nếu vì bản thân mình, tôi sẽ lùi bước và bắt chuyến tàu RER đầu tiên đến Maisons-Laffitte.

Thay vì chia sẻ cả chuyện hệ trọng, tôi làm ra vẻ đang nghe cô nàng nói, cô nàng không biết gì hết, thậm chí không biết cả là lúc này tôi không muốn bước tiếp nữa, và tôi tặc lưỡi vào cái lúc mà điều ấy xảy ra, cô nàng lại ngược mắt lên tầng năm và nói: “Cậu may mắn được ở đó đấy, đẳng cấp thật”, trong khi tôi thích bất kỳ một cái ổ chuột nào không có Cédric chờ đón mình.

Cánh cửa kính đóng sập phía sau tôi. Tôi tránh phòng bảo vệ. Thang máy ở tầng trệt, tín hiệu xấu. Tôi trèo bộ lên. Bụng tôi quặn lại, đây là chứng đau bụng tâm lý. Để cho mình thêm dũng khí, tôi nhắc lại câu “Thế là xong, có cách rồi!” của cô Julie, tôi ghi nhớ hết.

Đến trước cửa, tôi căng tai ra: không có tiếng nhạc. Điều này khiến tôi thấy nhẹ bớt: mẹ đã tắt nhạc. Cũng không có tiếng

mắng chửi. Tôi để cho họ thêm một phút nữa để giải quyết giữa họ với nhau, sau đó tôi hết sức khê khàng mở cửa.

Không có va li cũng chẳng có túi đồng bộ ở lối vào, mùi tẻ hơn bao giờ hết, cô Debbie lao vào tôi.

– Mẹ cháu bị lỡ máy bay. Bà đã gọi điện cho anh trai cháu. Mai, khoảng bảy giờ bà sẽ có mặt ở nhà.

Cô vừa nói rất nhỏ vừa ngó nghiêng xung quanh. Cô cũng vậy, cô ấy sợ.

– Có một việc khác... Thầy giáo tiếng Pháp của nó đã gọi điện tới. Cédric đã không đi học từ tám ngày nay rồi. Một bức thư đã được gửi tới đây, chưa có câu trả lời, ông ấy thấy lo lắng.

– Vậy ra ông ấy chưa có câu trả lời à? - Cédric bỗng đi ra từ phòng khách với bức thư của trường trên tay và hỏi.

Đặt khắp nơi: trên áo sơ mi, quần bò, giày bát két của anh. Trong giọng nói của anh có mùi hôi.

Anh ném bức thư của trường lên trên cái giá để thư từ, dưới cái giấy gọi của anh. Sau anh quay về phía tôi và nhắm vào ngực tôi.

– Pằng pằng! Mày, mày theo tao, thằng con trai của bố.

Tôi lùi lại. Anh túm lấy tay áo tôi và kéo. Coline hét lên trong bếp. Cô Debbie ngốc nghếch kia bỏ rơi tôi.

Tám tấm lót sàn màu trắng của phòng khách bắn hết, các ô cửa sổ mở to, trên khoảng sân trời là cảnh tàn phá: không còn hoa, không còn cây, tất cả các chậu cây đều đổ ngửa. Tôi giãy giụa, Cédric buộc tôi phải trèo lên đó. Trên cành của một cây lãnh sam, một tờ giấy được gài lên đây bằng một cái kẹp quần áo. Tôi nhận ra chữ của bố.

– Một bức thư cho mày đây.

Tôi không còn hiểu gì nữa, tôi không thể cử động được nữa. Bố đã viết cho tôi ư?

Anh trai tôi tháo tờ giấy ra và đặt mạnh vào tay tôi. Tôi đọc: “Gwenaëlle của anh”. Gwenaëlle của bố ư? Bỗng nhiên, tôi thấy nghẹt thở. Có lẽ là tôi không tiếp tục được, tôi không kìm lòng được.

Tôi nghĩ đây là một bức thư tình. Tôi nghĩ bố đã nói với Gwenaëlle “CỦA BỐ” rằng bố đã nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình, rằng bố không bao giờ quên cô ấy. Tôi nghĩ bố xin lỗi cô ấy, tôi chắc chắn bức thư sẽ được kí tên “Jean-Rémi của em”. Tôi nghĩ mình đã hiểu khi người ta nói rằng thế giới sụp đổ.

Gwenaëlle, cô em gái của chú Jacques, người bảo vệ những cây cỏ dại. Bố đã nói dối tôi.

Đứng vắt vẻo trên lan can, Cédric rình rập tôi như một con chim rình mồi.

– Mày có nhớ cái ngày đổ vỡ giữa người phụ nữ chiến thắng và người đàn ông thất bại ấy không? Mày đã xuống tìm tao ở nhà con diêm tằm hai ấy. Bọn mình đã quây ông ta ở trong phòng làm việc ấy.

Bố đã viết. Bố đã giấu tờ giấy dưới một quyển sách. Tôi biết Cédric đã ăn cắp tờ giấy đó của bố. Cédric ăn cắp tất cả những thứ có thể làm đau: đau chính bản thân anh hoặc những người khác.

Tôi vo tròn bức thư và giấu nó vào sâu trong túi quần. Không ai được nhìn thấy nó.

– Tao đợi khi họ ngang bằng nhau để cho mày đọc bức thư

ấy. Bố, Gwenaëlle CỦA ÔNG ẤY, mẹ, Peter CỦA BÀ ẤY phải không?

Peter của mẹ ư? Tôi cũng vậy, miệng tôi cũng đầy đất. Anh tiếp tục giết chết tôi.

Gã đàn ông của bà ấy ở New York, thẳng mặt mụn ọ! Mà nghĩ trong suốt thời gian vừa qua bà ấy không làm tình hả? Và tại sao bà ấy trể máy bay? Và mà nghĩ bây giờ bà ấy đang làm gì?

Tôi hét lên:

– Trước tiên là anh chẳng biết gì hết.

Anh cười nhạo.

– Sau đó, đừng bao giờ cuộn theo chiếc iPhone của bà ấy. Tao thậm chí đã nhìn thấy những bức ảnh. Gã Peter, hẳn có thân hình lực lưỡng, không phải như ông ấy đâu.

Anh đu đưa trên không trung. Nếu anh ngã, tôi mặc kệ. Và thậm chí là... Tôi chạy lao qua phòng khách. Cô Debbie chặn tôi lại phía trước cửa ra vào.

– Cháu đi đâu thế, anh chàng? Bình tĩnh nào.

Tôi không phải anh chàng. Cuốn xéo đi, cô Debbie. Tôi chạy vào trong phòng của mình. Thậm chí là không có chốt cửa, thẳng mặt mụn ọ! Tôi ngã xuống giường.

Bố đã nói dối tôi. Tôi không có nơi nào để đi nữa, tôi không còn có ai nữa.

Chương 34

Khi tôi còn nhỏ, tóm lại là khi bà nội còn bế tôi trên đùi, một hôm, bà đã nói điều khiến ông nội và tôi buồn cười: “Cháu thấy đấy, trái tim dịu dàng của bà, đừng bao giờ nên nói dối. Nếu cháu nói dối, sau đấy điều đó sẽ trở nên quá rắc rối. Cháu sẽ không bao giờ thoát ra được.”

Tất cả chỉ vì tôi gặm móng tay, khiến mẹ điên lên, khi ấy chưa có cô Debbie để giải quyết vấn đề vì “Sai Lầm” còn chưa ra đời, vậy nên bà nội đã quyết định nhúng tay vào, và cứ như thể không cắn móng tay thì tôi sẽ chết ngạt mất, tôi đã thề làm vậy là không đúng, song những mảnh da nhỏ dính máu quanh móng tay đã phản bội tôi.

“Nếu cháu nói dối, sau đấy điều đó sẽ trở nên quá rắc rối đấy.” Ít ra thì bà nội chưa bao giờ nói dối tôi cả.

Khi tôi thôi không úp mặt trong chiếc gối của mình nữa, tôi ngồi và ấn số 3 trên danh bạ điện thoại di động của mình, đã là tám giờ kém mười lăm, đúng giờ ăn tối ở Conleau, mặc kệ!

Bà nội là người trả lời điện thoại. Lúc nào cũng là bà. Bà chọn lọc trước để canh phòng ông nội, và nếu là tôi thì không thành vấn đề.

– Tom, cháu yêu của bà, ổn chứ?

Tôi hét toáng lên: “Thật tồi tệ, bà nội ạ!”, và để hợp với tổng thể, tôi òa khóc suốt suốt.

– Này cháu đừng có bỏ máy, ông bà vẫn luôn ở đây. - Bà nói rất nhanh bằng một giọng bình tĩnh, nhưng cũng quả quyết, như thể bà đang dùng tay mình giữ tảng đá lớn treo phía trên đầu tôi. Và đến lúc này, vì không chắc sau này có thể làm được việc đó, tôi lại hét lên:

– Gwenaëlle là ai vậy? Bà biết cô ấy phải không, bà nội?

– Đương nhiên là biết rồi. Từ gần ba mươi năm nay, cô ấy không bao giờ quá ba ngày mà không đến thăm bà.

Bỗng nhiên, tảng đá biến mất, biển khơi thôi không nức nở nữa, thậm chí còn có cả sự dịu êm và tôi đã có thể buông mình, mặt ngửa trên chiếc gối.

– Tại sao cháu lại hỏi bà điều đó, trái tim dịu dàng của bà?

– Bố cháu đã nói dối cháu.

– Hãy giải thích cho bà nào.

Tôi lại lôi bức thư trong túi mình ra, vuốt lại cho phẳng nhất có thể và tôi đọc nó cho bà nghe, cũng là cho tôi vậy: hối tiếc, cắn rứt, xin lỗi.

– Vậy người nói dối ấy đâu rồi?

– Bố không nói gì với cháu cả.

– Người ta không có quyền có những bí mật nho nhỏ từ bao giờ ấy nhỉ? - Bà nội bẻ lại. - Cháu nữa, cháu không có sao, có lẽ nào? Dù sao thì bố cháu cũng đã có ý định nói chuyện với Cédric và cháu rồi. Bố cháu chỉ nghĩ còn hơi sớm thôi.

Hơi sớm, và chính vì thế mà việc đó trở nên quá muộn, hình

ảnh của bố ạ! Tôi nói: “Đồng ý, cháu hiểu”, và bà nội đã kể cho tôi nghe tất cả.

Cô Gwenaëlle vẫn luôn yêu bố, từ khi còn là một cô bé, khi mà bà nội đón cô ấy và chú Jacques về sau cái chết của mẹ họ. Từ khi còn chưa được bốn tuổi, cô ấy đã chỉ thấy có bố mà thôi. Nhưng đối với bố, cô chỉ là một cô em gái, giống như Jacques, người anh em cùng tuổi của bố. Và cô ấy khiến họ chết khiếp vì suốt ngày bám theo họ, một tai họa thực sự. Họ đã đặt cho cô ấy cái tên “lọ keo”.

Lúc này, cô Debbie lại thò mặt vào trong cửa phòng tôi để chắc chắn rằng tôi chưa chết, và khi cô thấy tôi đang cười đùa trong điện thoại, cô lại nhanh chóng đóng cửa lại.

– Có những người phụ nữ như vậy đấy. - Bà nội tiếp tục. - Họ trao trái tim mình chỉ một lần mà thôi. Cô Gwen lớn lên, trở nên xinh đẹp, có một đám những kẻ láu cá vây quanh mình, thì Jean-Rémi “của cô ấy” vẫn là người duy nhất được coi trọng, dù rằng bố cháu khẳng khẳng không chịu nhòm ngó đến cô ấy.

Bà nội dừng vài giây. Từ khi tôi còn bé, bà đã kể cho tôi nghe những câu chuyện và bà biết cách điều khiển cảm giác hồi hộp.

– Rồi sao ạ?

– Rồi sau này, là những người lớn, và khi bố cháu bắt đầu phát hiện ra vẻ quyến rũ của cô ấy thì bỗng có một cô Olivia Chevalier nào đó – cháu có biết không nhỉ? chặn đường. Một người phụ nữ đẹp rực rỡ, đầy sức sống và nhiệt huyết. Họ yêu nhau điên cuồng. Bố cháu sẵn sàng đi theo cô tới tận cùng thế giới. Kể ra thì là bố cháu đã làm : đi tới tận cùng thế giới bố cháu dành cho mẹ cháu.

Chính xác những gì mà bố đã kể cho tôi nghe trên đảo Ile aux Moines. Phần tiếp theo, tôi đã biết rồi.

– Ba chúng cháu ra đời...

– Và bố cháu quyết định ở lại vì các cháu. Và bà thách người nào buộc tội bố cháu đây. - Bà nội nói với sự giận dữ. - Mỗi người làm theo khả năng với tính cách riêng của mình, và ở nhà Ti Kabiten, gia đình là trên hết.

Câu “bà thách ai buộc tội bố cháu đây” khiến tôi hết sức hài lòng. Và sau đó, tôi lại nhìn thấy ánh mắt của Cédric và tôi nhìn thấy anh đi lảo đảo trên lan can, anh không biết gì về tất cả những chuyện này hết, dù thế nào thì anh cũng sẽ chẳng tin vào điều ấy.

– Nhưng tại sao bố cháu lại viết bức thư bởi thậm chí bố cháu còn không gửi nó đi mà!

– Cháu thấy đây, cháu yêu, khi người ta ở tận cùng của khổ đau, cô đơn, người ta tìm đến tia sáng nhỏ nhất để không bị đắm chìm. Ở trong tận sâu thẳm trái tim, cháu thử đoán xem, bố cháu đã tìm thấy ai?

– Lọ keo. - Tôi nói.

Tia sáng của tôi để không bị đắm chìm, đó là bà nội. Tóm lại là bố đã không nói dối tôi: người ta có quyền được có những bí mật nho nhỏ.

– Khá hơn rồi chứ? - Bà nội hỏi.

– Không tệ! Bà hãy đợi để biết về Cédric đã.

– Cédric à? Có phải ngày mai là ngày thi tú tài của nó không nhỉ? Người ta đã nói trên đài.

– Trừ phi là anh ấy không đi thi.

Bà nội im lặng. Tôi nghe thấy giọng ông nội phía sau bà.

– Bà chuyển máy cho ông nội nhé. Ông muốn nói với cháu mấy câu. Hai bà cháu mình không bao giờ có gì bí mật với nhau đâu nhé. Chúng ta sẽ bắt đầu kể từ ngày hôm nay.

Cũng có những người đàn ông chỉ trao trái tim mình duy nhất có một lần mà thôi.

– Alô, Tom à? - Ông nội nói.

Ông nói nghe rõ hơn và ông nói thêm rất nhanh: “Ông rất yêu cháu, cháu yêu của ông.” Và để ông nói vậy, với trái tim mà ông giấu kín vì rụt rè, giống như “ông tướng”, đó phải là giờ phút nghiêm trang lắm và điều này khiến tôi tròn xoe mắt. - Cháu hãy nói với ông về Cédric đi?

Tôi nghĩ đến món gà-khoai tây nghiền-giống nước sốt và coi chừng để nó không bị tràn ra ngoài, tôi nói tất cả những gì đang tràn ra ngoài: Violaine, cần sa, khuyên xâu, mẹ lỡ máy bay, khoảng sân trời bị tàn phá. Tất cả, trừ “thằng mặt mụn” và Peter, điều ấy, không thể được.

– Được rồi, ông hiểu. - Ông nội nói. - Cháu có biết bố cháu hiện đang ở đâu không?

– Ở Maisons-Laffitte. Bố cháu có một cuộc họp ở ASP.

– Dù có họp hay không, đây là những gì cháu sẽ làm. Cháu liên lạc với bố cháu ngay lập tức, nói với bố cháu đến đây và khi bố cháu có mặt ở đây, cháu nhắc lại với bố cháu tất cả những gì cháu vừa nói với ông bà. Nếu chúng ta muốn giúp Cédric một cách có hiệu quả, cần phải không tiếc công tiếc sức. Nếu như quá khó, hãy nói bố cháu gọi cho ông.

Tôi cảm giác có làn gió thúc đẩy tôi.

– Đừng lo, ông nội, cháu sẽ làm được!

– Hoan hô cháu yêu, dũng cảm lên! - Ông chuyển máy cho bà nội nhé.

– Alô, trái tim dịu dàng của bà à? - Bà nội nói. - Này, cháu phải báo cho ông bà biết đấy nhé. Bất cứ giờ nào. Còn gì nữa không nhỉ?

– Có ạ! Gwenaëlle, cô ấy thế nào?

Bà khẽ cười: “Một bông hoa dại. Cháu sẽ thấy, bọn cháu sẽ rất hợp nhau.”

Và khi bà bỏ máy, tôi cảm thấy dường như chính bà là người đang cố nén để không khóc.

Tôi đứng dậy. Tôi vội vã. Tôi mở cửa sổ nhìn xuống khoảng sân trời; ở đó, chỉ có cây, không có tổn thất. Tôi ấn vào số 1 của danh bạ.

Bố để chế độ hộp thư thoại. Tôi lại cảm thấy suy sụp.

“Ông rất yêu cháu, cháu yêu, dũng cảm lên”, ông nội đã nói vào tai tôi.

Tôi để lại tin nhắn: “Là con, Tom đây, bố hãy gọi lại ngay cho con. Khẩn cấp.” và tôi ngồi vào bàn của mình, trước công việc đã được sắp xếp đâu ra đấy để sắp lại trật tự cả trong những suy nghĩ của mình. Khi bố họp, tất cả mọi người biết rất rõ bố sẽ tắt điện thoại di động, điều tôi thiếu của phép lịch sự! Sau cuộc họp ở ASP, bố sẽ ăn liên hoan với ông Grégoire, là ông chủ nhưng cũng là bạn của bố. Được rồi! Máy giờ nhỉ? Chín giờ năm. Bữa tiệc sẽ không kéo dài một trăm linh bảy năm đâu. Ngay sau đó, bố sẽ lại bật điện thoại của mình lên và gọi cho tôi.

Trong khi chờ đợi, về số phút, tôi đã trải qua bốn mươi lăm phút trên chiếc điện thoại của tôi. Sau hai mươi giờ, miễn phí, gọi không giới hạn thời gian. Trừ phần pin là đáng lo ngại thôi. Tôi đem sạc lại.

Âm nhạc tiếp tục gầm rú trong phòng của Cédric. Cô Debbie gõ cửa. Theo tôi, cô ấy đang theo dõi. Coline đang ngủ. Cô ấy mang cho tôi một khay: bánh mì kẹp giảm bông sốt mayonaise, kem vani, Coca. Tôi cho phép cô ấy ở lại phòng mình, và trong khi tôi ăn tối, tôi trấn an cho cô đồng thời cũng tự trấn an cho mình. Bố sẽ rất nhanh chóng trở về và bố sẽ giải quyết được vấn đề thôi.

Để cho thời gian chờ đợi bớt phần nặng nề, cô đã đề nghị tôi cùng xem phim truyền hình. Tôi nói không, vậy là cô cầm cái khay đi ra.

Tôi nhớ lại khi chúng tôi cùng nhau xem bộ phim truyền hình FBI, portés disparus, và chúng tôi thấy có sự giống nhau giữa Jack Malone và bố. Tôi đã khóc hết nước mắt khi ông ấy thận trọng tiến tới chỗ đứa trẻ đang khiếp sợ ở trong cũi của hầm rượu và ôm nó trong vòng tay của mình để bế nó ra cho mẹ nó đang đứng đợi một cách vô vọng ở bên ngoài.

Tôi cũng không chắc chắn mình có thể tin được điều đó không nữa.

Tôi để lại tin nhắn đã được gán một giờ rồi. Pin điện thoại cũng đã ổn. Tôi ấn số 1. Vẫn vậy! Tôi vã mồ hôi như thể là không được phép, vậy nên tôi đi ra khoảng sân trời, phía bên cạnh phòng khách, và tôi ngồi xuống một chiếc ghế dài để chờ cho mát. Mùi những cánh hoa bị đè nát rất hắc, nó giống như tiếng

kêu yếu ớt cuối cùng trước khi chết. Sắp mười giờ rồi và trời vẫn còn sáng. Đây là những ngày dài nhất trong năm, và đây là ngày dài nhất trong cuộc đời tôi. Và nếu bố không bật lại điện thoại di động của bố thì sao nhỉ? Mẹ sẽ có mặt, đừng lo!

Màn đêm đã buông xuống, bầu trời đầy sao. Trên đại lộ, những chiếc xe ô tô lao đi với tiếng va chạm nhẹ, giống như những con tàu chở khách. Đây đó, người ta nghe thấy tiếng nhạc, không phải ở nhà của chúng tôi nữa, không phải ở phòng của Cédric, trong phòng của Cédric không có gì hết! Gọi lại đi bố, gọi đi, anh ấy đang ở tận cùng của căn hầm rồi. Bố phải đến để cứu anh ấy bất chấp bản thân anh ấy đi. Tôi không biết ai cầu nguyện lớn hơn, những ngôi sao hay là tôi.

Khi chiếc di động của tôi đổ chuông, mặc dù tôi đang giữ chặt nó trong tay, nhưng tôi giật nảy mình mạnh tới mức suýt làm rơi. Mười một giờ mười lăm.

– Tom à? Có chuyện gì thế? Bố không hiểu tin nhắn của con. Xin lỗi vì bố gọi cho con quá muộn thế này. Cuộc họp kết thúc, con biết rằng đó là...

Tôi hét lên là không. Tôi không biết và tôi không muốn biết. Bố phải đến ngay lập tức, mẹ đã lỡ máy bay rồi, Cédric đã tàn phá khoảng sân trời, người ta không nghe thấy gì trong phòng của anh ấy nữa, có cảm giác xấu bố ạ, con sợ, bố nhanh lên, bọn con chỉ còn có bố mà thôi.

Chương 35

– Tom ới?

Hơn mười hai giờ đêm một chút. Hẳn bố đã phải lao đi rất nhanh. Chúng tôi đợi bố ở trong bếp, cô Debbie với chiếc khăn choàng vai quần bên trên áo sơ mi ngủ và tôi.

Chúng tôi nhanh chóng ra gặp bố ở lối vào. Ngửa mặt lên trời, bố ngửi mùi. Thậm chí còn không nhìn chúng tôi, bố lao về phía cửa buồng của Cédric, đập mạnh tay lên cánh cửa.

– Cédric, con mở ngay cửa ra nào!

Cédric không trả lời.

Bố lấy đà, vai phải lao về phía trước, và bố phá tung cánh cửa. Một tiếng rắc như tiếng xương vang lên, cánh cửa rời khỏi bản lề và khóa bật ra.

– Đó không phải là cách. - Cédric nói trong bóng tối, - và con hiểu tất cả mọi người đang sợ hãi đến thế vì thứ gì rồi.

Bố bật đèn lên.

Anh trai tôi đang ngồi trong chăn, chỉ có mũi là thò ra ngoài. Xung quanh anh, một đồng lộn xộn, chai bia, thức ăn thừa, một chai vodka và, tất nhiên rồi, tất cả những gì anh ấy cần để quần thuốc.

Bố đến sát bên giường, chân chạm vào mép giường. Bố nghiêng người trên mái tóc dính bết lại vì bẩn, gần như sẫm lại.

– Con đã dùng gì thế?

Cédric cười to hơn nữa, mặc dầu đó không phải là một nụ cười. Và khi anh ấy nói, từ ngữ của anh ấy thật khó hiểu.

– Tuyệt... cần sa và vodka. Thế thôi.

Lúc này, bố ghé sát thẳng mặt mình vào mặt anh ta.

– Con thề với bố chứ, Cédric?

Cédric thò một bàn tay ra khỏi chăn, giơ ra cho bố, và sau đó ngã người xuống gối.

Bố từ từ đứng dậy. Bố thở dài, mắt nhắm nghiền. Khi bố mở mắt ra, đó là ánh mắt của ai đó từ chiến tranh trở về, mặc dầu chiến tranh mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi.

– Tôi sẽ đi pha cà phê. - Cô Debbie nói, và cô ấy vừa chạy nhanh vừa khóc.

Bố vợ lấy ống hút cần sa trong tờ giấy bằng nhôm của anh ấy và nhét vào trong túi quần.

– Ê này, đây không phải đồ chơi, phải mua đấy! - Cédric cười nhạo.

Anh ấy nhồm cao hơn một chút và nhìn phía sau chúng tôi.

– Xong chưa? Máy bay đã hạ cánh chưa? Bà ấy về chưa vậy?

– Vẫn chưa. - Bố đáp.

– Bố báo cho con để con còn sửa sang sắc đẹp nhé.

– Con bắt đầu bằng việc đi tắm đi có được không?

– Hông!

Cédric lại ngã người xuống và anh là người nhắm mắt với chiến tranh. Bố lưỡng lự. Tất nhiên rồi, bố biết kỳ thi tú tài đang ở tình trạng xấu, và để sửa sang sắc đẹp thì còn xơi. Vậy nên bố kéo lại cái chăn trùm lên đôi vai của con trai mình, điều đó giống như thể bố cũng kéo lên đôi vai của tôi vậy và cổ họng tôi bỗng nghẹn lại.

Bố lại mở cửa sổ cho thoáng gió.

– Tom ơi, giúp bố với?

Chúng tôi dọn dẹp đồng lộn xộn một chút và tôi thấy rõ bản thân bố cũng đang lục mọi xó với nỗi sợ sẽ gặp phải một hộp rượu vang Médoc hay một cái bơm tiêm, nhưng không!

Khi chúng tôi gần xong thì cô Debbie, giờ đã mặc váy, đi vào với một khay cà phê: ba cốc. Cédric ngáy như thể anh ấy đã không được ngủ ấm như thế từ mười năm nay rồi.

– Ra phòng khách! - Bố quyết định.

Cô Debbie quay trở lại. Bố tắt điện và chúng tôi rời căn phòng mà không đóng cửa lại vì cánh cửa đang nằm dưới đất.

Tôi để mặc toàn bộ đèn chiếu sáng phản sân trời, ô cửa mở rộng, cảnh tàn phá không ai là không nhận thấy nhưng bố không nói gì cả, chỉ mỗi câu: “Cô ở lại đây với chúng tôi” với cô Debbie. Cô đặt cái khay xuống cái bàn thấp.

Cô ấy không phản đối bởi vì cô đã mặc đồ cho việc ấy rồi. Cô ngồi xuống cạnh tôi trên tràng kỷ và rót đầy ba cốc, dù cô biết tôi ghét cà phê.

– Bây giờ hai người kể cho tôi nghe tất cả từ đầu đi. - Bố tôi ra lệnh.

Từ đầu, chúng tôi có tám ngày nữa cơ, vậy nên tôi kể lại từ sinh nhật của Coline, chuyện bớt đi một cây nến, và lần này, tôi không ngần ngại đổ gánh nặng lên vai bố.

Lớp Violaine công kích Cédric. Họ không ngớt sỉ nhục anh ấy và, tất nhiên rồi, chiếc Vespa của anh không rời khỏi sân nhà nữa, hàng xóm thậm chí còn phàn nàn vì những thùng rác. Trường anh ấy đã gửi thư để thông báo sự vắng mặt của anh nhưng anh đã chặn bức thư đó lại, và hôm nay, thầy giáo tiếng Pháp của anh đã gọi điện đến nhà nói rằng ông ấy lo lắng.

- Tôi lẽ ra phải báo cho ông biết, ông Jean-Rémi, nhưng tôi đã không chắc chắn. - Cô Debbie xấu hổ nói. - Dù sao cậu ấy cũng có lúc đi ra ngoài.

Sau đó, tôi nghĩ đến điều ông nội đã nói, rằng cần phải không tiếc công tiếc sức, tôi đặt bức thư của Gwenaëlle cạnh cốc của bố, và khi tôi đã vào cuộc rồi, tôi lôi cả Peter, gã đàn ông của mẹ ở New York ra nữa. Cédric không cần hai kẻ đó, ngoài Violaine ra, điều này nhất định khiến anh ấy bị điên, tôi thậm chí sợ vì anh đánh đu trên lan can phía ngoài đại lộ. Ngoài đó, tôi đã thấy nghẹt thở khi anh gọi tôi là “thằng mặt mụn” trong khi điều ấy là cấm kị, tôi đã gần như mong anh ấy ngã. Không đòi hỏi tôi phải dũng cảm, mà là sự khuây khỏa khi nói điều đó ra thì đúng hơn.

Giờ thì đến bố bị nhấn chìm. Lúc này, tôi cho bố biết bà đã kể cho tôi nghe tất cả về “lọ keo” và tôi không còn oán giận bố nữa, chưa kể việc bố phải gọi đến Conleau ngay vì lẽ ở đó ông bà sẽ không ngủ được khi chưa được yên lòng. Tóm lại, được yên lòng...

Bố nghe tôi nói, đầu gối lên bức thư, như thể là một con ma đã viết bức thư ấy. Sau đó, bố đứng dậy và lao ra ngoài sân trời. Dù cho mỗi người có quyền có những bí mật nho nhỏ, nhưng cô Debbie vẫn nhìn tôi như một tên tội phạm vì đã không chia sẻ những chuyện này với cô ấy. Khi bố quay lại lối cửa vào, tôi hiểu rằng bố đi đóng cửa sổ phòng Cédric lại để cho an toàn và tôi đã hoàn toàn được tha thứ.

– Nếu con muốn, Tom à, sau này chúng ta sẽ nói về cô Gwenaëlle và về chú Peter. Giờ chúng ta sẽ cùng đi vào việc cấp thiết nhất.

Bố rút cái ống hút cần sa trong túi của mình ra và đặt lên bàn, cạnh bức thư.

– Con có biết anh trai con hút thứ rác rưởi này từ bao giờ không?

– Từ khi anh ấy cặp với Violaine. Vào tháng Chín. Cả bọn họ công khai hút vào những ngày cuối tuần.

– Vậy là chưa được một năm. Con chắc chứ, Tom? Trước đó không chứ?

Bố nghĩ là hơn. Điều này tôi có thể làm cho bố yên tâm.

– Hoàn toàn chắc chắn. Sau khi hút điếu đầu tiên, anh ấy đã đến phòng con. Anh hoàn toàn trong trạng thái phê. Thậm chí anh còn muốn con thử. Anh nói rằng ấy là thiên đường trên mặt đất. Tóm lại là con biết, bố ạ! Đó không phải là lần đầu tiên người ta đề nghị với con. Trong lớp con, có rất nhiều đứa hút.

– CON À, KHÔNG BAO GIỜ! - Bố hét lên.

Điều ấy khiến lòng tôi quá đồi láng láng, đồng thời đột nhiên cũng có quá nhiều ánh sáng tới mức tôi choáng váng. Sau đó, tôi

không còn nhớ gì hết. Dù sao đi nữa, tôi đã mệt lử, tôi chán ngấy việc làm người lớn, mặc cho họ tự xoay sở cùng cô Debbie. Tôi đi ngủ.

Chương 36

– CÁI ĐỒNG LỘN XỘN NÀY LÀ GÌ THẾ HẢ?

Mẹ gào lên. Trời sáng. Tôi nằm ngủ trên tràng kỉ, đắp chăn, mỗi một mình, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Tôi lê bước ra lối cửa vào. Mẹ giơ tờ giấy gọi cho kỳ thi tú tài trước mặt bố. Tôi nghĩ mẹ thậm chí không nhìn thấy tôi.

– CÉDRIC ĐÂU RỒI? NÓ ĐI RỒI HẢ?

Mẹ biết rõ là không phải. Mẹ biết rõ anh ấy sẽ không đi. Đó là cách để tự phòng vệ. “Mỗi người làm theo khả năng với tính cách riêng của mình”, bà nội đã nói. Tôi thấy ái ngại cho mẹ.

– Cédric sẽ không có mặt ở kỳ thi tú tài, Olivia. Nó không có khả năng. - Bố bình tĩnh đáp, và tôi nhận thấy bố đã cạo râu.

– Việc đó chúng ta sẽ xem xét!

Mẹ lao đi trong hành lang. Chúng tôi đi theo mẹ. Bảy giờ ba mươi lăm. Mẹ dừng lại đứng trước cánh cửa bị hỏng. Cédric vẫn cuộn tròn trong chăn. Mọi người chỉ nhìn thấy mỗi tóc của anh ấy. Tôi thấy hài lòng vì đã dọn dẹp căn phòng.

– Đứng dậy, Cédric!

Cédric mở một mắt ra. Anh ấy ngáp rất to. Anh hỏi bằng một giọng đỡ say hơn:

– Thế nào, chuyện với chú Peter ra sao rồi ạ?

Rồi anh lại kéo chăn lên mặt.

– Mẹ không hiểu con đang nói gì. - Mẹ hét lên. - Dù sao chẳng nữa, đây cũng không phải lúc.

Mặt anh ấy lại thò ra.

– Thế thì khi nào mới là lúc hả mẹ? Chẳng phải đó vẫn là người để yêu sao?

Lúc này, mẹ bước lên một bước, như thể mẹ muốn đánh anh trai tôi. Bố túm lấy cổ tay mẹ.

– Kệ nó, Olivia!

Cô Debbie đến phía sau tôi. Cô ấy ôm lấy tôi. Cô ôm tôi trong vòng tay ấm áp của cô: giống như Sapritch và Consant.

Mẹ Olivia nổi cơn tam bành quay về phía bố. Tôi tự hỏi liệu mẹ hay bố là người ghét nhất. Và khi nói với bố, mẹ chửi rủa và trở nên xấu xí.

– Hoan hô, Jean-Rémi! Anh có thể tự hào về mình đấy. Đây là kết quả của sự ngu ngốc của anh. Nếu như anh ở lại đây, nếu như Cédric có bố nó bên cạnh, anh có nghĩ nó lại như thế không?

– Dĩ nhiên là không rồi. - Bố trả lời. - Cô nói đúng. Tôi không thực hiện nhiệm vụ của mình đến nơi đến chốn.

Đột nhiên, tất cả cùng quay lại. Tôi thấy tim mình đau tới mức tôi sợ. Bố sẽ lùi bước chẳng? Tất cả sẽ không bắt đầu lại như trước chứ? Bố không có quyền làm vậy.

– Xuuuuuuuyt. - Cô Debbie nói thật khẽ.

Bố đi về phía giường và ném cái chăn đi. Cédric nằm cuộn

tròn. Mẹ sợ hãi nhìn đất trên ga trải giường, quần bò và đôi giày bát-két cáu ghét.

– Đứng dậy nào. - Cédric, bố ra lệnh. - Chúng ta đi.

– Đi đâu thế? - Cái đồng hình tròn hỏi.

– Đến Maisons-Laffitte. Bố đưa con đi.

– Không!

– Bố nhắc lại với con là con vẫn còn chưa trưởng thành. Con không có quyền lựa chọn.

Bố quay về phía chúng tôi: “Cô Debbie, Tom, giúp tôi với.”

Mẹ đã trở lại với con người thật của mình. Và những tiếng gào thét của mẹ.

– Anh nghĩ tôi sẽ để anh đưa nó đến cái nơi khỉ ho cò gáy thôi nát của anh à?

Mẹ rút chiếc iPhone của mình ra: “Đi điều trị giải độc. Đó là thứ mà nó cần. Tôi sẽ gọi Samu^[27].”

– Con không muốn. - Cédric gào lên như đang khóc.

– Đừng lo, con trai. - Bố nói.

– Theo như tôi được biết thì tôi vẫn còn là mẹ của nó. - Mẹ cự lại, tay lướt trên máy điện thoại của mình.

Đây chính là lúc mọi thứ nổ tung trong đầu tôi. Tôi lao tới, tôi giật lấy chiếc iPhone với gã Peter của mẹ ở trong đó, tôi lấy hết sức mình ném họ qua cửa sổ, họ bay phía trên lan can, tôi hét lên:

– Mẹ chết tiệt. Mẹ thật phiền phức.

– Chính xác. - Bố nói.

– Vâng, thưa bà. - Cô Debbie nói.

Và “bà” ấy thậm chí không thể đóng sập cửa lại bởi vì nó không còn nữa.

Coline xuất hiện, công chúa Barbie sinh nhật của nó trong tay.

– Tại sao anh Cédric khóc ạ?

Không dễ để lôi được anh ấy ra khỏi giường. May là ở Martinique, cô Debbie đã nâng những cột gỗ trang trí mặt trước của những ngôi nhà khi có gió, thường rất mạnh, để quảng chúng xuống đất.

Chúng tôi nghĩ sẽ không bao giờ ấn được anh ta vào trong thang máy, dù chúng tôi tính ra nặng gấp bốn lần: ba trăm năm mươi kilô. Với những tiếng cười lớn của anh ta, những câu “Cứu tôi với” của anh ta, những câu “Người ta bắt cóc tôi”, anh chắc phải đánh thức cả tòa nhà dậy, nhưng chúng tôi mặc kệ.

Tôi không tìm lại được chiếc iPhone ngoài đường; dù sao đi chăng nữa, mẹ cũng không phải mua cái khác.

Chiếc xe tải nhỏ màu xanh của Hiệp hội bảo vệ công viên của Maisons-Laffitte lạc lõng bên cạnh những chiếc ô tô đẹp. Chiếc xe cũng khá êm. Cố gắng hết sức và chúng tôi đã kéo được con tin lên trên ghế trước. Chúng tôi thắt đai cho anh ấy và tôi ngồi phía sau phòng trường hợp anh nảy sinh ý muốn bỏ trốn.

Cô Debbie quay trở lên thật nhanh để lo cho bé yêu của cô ấy. Chúng tôi đã nhìn thấy họ ra hiệu tạm biệt chúng tôi từ khoảng sân trời.

Chúng tôi đã cứu Cédric bất chấp bản thân anh ấy như vậy đây, có thể trong đáy lòng mình, anh chỉ đòi hỏi mỗi điều đó.

– Thế nào, thằng con trai của bố? - Anh ấy hỏi.

– Cứ làm như em là người duy nhất ấy. - Tôi đáp.

Chương 37

– Allô? Đừng bỏ máy, anh yêu. Bất ngờ này!

Giọng nói dịu dàng của Gwen, hẹn hò hàng ngày, một ngày anh gọi, một ngày cô ấy gọi. Không kể những trường hợp khẩn cấp, thời gian gần đây lại nhiều hơn.

– Thế nào, ông bạn thân của tôi ơi, khỏe chứ?

“Ông bạn thân của tôi”... Jacques và anh mới chia tay nhau hôm qua. Hôm qua, anh đã đưa bạn mình, anh trai cô ấy, ra ga Vannes. Điểm đến... Congo. Đi theo tiếng gọi của Chúa, của những dự định, giấc mơ, lý tưởng. Trước khi Jean-Rémi, khiêm tốn hơn nhưng cũng không kém phần điên cuồng, mà có khi còn hơn, gặp người đẹp của anh, ảo tưởng của anh ở Neuilly-sur-Seine.

– Sao thế, tớ khỏe! Tớ đang nghe cậu đây mà.

– Cậu vẫn chưa xong đâu, hãy tin tớ. Một câu hỏi nhỏ để bắt đầu nhé: bao giờ thì cậu cưới cô em gái của tớ đây?

Và đến lúc này, đó là niềm hạnh phúc trọn vẹn, sự giải thoát. Bất chấp việc Gwen đã cam đoan, anh vẫn có một chút gì đấy trong lòng: liệu Jacques có phản đối hay không?

Ngốc thật! Với đám cưới, chẳng phải những người anh em kia

sẽ trở thành những người anh em thực sự sao? Về phần còn lại, sự phản bội những lời thề quan trọng được thực hiện trong một phòng cầu nguyện ở Kerplouz có thiên nhiên làm chứng, việc bán xe ô tô hiển hách của anh, đã bao giờ anh nghi ngờ việc Jacques đã được hai người phụ nữ thương người, sẵn sàng khoan dung tất cả đối với sự hèn hạ của người đàn ông kia báo cho không?

Và anh quá xem thường tình bạn nên đã tránh chạm trán Jacques trong suốt những năm vừa qua. Đơn giản quá! Anh ấy bao giờ cũng từ châu Phi trở về vào những kỳ nghỉ lễ, và đó là khoảng thời gian thiêng liêng ở nhà Chevalier và bắt buộc phải được tổ chức ở “bảo tàng”.

– Đám cưới à, nhanh nhất có thể. Chỉ còn một thủ tục nhỏ nhỏ cần phải giải quyết trước đã; đó là li dị, tớ nghĩ là vậy.

– Ok. Với điều kiện là việc ấy không làm cậu mất thêm hai mươi năm nữa! Tớ đang mong sớm được làm bác đây.

Giọng nói trở nên trịnh trọng hơn:

– Tớ đã được biết về thằng con lớn của cậu. Liệu tớ có giúp được gì không?

– Tớ sẽ nói với cậu, hứa đấy.

– Còn ở Maisons-Laffitte thì thế nào rồi?

– Tuyệt! Công viên và lâu đài. Phòng của cậu đang sẵn sàng chờ đón cậu. Khi nào thì cậu tới đấy?

– Tớ sẽ bàn với Gwen. Tớ chuyển máy cho nó trước khi nó bóp cổ tớ đây. Tạm biệt nhé, người anh em.

Anh nhắm mắt lại. Quá đôi ngọt ngào xen lẫn bồn chồn lo sợ.

– Nào, anh yêu, Cédric, anh nói đi...

Vậy mà đến giờ đã là gần ba tuần kể từ khi anh đưa Cédric tới đây. Giải độc, nếu như từ đó có thể được dùng cho một thằng bé không bao giờ uống rượu trừ khi có cớ, và “hút” một cách có điều độ cho tới khi người khởi xướng làm việc ấy ở chỗ công cộng. Về vấn đề này, anh nóng lòng chờ dịp nói vài lời với ông Larivière. Liệu ông có không nhận ra ai là người đã có “ảnh hưởng xấu” tới người khác hay không?

Điều an ủi duy nhất là Violaine đã trượt kỳ thi tú tài. Anh không ngại ngừng gì với việc vui mừng vì điều đó.

Một bác sĩ của trung tâm y học-tâm lý của thành phố đã giúp Cédric cai ma túy. Trong khoảng tám ngày, Jean-Rémi không rời nó, tránh không kéo Tom vào chuyện này. Chẳng phải như vậy là nó đã chịu đựng đủ rồi sao, cậu bé dũng cảm?

Đến ở tại Maisons-Laffitte kể từ lúc Coline tới Grimaud, cô Debbie đã tiếp tục một phần công việc. Cédric không dùng ma túy. Cơ thể nó không còn đau đớn vì thiếu thứ chất độc kia nữa. Vấn đề vẫn còn ở trong đầu nó. Nó xa lánh mọi người, tự giam mình. Nhiều ngày trôi qua, tai nghe trên tai, nó trở nên mụ mẫm vì phim ảnh và âm nhạc.

Nó đã lễ phép từ chối đề nghị đăng kí vào một trung tâm cưỡi ngựa gần đó của Jean-Rémi. Một câu cảm ơn buông ra một cách hời hợt vào buổi tối hôm anh dành sự ngạc nhiên cho con trai anh vì mang chiếc Vespa về cho nó: một cách để khẳng định lại với nó lòng tin của anh.

“Tại sao lại không chứ?” anh đã trả lời ông ngoại của Cédric như vậy khi ông đến thăm đúng như lời hứa và đề nghị nó cùng

ông xuống Grimaude vào cuối tháng, giao tay lái cho nó và đi theo con đường dài nhất, lái xe bắt buộc có người kèm. Việc đó hoặc việc khác. Tới Grimaud hay nơi khác...

Nó mong chờ điều gì khi mà dường như ở đây chẳng có gì để có thể cho nó cả?

- Đừng sốt ruột quá, anh yêu, - Gwenaëlle trấn an anh. - Cédric của anh bị tổn thương về mọi mặt và từ tứ phía. Thứ mà nó mong chờ, chính bản thân nó cũng không cần phải biết. Hãy cho nó thời gian để tự nó gượng dậy được đã.

Thời gian! Lần đầu tiên trong cuộc đời, Jean-Rémi muốn thúc nó chạy thật nhanh.

Anh không biết rằng ngày mai anh sẽ bị kết tội.

Chương 38

Chuyện xảy ra bất thần như một cơn lốc. Một cơn lốc, mà mi không bao giờ muốn. Đó không còn là gió nữa, đó là sự giận dữ của trời. Khi tất cả đã bị quét sạch, tất cả những gì mi có, tất cả những thứ thuộc về mi, mi tự nhủ rằng lẽ ra mi phải cảm thấy nó đến. Đương nhiên phải có những dấu hiệu báo trước. Mi đã không đủ cảnh giác.

Cần phải nói về sự phòng vệ của chúng tôi, của bố và của tôi, kể từ khi chúng tôi cứu Cédric bất chấp bản thân anh ta, chúng tôi chưa lúc nào ngơi. Bố, giữa việc giám sát con trai và giám sát công viên, bởi vì mùa hè với những người đi nghỉ hè, là mùa của “những nguy cơ cao nhất”. Tôi, với khóa tập quần vợt tăng tốc, bóng do câu lạc bộ cung cấp, có cuộc thi giành giải quán quân vào cuối tháng, hoàn toàn thích thú.

Tóm lại, chúng tôi đã không thấy được thời gian trôi đi và đã từ lâu lắm rồi chúng tôi không đi lang thang gần Orphée.

Sáng nay, bố đã quyết định làm một vòng.

Tôi mặc bộ đồ chơi quần vợt – bắt buộc phải là màu trắng, chúng tôi xếp xe đạp của mình phía sau xe tải nhỏ và chúng tôi lên đường, không có Sapritch, nó vừa tắm hôm qua, gội đầu và tắm toàn thân. Với cái bồn tắm chân sư tử, đẩy được cái thùng

tô-nô ấy vào đó được là cả một vấn đề, và cô Debbie không muốn nhìn thấy nó tha về tất cả những thứ bản thủ của một công trường. Vậy mà chúng tôi đã cam đoan với nó là không bỏ rơi nó, dĩ nhiên là nó không tin chúng tôi, và chúng tôi hết sức xấu hổ trốn đi.

Các công trình sửa chữa lớn đã bắt đầu. Đại lộ Wagram đầy những ô tô và xe hai bánh, không kể đến tiếng ồn ghê người. Chúng tôi khó khăn lắm mới tìm được một chỗ.

- Không cần phải gây sự chú ý. - Bố quyết định. Và chúng tôi lén vào qua đồng đất đá sứt lở.

Góc đó đã được giải tỏa khá nhiều. Chúng tôi nhìn thấy rõ hơn trang viên phía dưới những giàn giáo. Trong vườn có rất nhiều người đang làm việc, đa phần đội mũ cứng.

- Kiến trúc sư cảnh quan, một người tên là Alban Derenne, người phụ trách việc cải tạo. - Bố cho tôi biết. - Hình như ông ta rất giỏi.

- Sự khác nhau giữa kiến trúc sư và nhà làm vườn cảnh quan như bố là gì ạ? - Tôi hỏi bố.

Bố nở một cười dễ chịu.

- Bố cho rằng với một cái tên quá đẹp như vậy, Alban Derenne sẽ đeo cà vạt, bố con thì không, như con có thể nhận thấy đây. Ngoài chuyện đó ra, ông ấy và bố làm cùng một công việc: bọn bố làm cho thiên nhiên trở nên nổi bật bằng cách cố gắng phục vụ nó, mà không phải là lấy nó để phục vụ chúng ta.

Khi nào bố dừng lại, tôi sẽ nói với bố là tôi thấy chính bản thân chúng tôi cũng có một cái tên đẹp.

- KHÔNG! - Bố hét lên.

Đó là một tiếng hét kinh khủng, như thể người ta đã bắn một viên đạn vào lưng ông ấy. Tôi nhìn khắp nơi, nhưng chỉ có chúng tôi mà thôi.

Bố nhắc lại “KHÔNG” rồi chạy về phía cây bạch quả. Bố áp tay vào thân cây, khi rút tay lại, tôi thấy bàn tay bố màu đỏ và tôi phát hiện trên đây có in một chữ thập lớn.

– Con có hiểu được cái đó muốn nói gì không, Tom? Cây bạch quả của chúng ta sẽ bị đồn.

Tôi nghĩ rằng mình đã biết tất cả các giọng nói của bố. Giọng quá mức hiền lành khi bố suốt ngày nói “ừ” với mẹ. Giọng bố run run vì vui sướng khi bố quyết định làm lại nghề của mình. Giọng nói của sự nổi dậy, khi mẹ muốn ngăn cản bố làm việc đó, và giọng nói với Cédric: “Con không có quyền lựa chọn, bố đưa con đi”, giọng tôi thích nhất.

Giọng nói ấy, tôi còn chưa nghe thấy bao giờ. Nó khiến cho bạn phải đau khổ xót xa.

– Nhưng họ không có quyền, bố ạ! Bố đã nói với con rằng nó được bảo vệ mà.

– Theo như vẻ bề ngoài thì nó không còn được bảo vệ nữa.

– Có thể thế không ạ?

– Đây là điều mà chúng ta sẽ thấy.

Bố nhắm mắt lại và hít thật sâu.

– Con ở lại đây, đừng đi đâu, đợi bố. Và bố lao thẳng lên trên trang viên.

Tôi nhìn vào dấu chữ thập. Nó chao đảo. Đó là khởi đầu của cơn lốc. Mi đã biết là sẽ không còn gì giống như trước nữa. Có

màu xám trong màu xanh lam, có hòn chì phía dưới sự dịu dàng, tôi nhìn thấy cái cửa trong thân cây.

Tôi lại gần và áp gan bàn tay mình lên thân cây, giống như bố. Khi tôi rút tay lại, bàn tay của tôi cũng có màu đỏ. Không mùi, thậm chí không có mùi của sơn mới, thứ đấy không bám vào vỏ của một vị vua.

- Như thế này là người ta sẽ giết chết mày phải không? - Tôi hỏi nó.

Thậm chí với chứng cứ trên bàn tay, tôi vẫn không tin vào điều đó. Nó giống như thể người ta quyết định chặt cây liễu của tôi trong khu vườn của lâu đài Hermine. Cây liễu đã kể câu chuyện của gia đình tôi, ông nội đã trèo lên đó, và sau đó là bố, và sau đấy nữa là tôi. Và ở trên cây, chúng tôi nghe câu chuyện về Vannes, được kể bởi biển khơi.

Những cây bạch quả, là câu chuyện của những người đàn ông, một chút chuyện của thế giới mà họ mang trong mình. Hơn nữa, thế giới ấy đang trong thời kỳ phát triển, vậy nên nếu người ta chặt nó, việc đó giống như là họ cắt đứt một câu chuyện vào thời điểm nó mới bắt đầu, người ta không có quyền làm việc ấy.

Tôi cúi gập người xuống và tiến lên một chút để xem bố tôi đang ở đâu, thực tế là không xa chút nào cả.

Bố đang tranh luận với những người đàn ông ăn mặc giống bố, thêm chiếc mũ cứng. Có một người đứng tì vào một cái xẻng, một người tựa vào cái máy ủi với những vòng xích khổng lồ, nhiều người khác đang đứng nghe. Không ai có vẻ cáu giận cả. Bố cũng không. Dù rằng điều ấy làm cho cuộc sống phức tạp

thêm, nhưng đôi khi cần phải biết nói dối để có được sự thật.

Trong khi chờ đợi bố quay lại, tôi ngồi tựa vào chân của con voi mamút, mặc kệ chiếc quần soóc của mình. Dù sao đi chăng nữa thì môn quần vợt cũng đang chao đảo.

– Sáng thứ sáu, lúc chín giờ. - Bố thông báo. - Ngày kia. Họ đã cho mời một chuyên gia, người đã tuyên bố rằng có thể sẽ có những thiệt hại lớn ở khu vực xung quanh nếu như cái cây bị đổ, nhất là xuống nhà bên cạnh.

Giờ thì có thép trong giọng nói của bố. Chúng tôi đến xem ngôi nhà ngay sát đó, một dạng nhà gỗ với những bức tường bằng gỗ cây dẻ, một khu vườn nhỏ xíu, chẳng thấm vào đâu so với Orphée, nhưng dù sao cũng đáng yêu. Những ô cửa màu xanh của ngôi nhà đóng kín.

– Đó là một ngôi nhà để nghỉ dưỡng. Chủ nhà chỉ đến đây trong những kỳ nghỉ mà thôi.

Bố quay về phía cây bạch quả và đo khoảng cách:

– Đương nhiên là nếu nó đổ, ở đây sẽ chẳng còn lại gì đáng kể cả. Hình như chi tiết duy nhất mà vị chuyên gia giả định kia đã quên không ghi chép lại, đó là ở tuổi này, để đón đỡ được nó, cần phải có một trận bão hay kỉ băng hà. Và còn nữa...

– Có nghĩa là ông ta đã nói dối ạ?

– Có thể là ông ấy đã không chỉ dẫn đầy đủ cho người ta.

– Còn bố sẽ làm gì?

– Báo cho ông Grégoire. Cử một chuyên gia khác đến.

– Ông ấy và bố có quyền không ạ?

– Nếu bọn bố không có, bọn bố sẽ đòi được quyền đó.

Chúng tôi lại đi qua đồng đất đá và chạy tới chỗ xe tải nhỏ. Khi bố lấy cái xe đạp của tôi ra, tôi càu nhàu.

– Con không thể cùng bố đến đây được à?

– Hãy thứ lỗi cho bố, không thể được! Bố sẽ có rất nhiều việc phải làm.

Có nghĩa tôi là người thừa.

Dù sao đi chăng nữa, tôi cũng không đi đánh quần vợt, tôi về nhà.

Tôi để cây vợt trên ghế xe ô tô tải nhỏ. Thậm chí không chắc là bố nhìn thấy. Bố bật công tắc. Trước khi khởi động, bố mới nhớ là tôi đang tồn tại.

– Con có biết tại sao họ lại muốn chặt nó không, Tom? Để xây nhà để xe. Một nhà để xe được hai xe ô tô, với lối vào thẳng từ đại lộ.

Và lúc này, bố có giọng nói của một kẻ giết người.

Chương 39

Cô Debbie và Cédric đang ở trong bếp. Cédric đang ngồi ăn sáng, mang tai nghe, cô Debbie nhặt rau trên bồn rửa bát.

Sapritch cố làm ra vẻ buồn thảm, nhưng quá vui mừng khi nhìn thấy tôi nên nó không thể che giấu được, và nó đành vừa thở dài vừa đưa mũi trên đôi giày vải để còi đàn của tôi để xem tôi đã đi đâu mà không có nó.

Tôi vuốt ve nó cho vui vẻ, và sau đó tôi ngã người xuống ghế của mình. Ở đây, mỗi người luôn luôn ngồi đúng một chỗ. Cédric ở cạnh cửa, cô Debbie gần bếp, tôi cạnh bố.

– Không đánh quần vợt hả Noah? - Cédric hỏi. - Trời mưa à?

Tôi không trả lời: quá nhạt. Tôi chỉ nhìn gan bàn tay của mình. Cô Debbie cau mày, bỏ mặc những quả đậu, đến ngồi xuống cạnh tôi trên ghế của bố và cầm lấy tay tôi.

– Cái gì thế này, anh chàng? Máu à?

Tôi nghĩ đến tiếng kêu của bố, tôi không ngớt nghe thấy tiếng kêu ấy, cảm thấy đau khổ xót xa, vậy nên tôi trả lời “Gần như thế” và nói thêm: “Có chuyện gì đó khủng khiếp xảy ra với nó.”

- “Nó” là ai vậy? - Cédric hỏi.

– Anh hãy đoán xem.

Anh ấy đặt lát bánh mì phết của mình xuống và bỏ đôi tai nghe treo lủng lẳng như ổ khóa cửa khi bị bố đẩy đổ. Cô Debbie đứng dậy, cô đi hứng đầy một cốc nước ở vòi nước và đặt trước mặt tôi.

– Cháu hãy bắt đầu bằng việc uống từ từ, thở thật sâu, sau đó hãy giải thích cho mọi người nghe.

Đó là mẹo của cô ấy để chữa nấc, và cách này rất hiệu nghiệm. Tôi uống một hơi cạn cốc nước, mồm phồng to.

– Họ sẽ chặt cây bạch quả của bố. Màu đỏ là của chữ thập trên thân cây.

– Cây bạch quả nào của bố? - Cédric hỏi.

Cây cối, anh ấy không thêm quan tâm. Chúng một tuổi hay hai trăm tuổi, đối với anh, cũng thế. Hơn nữa, kể từ khi mà tôi không may kể cho anh ấy nghe rằng ở Vannes, bố đã trèo lên ngọn cây liễu để tìm tôi – một lời hứa là một lời hứa –, tôi nghĩ anh ấy ghen tị.

Trong những hòn đảo nhiệt đới đã phơi mình giữa các biển cổ của trái đất giống như đảo Martinique, dù không phải lúc nào chúng cũng trụ vững, song cây cối vẫn bảo vệ mặt đất và cư dân. Vậy nên cô Debbie chăm chú lắng nghe tôi kể về những con khủng long, về Hiroshima, về cái cây thiêng, về chúa tể thời gian, trong khi đó Cédric chỉ nghe có một chuyện, anh ấy đã lại đeo tai nghe vào. Chúng tôi nghe thấy âm thanh nền là thứ nhạc rock của anh, và có cảm giác như đang trong một bộ phim, điều này khiến tôi càng ghen ngào hơn.

– Thế cái cây đó ở đâu? - Cô Debbie hỏi, cô thích đi dạo, nhất là khi các kị sĩ lễ phép cúi chào cô ấy khi đi ngang qua.

– Ở đại lộ Wagram, trong khu vườn Orphée, có một ngôi nhà, gần như một tòa lâu đài, một người lắm tiền nhiều của, hơn nữa lại là một mạnh thường quân khuyến khích các nghệ sĩ trẻ, vừa mới mua nó.

– Tao đăng kí! - Cédric hét lên.

– Đừng có nghe, nó làm ra vẻ đấy. - Cô Debbie nói. - Tiếp tục đi, anh chàng.

– Nếu đến đây, cô sẽ không thể bỏ qua được. Cây bạch quả cao bằng hai tầng nhà và chiều rộng tán lá cũng ngang bằng với chiều cao.

– Thế tại sao người ta lại muốn chặt cái cây tội nghiệp ấy? - Cô phẫn nộ.

– Vị kiến trúc sư cảnh quan nói rằng vì nó có nguy cơ đổ, trên thực tế là ông ta muốn xây một nhà để xe ở chỗ đó.

Lúc này, Cédric tắt máy nghe nhạc.

– Một nhà để xe thay vào chỗ của một cái cây, tao hiểu cả rồi. Tội đại bất kính.

Đến nước ấy, tôi nổi cáu.

– Anh chẳng hiểu gì hết. Anh không cần biết điều gì xảy ra với bố, thế thôi.

– Thế ông ấy giờ đang ở đâu rồi?

Tôi coi khinh. Cô Debbie là người mà tôi trả lời.

– Bố cháu đi gặp ông Grégoire, ít nhất thì ông ấy, ông ấy tôn trọng bố cháu. Ông sẽ không chế giễu.

Grégoire, cái tên đã khiến Cédric nín thinh. Lần đầu tiên họ gặp nhau, đó là vào buổi sáng hôm chúng tôi đưa anh tới đây

bằng bạo lực. Vì khi ấy cô Debbie vẫn còn ở lại Neuilly để chăm sóc Coline, chúng tôi cần giúp một tay để đưa “kiện hàng” này lên tầng – cầu thang thì hẹp, phải tính toán để qua được chỗ ngoặt.

Ông Grégoire là một người khổng lồ: 1m97, cỡ chân 48, giày của những cửa hàng đặc biệt. Ông đã chìa tay ra cho thằng lùn đang múa may vì không muốn ra khỏi chiếc xe tải nhỏ.

– Chào con trai! Rất vui được làm quen với con.

Từ “con trai”, cộng thêm từ “vui mừng”, đã làm anh trai tôi sửng sốt. Vừa đủ thời gian để ông Grégoire quăng anh ấy lên vai và đưa lên trên giường của anh ở tầng trên. Từ đấy, giữa hai người họ có một cái gì đó.

Chúng tôi sống trong ngôi nhà thời thơ ấu của ông Grégoire. Ông rời ngôi nhà này khi ông lấy vợ. Mẹ ông ấy đã sống ở đây trước khi chúng tôi dọn đến. Cái mà chúng tôi nghe thấy chính là tâm hồn của bà ấy. Hiện bà đang sống trong một nhà dưỡng lão ở Paris và chuyện ấy là không hề nói quá.

– Và họ sẽ cố gắng cứu cây bạch quả bằng cách nào? - Cédric hỏi. - Ở đây mọi người đang như ngồi trên đồng lửa! Chỉ khi nào việc đó gây kích động ở cái xứ khỉ ho cò gáy này.

Tôi nghĩ đến chuyện “làm ra vẻ”.

– Họ sẽ cho mời một chuyên gia tới.

– Ôi chao! “Những chuyên gia ở Maisons-Laffitte”. Sẽ nóng bỏng đây. Khi nào thì cứu cây vậy?

Lúc này, chính cô Debbie là người nổi cáu.

– Cháu im đi, Cédric. Cháu không nghĩ đã đến lúc chứng tỏ cháu là ai rồi sao?

Chương 40

Tôi rình ở đầu hồi khi bố và ông Grégoire về, ai lái chiếc xe tải nhỏ của người ấy. Bố nhanh nhẹn nhảy ra khỏi xe, tôi lập tức hiểu như vậy sự việc đã tiến triển tốt hơn đối với bố rồi. Cuối cùng thì có thể đối với chuyện cơn lốc, chỉ là một tín hiệu báo động giả.

Bố lấy cây vợt cóc cho tôi ba cái vào đầu.

– Con đã sai lầm khi không đi đánh quần vợt đấy. Chuyện ấy sẽ ổn thôi.

– Xin chào, chàng trai, - ông Grégoire nói và trều mến ôm lấy tôi. - Khi ông bằng tuổi cháu, ông cũng đợi bố của ông ở đầu hồi. Thậm chí là mông của ông còn bị ăn đòn cơ, cháu không bị đấy chứ? Ông đã hỏi bố ông xem ông ấy đã bắt được bao nhiêu tên sát nhân rồi.

Bố của ông Grégoire làm trong ngành cảnh sát: cảnh sát trưởng.

Chúng tôi ngồi dưới cây đinh tán. Lúc bảy giờ tối mùa hè thật tuyệt vời. Ông mặt trời đã đi nghỉ, âm thanh và hương thơm phảng phất. Với cảnh ánh sáng chiếu xuống thành những hình tròn trang trí trên bàn, mi cứ ngỡ mình đang trong một bức tranh ở bảo tàng kể về niềm hạnh phúc trong một cái khung cổ

mạ vàng.

Cô Debbie đã có mặt! Ông Grégoire ôm hôn cô ấy ba lần. Không thể cưỡng lại được, cô ấy thật quyến rũ. Cô nhanh chóng đi lấy những cái ly thật đẹp cho phần khai vị. Tất cả mọi người đều biết sở thích của ông Grégoire: một ly nhỏ rượu nho lạnh, hai khoanh nhỏ xúc xích cắt dày, một mẩu pho mát và trước mặt các bạn là một người đàn ông mãn nguyện.

– Này, mọi người ở đây à? - Cédric làm ra vẻ ngạc nhiên bên cửa sổ phòng mình.

– Mọi người đang đợi cháu đây, con trai. - Ông Grégoire đáp.

Khi anh ấy tới, tất cả đã ngồi vào bàn rồi. Tất cả cùng uống, bố rượu nho, cô Debbie nước ép táo, tôi Coca. Không có những cái ôm hôn dành cho anh trai tôi, anh ấy phải làm việc đó. Ông Grégoire chỉ chỗ mà ông đã giành riêng cho anh, vẫn là chỗ mọi khi.

– Bố nghĩ Tom đã cho con biết rồi. - Bố nói.

Cô Debbie và tôi cùng nói “đúng vậy”.

– Dầu chữ thập trên cái cây ạ? - Cédric hỏi.

– Chính xác. - Ông Grégoire đáp. - Mỗi nguy hiểm đã tạm thời bị gạt sang một bên. Chuyên gia của chúng ta đã qua đó. Ông ấy đã chứng minh điều mà chúng ta biết một cách hoàn hảo: không còn nguy cơ nào khiến cây bạch quả dũng cảm của chúng ta đổ lên nóc nhà hàng xóm hay bất cứ chỗ khác. Chúng ta đã thành công trong việc gỡ gỡ các chủ nhà. Mọi người hãy tưởng tượng những con người đáng thương đó đã không được cảnh báo về mối nguy hiểm chết người đang lơ lửng trên đầu họ.

Ông ấy cười, sau vừa nhấp nháp một ngụm rượu, vừa nháy

mắt với cô Debbie, rồi ông cắn một lát xúc xích. Cô Debbie luôn giữ lại phần vỏ cho bữa tráng miệng của Sapritch.

– Ngay giữa buổi chiều, bản báo cáo đã được gửi tới văn phòng kiến trúc sư qua Internet. Đến giờ, hẳn nó đã được biết đến rồi. - Bố nói.

– Còn bây giờ? - Cédric hỏi.

– Thì chúng ta chỉ còn có việc ngồi đợi câu trả lời mà thôi. Dù sao đi chăng nữa thì Derenne cũng phải lui kế hoạch của mình lại. - Ông Grégoire đáp.

Đúng lúc này, chiếc điện thoại di động của ông đổ chuông. Ông đi ra xa để trả lời và dấu rằng tất cả đang rất chăm chú lắng nghe, chúng tôi vẫn đánh giá cao phép lịch sự.

– Con có được phép không ạ? - Cédric hỏi, tay vừa chỉ chai rượu vang vừa đẩy cái ly của mình về phía trước mặt bố.

Thường thì chúng tôi tránh sự cảm dỗi đối với anh ấy, không bao giờ có rượu ở bàn ăn! Không do dự, bố rót rượu cho anh để thể hiện sự tin tưởng của mình.

– Thiêng thật, vừa nhắc tới... - ông Grégoire nói khi quay trở lại. - Đó là trợ lí của Derenne. Hẹn gặp ở đây vào chín giờ ngày mai.

Bố nhúm mày.

– Không thể nói rằng ông ta đã kéo dài thời gian.

– Nếu như con hiểu đúng, đây sẽ là một chuyên gia đấu với một chuyên gia. Cédric nói, và tôi sợ anh ấy nói cả về bộ phim truyền hình nữa, nhưng không. Không phải trước mặt ông Grégoire.

- Thậm chí là sẽ có một chuyên gia thứ ba trong trường hợp mỗi bên vẫn giữ ý kiến của mình, việc này rất có khả năng xảy ra. - Ông Grégoire trả lời. - Người đó sẽ do Diren cử tới.

- Di... gì cơ?

- Là Diren - Ban quản lý môi trường khu vực, ở Gentilly. Ý kiến chuyên môn của họ sẽ làm mưa làm gió.

Cédric khẽ mỉm cười.

- Một bên là một mảnh thường quân hào nhoáng, đầy những dự án cho lớp trẻ.

Một bên, một cái cây. Cực kỳ đáng kính, nhưng dù sao cũng chỉ là một cái cây. Chuyên gia của ông và bố sẽ làm mưa làm gió à, ở đó ông ta không có nguy cơ bị ảnh hưởng chút nào sao?

- Chắc chắn là không. - Bố dứt khoát. - Công việc của ông ta là chứng minh xem một cái cây có được coi là nguy hiểm đối với xung quanh hay không. Chỉ một điểm ấy thôi. Bố rất vui vì thấy con quan tâm đến việc này.

Cédric nâng ly của mình như để cụng ly. Anh uống một ngụm.

- Có một bà mẹ là luật sư quốc tế, điều này giúp mọi người biết được rất nhiều điều.

- Ví dụ?

- Rằng mọi người hãy là người có thể lực hoặc là người khôn khổ...

- Diren là một tổ chức độc lập. Thế lực sẽ phải dè chừng tổ chức này, rồi cháu thấy. - Ông Grégoire nói.

Điện thoại di động của ông ấy lại đổ chuông. Ông nhìn tên.

– Vợ tôi. Xin lỗi, xin cho tôi ba phút.

Lúc này, ông không nhúc nhích. Khi nghe điện thoại, mặt ông biến sắc. Ông nói: “Anh về ngay đây” và ông đứng dậy.

– Mẹ tôi không khỏe. Tôi phải đi đây.

Tôi thích vì ông ấy đã nói “mẹ”, dù ông đã 64 tuổi, mà ông lại là một người khổng lồ và đã nhiều lần làm ông rồi. Ông nhìn chúng tôi ngồi quanh bàn dưới tán cây đình tán và thở dài. Tôi nghĩ ở tuổi tôi, sau khi đợi bố mình ở đầu hồi, hẳn là ông cũng đã ngồi ở đó, cùng với cả mẹ của ông nữa.

– Tôi có thể làm gì không, thưa ông Grégoire? - Cô Debbie nói.

– Có! Cô có thể bỏ từ “thưa ông” đi. - Ông cố gắng đùa, nhưng điều đó không ổn.

Bố đứng dậy.

– Ở lại với các con cậu, Jean-Rémi. Tôi sẽ đến đón cậu vào 8 giờ sáng ngày mai. Như vậy chúng ta sẽ có thời gian để điểm lại tình hình. Hẹn gặp lại nhé, các chàng trai.

Ông ấy lao đi mà không uống hết ly rượu vang.

Tất cả mọi người im lặng. Chúng tôi nghe thấy tiếng chiếc xe tải nhỏ khởi động, nghiền nát giờ phút tuyệt vời.

– Các con phải biết là có chuyện gì ấy. - Bố khẽ nói. - Bà Anselme không ổn chút nào. Tất cả mọi người đang rất lo lắng.

– Có nghĩa là bà ấy sắp chết à? - Cédric tru tréo. Và anh nốc cạn ly rượu của ông Grégoire.

– Tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta ăn tối ở trong nhà đi. - Cô Debbie nói. - Ai giúp tôi với nào?

Mẹ của ông Grégoire, bà Étiennette, đã qua đời ngay trong đêm hôm ấy vì trụy tim. Ông Grégoire đã gọi cho bố để báo tin và nói rằng ông không thể đi gặp vị kiến trúc sư kia cùng bố được.

Bữa sáng, Cédric cũng đã có mặt như có phép lạ, cô Debbie mắt đỏ hoe. Mặc dù đây là một sự giải thoát đối với bà Étiennette, bà đã bị ốm từ rất lâu rồi và không còn muốn sống nữa, nhưng đối với con trai của bà ấy thì không phải là vậy, vì rằng người ta không giải thoát khỏi mẹ của mình: người ta sẽ mãi mãi mất đi, chỉ thế mà thôi.

Bố mặc bộ đồng phục của ASP. Tôi đi cùng bố ra chiếc xe tải nhỏ. Tôi nhớ lại ngày hôm qua, khi chúng tôi hoàn toàn vui vẻ đi dạo quanh Orphée. Cơn lốc đã khéo rình. Nó chỉ tạm ngưng làn gió của mình để cuốn chúng tôi đi khỏe hơn mà thôi.

Chương 41

– Ông Anselme không đi cùng ông à? - Alban Derenne ngạc nhiên khi nhìn phía sau của Jean-Rémi.

– Mẹ ông ấy mất đêm hôm qua. Ông ấy đang ở Paris.

– Ông cho tôi gửi tới ông ấy lời chia buồn của tôi cũng như của ông Galard, tất nhiên rồi. Tôi có thể hỏi ông là ai được không?

– Jean-Rémi Le Guen. Chúng tôi làm việc cùng nhau.

Ông kiến trúc sư cao lớn, người dong dong, tao nhã. Tóc màu ghi trắng hơi dài kiểu nghệ sĩ; ông ta có thể tự cho phép mình như vậy. Mắt sáng, môi mỏng, khinh người thì phải? Chắc họ cùng độ tuổi.

“Sự khác nhau giữa một người làm vườn và một kiến trúc sư “cảnh quan” là gì ạ?” sáng hôm qua, Tom đã hỏi bố mình như vậy. “Một chiếc cà vạt”, ông ấy đáp. Ông Derenne quàng một chiếc khăn lụa luồn vào chỗ khoét sâu của chiếc áo sơ mi thể thao. Đáng cấp hơn.

Chính người đàn ông trẻ tuổi cứng nhắc, vẻ rụt rè dờ dẩn, tóc cắt trọc, đeo kính, mang cặp đựng tài liệu, mới là người đeo cà vạt. Ông kiến trúc sư không giới thiệu anh ta với Jean-Rémi. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là trợ lý đã gọi điện cho

ông Grégoire hôm trước để ấn định cuộc hẹn.

“Thiên thật, vừa mới nhắc tới thì”...

Và bà Étiennette Anselme đã ra đi vào đúng đêm hôm ấy.

Một chiếc máy kéo âm ỉ đi qua. Người lái máy kéo chào ông Derenne, ông ta đáp lại bằng một cái gật đầu nhanh gọn. Trời đã nóng. Một làn bụi mỏng bay khắp nơi: vải liệm chẳng? Cây đàn lia của Orphée trên bệ đã được phủ một lớp chất dẻo đục.

– Chúng ta đi vào chủ đề chính được chứ? - Ông kiến trúc sư đề nghị.

Dọc theo các lối đi, những bồn hoa tương lai đã được phác thảo. Những đường cáp ngoằn ngoèo. Hệ thống chiếu sáng hình vòm dưới chân những khóm hoa chẳng? Hoa kết thành vành dưới gốc những cây to chẳng? Rất hấp dẫn. Ở đây, người ta đào một cái bể. Những chú cá cũng nằm trong dự tính chẳng?

– Chúng tôi đã được biết về báo cáo của chuyên gia của các ông. - Ông Derenne buông lời. - Cái cây bạch quả này thực sự đã hai trăm tuổi rồi sao?

– Cây già nhất trong vùng.

– Một cái tuổi mà có thể đồng nghĩa với sự yếu ớt.

– Như ông chắc đã đọc báo cáo rồi, đối với cái cây của chúng tôi, đó là tuổi thanh xuân.

– “Của các ông”?

Jean-Rémi chọn cách coi như không nhận ra sự mỉa mai trong giọng nói của ông kiến trúc sư. Họ đến gần với “chủ đề chính”. Khu đất đã được giải tỏa toàn bộ xung quanh rồi. Không còn bụi cây, cũng chẳng còn những cây con để bầu bạn với nó

nữa, bất chấp vẻ uy nghi của nó, anh thấy hình như vị chúa tể bỗng trở nên yếu ớt. Thật ngu ngốc, nhưng anh lại thấy bộ phim về án tử hình mà mới sáng sớm, người ta đã lột trần gáy của người bị kết án để đưa lên máy chém. Cái gáy quá trắng, quá mềm mại, của một chàng trai trẻ ở giai đoạn đầu của cuộc đời.

Anh chỉ vào dấu chữ thập. Mỗi lần nhìn thấy nó, bão tố lại nổi lên trong anh.

– Ông cũng đọc được kết luận của chuyên gia của chúng tôi rồi: thực tế là nó không có nguy cơ nào đổ được hết.

– “Thực tế” không phải là con số không. - Ông kiến trúc sư nêu lên. - Và ông không biết dự định của ngài Galard là biến nơi đây thành một địa điểm của sự gặp gỡ. Sẽ có rất nhiều người qua lại. Nguyên tắc của sự thận trọng... - Biết bao nhiêu sai lầm đã phạm phải dưới cái tên của ông ấy.

– Và biết bao nhiêu thảm kịch tránh được.

Viên trợ lí – khoảng ba mươi tuổi – theo dõi cuộc đấu không chớp mắt. Tối nay, anh ta hẳn sẽ phải đánh xi đôi giày đẹp bằng da có đường rua luôn dải lụa của mình. “Thế còn cậu, cậu nghĩ gì?” Jean-Rémi đột nhiên hỏi.

– Chúng tôi rất hiểu sự gắn bó của các ông với cái cây này. - Ông Derenne tiếp tục.- Hãy hiểu rằng, để thay thế nó, chúng tôi sẵn sàng trồng nhiều cây khác giống như thế ở nơi mà các ông muốn. Ông hãy báo cho ông chủ của ông biết vậy.

Cơn giận trào dâng trong lòng Jean-Rémi. Không, anh không hiểu gì hết.

– Để cho chúng giống được như thế, cần phải đợi hai trăm năm. Sự gắn bó... của chúng tôi đối với cây đó xuất phát từ câu

chuyện mà nó mang trong mình. Các ông đã bỏ công bỏ sức để nghĩ đến điều ấy chưa? Và câu chuyện này mới chỉ là bắt đầu. Nó sẽ tiếp tục chứng kiến nhiều thứ nữa sau khi chúng ta đã biến mất, chúng ta, và đôi khi là những dự án phù phiếm của chúng ta.

“Vân vân và vân vân”, anh nói dưới ánh mắt ngán ngẩm của người đối thoại với mình.

“Chúng ta đang lên kế hoạch cho cuộc sống, không phải đang làm thơ”, Olivia đã nói.

Thơ không bao gồm trong những kế hoạch của anh. Anh muốn cái cụ thể. Được rồi, người ta sẽ cung cấp thứ đó cho anh.

– Cái nhà để xe này... Liệu đây có phải là chỗ duy nhất các ông có thể xây không?

– Nơi duy nhất đủ rộng, với lối vào thẳng từ đại lộ.

– Ông đã báo cho ông chủ của ông biết về việc tranh chấp của chúng tôi chưa?

– Hubert Galard, “bạn” tôi rất bận. - Ông kiến trúc sư xẵng giọng đáp lại. - Ông ấy đã phê chuẩn toàn bộ kế hoạch của tôi rồi. Tôi được ông ấy cho phép thực hiện những kế hoạch theo ý mình. Mà không, tôi thú thật là đã không nói với ông ấy về cái cây này.

Ông ta tỏ vẻ sốt ruột, chán nản. Jean-Rémi đã làm mất thời gian của ông ta.

– Trong trường hợp này, ông hãy cho phép chúng tôi mời bên giám định thứ ba. - Anh lạnh lùng buông lời.

Anh trông chờ sự phản kháng, một hành động cáu giận. Một nụ cười ranh mãnh kéo dài đôi môi mỏng của người đối thoại

với anh.

– Thì đang thực hiện rồi đấy thôi, ông Le Guen.

Một đòn tấn công âm thầm, sâu xa, một hồi chuông báo hiệu trận đấu bắt đầu vang lên trong lòng anh. Derenne quay về phía trợ lý của mình:

– Sau khi đọc báo cáo của các ông, tôi đã yêu cầu Gérard, hiện đang có mặt ở đây, liên hệ với Diren. Anh ấy đã xin được một cuộc hẹn vào ngay cuối buổi sáng ngày hôm nay.

Gérard làm bộ quan trọng. Anh ta nghĩ giống ông chủ. Làm sao mà Jean-Rémi có thể lường được chuyện này được chứ?

– Mau lẹ thật đấy! - Anh cố chế giễu.

– Chúng tôi đã giữ đội tĩa cây tốt nhất của vùng trong nhiều ngày rồi. Họ chuyên đồn những cây lớn. Họ từ xa đến và họ rất đông khách. Chúng tôi rất lấy làm ái ngại khi làm phiền tới họ một cách vô ích. Chưa kể cái giá phải trả cho việc bồi thường trong trường hợp công việc bị hủy. Chúng tôi hy vọng sẽ có kết quả của bên giám định thứ ba ngay chiều hôm nay.

– Và nếu như kết quả có lợi cho chúng tôi?

– Chúng tôi sẽ tuân theo, tất nhiên là thế.

Một giọt mồ hôi lạnh nhỏ giữa hai vai của Jean-Rémi. Ông kiến trúc sư nói như thể ông ta đã nắm chắc phần thắng rồi.

“Một bên, một mảnh thường quân hào nhoáng, một bên, một cái cây. Đừng bao giờ đánh giá thấp đối thủ”, Cédric đã nói.

—Và các ông chờ người đó đến khi nào?

– Chúng tôi đã cho một xe đi đón ông ấy rồi. Gentilly chẳng phải là cửa ngõ thành phố bên cạnh. Khi biết người ấy đã chấp

nhận xáo trộn thời gian biểu của mình vì chúng tôi thì đó chỉ là chuyện nhỏ.

Ông ta nhìn đồng hồ:

– Ông ấy, hoặc bà ấy, chắc sẽ có mặt trong chốc lát thôi.

Một chuyến xe... chuyện nhỏ... “Hãy là người có thể lực hoặc là người khôn khéo.” - Tôi có thể tham dự vào việc giám định được không?

– Tôi sẽ đề xuất việc đó cho ông, - Derenne đáp. - Một cốc cà phê trong khi chờ đợi chứ?

Thứ đó dành cho kẻ bị kết án trước khi hành hình chẳng?

Ở nhà, ngoài phòng tắm và nhà vệ sinh, không có cửa nào là không có ổ khóa cả. Về phần những chiếc chìa khóa, hoặc là bị thất lạc, hoặc không tra được vào ổ khóa nữa, quá cũ rồi. Lựa chọn duy nhất còn lại cho mi, đó là gõ cửa hoặc là không.

Mười một giờ, Cédric đi vào phòng tôi mà không gõ cửa. Đang nằm dài trên giường chờ đợi tin tức, tôi ngồi bật dậy. Tôi vẫn còn chưa mặc quần áo, anh ấy thì đã mặc rồi: thế giới đảo lộn.

– Tao đã đi xem cái cây của bố. - Anh ta thông báo. - Đúng là nó khá khổng lồ, nhưng ngoài những chiếc lá kỳ quặc của nó, tao không thấy nó có gì quá đặc biệt cả.

– Em cũng vậy! Chính xác là người ta không nhận thấy nó đặc biệt. Chưa kể là nó rất thiêng liêng đối với bố. Em hy vọng không ai để ý thấy anh.

– Rồi sau đó thì sao? Ở đây rất đông mà.

Anh bắt đầu vừa dạo quanh, vừa nhòm ngó khắp nơi trong

phòng của tôi. Thật ngốc, nhưng đây là lần đầu tiên anh đi vào chứ không phải chỉ ló mặt vào phòng tôi thôi.

Anh quay người về phía tôi.

– Và điều gì sẽ xảy ra nếu chuyên gia thứ ba ủng hộ ông mạnh thường quân kia?

– Không bao giờ bố để cho họ động đến cây bạch quả của bố đâu. Cần phải bước qua xác bố trước đã.

– Rồi, để xem nào!

Tôi biết đó là những lời trịnh trọng ngu ngốc, nhưng bố nói rằng đó là những từ duy nhất nói ra được trong những trường hợp nghiêm trọng. Vả lại, người ta chỉ dùng những từ này đối với tình yêu. Chỉ cần nghe những bài hát, và khi ấy không ai đùa cợt nữa.

Anh tiếp tục lục lọi: tranh, ảnh, gia đình, Vannes, cây liễu. Anh lướt ngón tay dọc theo những quyển sách của tôi trong tủ sách, tắc tắc tắc. Tôi sợ anh phát hiện ra quyển sổ tay trong đó tôi ghi chép lại tất cả những gì diễn ra trong đầu tôi. Phù, không! Anh cầm chiếc vợt của tôi và vung lên.

– Mà mày thích quần vợt chứ?

– Trước đây! - Tôi trả lời. Anh đi về phía giường.

– Phòng của mày cũng không đến nỗi. Được! Tao sẽ làm một vòng quanh thành phố. Tao không biết khi nào sẽ về. Mày gọi cho tao nếu có tin gì mới nhé?

Trước khi đi ra, anh xoa đầu tôi, giống như bố khi muốn nói rằng bố yêu tôi. Tôi kêu lên: “Thôi đi”. Lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, tôi có cảm giác là mình có một người anh.

Chương 42

– Ngay từ tối nay, đại lộ Wagram sẽ bị cấm không được đi lại. Tình trạng đó sẽ được duy trì trong cả ngày mai. - Bố nói. - Những người thợ cưa cây cùng đồ nghề của họ sẽ có mặt vào khoảng tám giờ sáng. Tất cả khoảng chục người. Họ sẽ bắt đầu bằng việc sắp xếp một phạm vi an toàn quanh cái cây để tránh mọi thiệt hại cho khu vực xung quanh.

Bố quay về phía chúng tôi. Mặt bố như hóa đá, màu xám ngoét, rất cứng. Có một bản án tử hình trên đó.

– Một cái cây tầm cỡ như vậy không thể cưa từ gốc được. Vì vậy nó sẽ được xẻ từng đoạn, bắt đầu từ ngọn, sau đó từng cành, từng cành một, thân cây sẽ được cắt thành từng khúc cho tới tận cổ rễ. Cưa xẻ nhẹ nhàng đối với phần ngọn, càng xuống thấp càng nặng nề. Gỗ sẽ được công nhân dưới mặt đất chất lên những chiếc xe tải. Khi cây bạch quả được cưa xẻ xong, sẽ còn phải lo đến phần rễ nữa. Rễ của một cái cây hai trăm tuổi đại diện cho cả một thế giới, người ta không thể hy vọng có thể cắt bỏ hết tất cả được. Vì vậy chúng sẽ bị đốt cháy bằng vôi để tránh nguy cơ mọc lại. Kể cả thời gian nghỉ để ăn nhanh, trừ trường hợp đột xuất, địa điểm đó sẽ được dọn sạch hoàn toàn trong buổi tối.

Bố không nói nữa. Cô Debbie mắt nhìn xuống đôi bàn tay bắt chéo nhau của mình như thể cầu nguyện và có thể là cô ấy đang cầu nguyện. Tôi, thậm chí là những lời nói trịnh trọng cũng không thể thốt ra được nữa. Dù sao cũng cần phải có chút mơ mộng. Vả lại, bố chẳng nói một lời nào mộng mơ, chỉ toàn những lời lẽ hàng ngày.

- Thế ông chủ của bố đã mua ông ta bao nhiêu, ông chuyên gia giám định của Diren ấy? - Cédric hỏi.

Người ta không mua Diren. Vị chuyên gia ấy biết về hồ sơ. Tầm vóc và độ rộng tán lá của cái cây đã gây ấn tượng đối với ông ta. Có thể là ông đã nhớ về những cơn bão gần đây mà vùng này đã phải hứng chịu. Dù nguy cơ là rất nhỏ, đối với chúng ta là không tồn tại, ông ta vẫn thích không phải đối mặt với nguy hiểm hơn. Ông ấy đã đưa ra quyết định một cách rất thành thật. Tất cả những gì mà người ta chê trách ông ta nếu có thể đó là thiếu trí tưởng tượng. Bố không nghĩ rằng ông ấy hiểu mình đã kết án ai đâu.

Đồng hồ đổ chuông bốn giờ, một chiếc đồng hồ lớn có chân mà chúng tôi tìm thấy trong ngôi nhà khi tới đây. Nó đổ chuông hai lần: một lần nhẹ, một lần mạnh. Chúng tôi đợi cho nó đổ chuông xong.

- Có thể hôm qua con đã đúng. - Cédric, bố tiếp tục. - Như người ta nói thì vị chuyên gia đó “trẻ và năng động”. Anh ta không thể không biết đến những dự án xa hoa của ông Galard. Những dự án đó có thể sẽ ảnh hưởng đến anh ta mà anh ta không hề hay biết. Anh ta được đảm bảo chắc chắn rằng cái nhà xe sẽ không làm xấu cảnh quan...

Tôi hỏi:

– Còn ông Grégoire, ông ấy nói gì ạ?

– Tất nhiên là ông ấy sẽ đến ngay khi có thể. Nhưng ông có không ít việc phải giải quyết cho mẹ của ông ở Paris và ông ấy không muốn chất gánh nặng này lên vai vợ mình.

Bố nhìn đôi bàn tay của mình. Bố đã nắm chặt lại thành những nắm đấm.

– Điều đó không ngăn được chúng ta hành động.

– Người ta có thể biết không? - Cédric hỏi.

– Chúng ta sẽ làm thế nào để ngày mai, trước chín giờ, có đủ người quanh cái cây để làm chậm việc chặt hạ cây. Tất cả những hiệp hội của Maisons-Laffitte và những vùng lân cận đã được cấp báo rồi. Chúng ta cũng hành động cả trên Facebook và Dailymotion.

– Facebook à?

Cédric rút trong túi ra một chiếc iPhone mới toanh. Tôi hiểu anh đã biến đi đâu suốt buổi sáng rồi. Cô Debbie nhìn anh với ánh mắt yêu thương.

– Một trong số các cháu của ông Grégoire cùng với các bạn của mình đảm nhiệm việc này. - Bố tiếp tục mà hoàn toàn quên mất Violaine đã giết chết Cédric như thế nào. - Chúng ta cũng sẽ công kích cả báo chí. Do chúng ta có quá ít thời gian, tất cả những thiện ý đều được hoan nghênh.

Bố nhìn chúng tôi với đôi mắt của Sapritch khi nó thực sự lo sợ cho cuộc sống của mình. Lúc này, mi không thể cưỡng lại được.

– Bố có thể trông cậy vào các con trai của bố được chứ?

– Ok. - Tôi đáp. - Chúng con làm gì ạ?

Cédric đứng dậy.

– Con phụ trách phần truyền hình.

– Chúng ta đã nghĩ tới điều đó, dĩ nhiên rồi. Các trạm của địa phương có trong danh bạ và...

– Toàn quốc! - Cédric cắt ngang.

– Cho buổi sáng mai à? Bố ngạc nhiên vì chúng ta khiến ai đó lưu tâm nhanh đến vậy đấy.

– Bố một cô bạn của con làm ở kênh truyền hình 2. Con phụ trách việc làm cho ông ấy lưu tâm đến việc này thật nhanh. - Cédric đáp lại. Vẫn còn vài cô nàng sẵn sàng phục tùng con đấy.

– Bố không nghi ngờ chuyện đấy. - Bố nói.

– Giờ và địa điểm hẹn gặp?

– Tám giờ, quảng trường Napoléon. Hiệp đồng tác chiến này sẽ mang tên “Chúa tể thời gian”.

Cédric rút lên:

– Chỉ thế thôi sao?

– Tất cả chỉ có thế.

– Và đấy không phải là giấc mơ chứ ạ?

– Có chứ! Có người đã nói rằng: “Một cuộc sống thành đạt có nghĩa là giấc mơ thời thơ ấu đã thành hiện thực.” Bố cho rằng con hiểu.

Họ nhìn nhau và xảy ra một điều khủng khiếp: cơn thịnh nộ của ông trời đã dịu đi. Tôi không còn thấy sợ nữa.

Tôi đảm nhận người “điên cuồng” với cây cối.

“Allô?” bà nội nói.

Với bà, thật thoải mái vì chúng tôi luôn chắc chắn sẽ tìm thấy bà. Tôi nói với bà rằng chúng tôi cần nói chuyện khẩn cấp với chú Jacques, không có thời gian để giải thích với bà vào lúc này.

Bà cho tôi số điện thoại di động của chú ấy. Một điều khác cũng thật thoải mái với bà, đó là bà không ngạc nhiên vì điều gì hết. Bà chỉ hỏi mỗi câu: “cháu khỏe chứ, trái tim dịu dàng của bà?”. Tôi đáp: “Tuyệt ạ”, và tôi bỏ ống nghe xuống.

Khi chú Jacques nói “allô”, tôi nhận ra giọng của chú ấy. Bô nói rằng luôn có tiếng cười trong giọng nói của chú ấy, tính hài hước. Chính xác!

Tôi nói:

– Là cháu Tom đây ạ. Chúng cháu cần sự giúp đỡ của chú. Chú phải đến Maisons-Laffitte ngay lập tức.

– Dĩ nhiên rồi. - Chú đáp. - Vấn đề giáo dưỡng à, thưa sếp?

Tôi kể cho chú ấy nghe toàn bộ sự việc.

Chương 43

Họ không giương biểu ngữ. Họ không hô khẩu hiệu. Không có mũ chùm đầu cũng chẳng có khăn quàng cổ, không có gì có thể dùng làm vũ khí cả, tay không, mặc trang phục mùa hè, đó là mệnh lệnh.

Dọc theo những con đường, đại lộ, họ vội vã đi về địa điểm gặp mặt, đàn ông, đàn bà và trẻ em, những em bé nhất trên vai của các ông bố, họ đến từ khắp mọi nơi trên hành tinh bởi vì đang là kỳ nghỉ hè và nước Pháp ôn hòa là một trong những đất nước được khách du lịch yêu thích nhất vì sự tự do bao trùm nơi đây và vì sự huy hoàng của quá khứ.

Jean-Rémi, Tom và ông Grégoire đến quảng trường Napoléon từ trước khi mặt trời mọc. Ông Grégoire mắt đỏ hoe như bất cứ người nào khác, những người khó nhọc chấp nhận việc không bao giờ còn được nói từ “mẹ” nữa.

Khi họ thấy ông Louis Le Fur, bạn của người này, thầy giáo của người kia đến, và phía sau ông là Jacques cùng Gwenaëlle, sự cảm động khiến họ sửng sờ trước khi lao vào trong vòng tay của nhau.

– Wagram, chẳng phải đây sẽ tình cờ là một thắng lợi sao? -
Chú Jacques rỉ tai Tom. Và hiểu được niềm hạnh phúc này xuất

phát từ đâu, bất chấp tình thế nghiêm trọng, một làn sóng hân hoan tràn qua Jean-Rémi: con trai anh!

Tám giờ, khi đoàn người tiến bước, họ đông tới mức người ta có thể nói đó là một rừng người, chính là đoàn người mà theo truyền thuyết đã đi theo thần Orphée khi ông ấy chơi đàn lia. Đó là giờ các kỵ sĩ đi ra ngoài để luyện tập hoặc đi dạo. Họ cho những chú ngựa dừng lại để nhường đường cho đám đông. Tư thế đáng tự hào của họ là động tác cúi chào. Một lần chẳng chết ai ở thành phố dành cho ngựa này, sự ưu tiên được dành cho người.

Chiếc xe tải của kênh truyền hình vệ tinh France 2 chạy về phía Maisons-Laffitte, đi trước là một ô tô con trong đó có Arnaud Clermont, nhà báo yêu thích của công chúng, cùng với một người phụ trách âm thanh và hai người quay camera.

Hôm qua, khi phát thanh viên của Télématin gọi điện cho Arnaud để yêu cầu anh ấy bảo vệ cho một cuộc biểu tình trong thành phố xoay quanh một cái cây, cây bạch quả hai trăm tuổi mà việc chặt hạ nó đã được lên kế hoạch vào lúc chín giờ, đầu tiên anh ấy nhăn mặt. Được biết những người can dự vào việc này không phải ai khác mà là nhà công nghiệp rất nổi tiếng Hubert Galard, cùng với người cũng không kém phần nổi tiếng Alban Derenne, kiến trúc sư cảnh quan, và đối mặt với họ chỉ là một nhà làm vườn tầm thường: Jean-Rémi Le Guen, thì hứng thú của anh ấy đã được kích thích. Lây trứng chọi với đá à? Sau cuộc phỏng vấn dài qua Internet mà anh đã thực hiện với con trai của người làm vườn, cuối cùng thì Cédric, một cậu con trai thông minh, nhiệt huyết, bị thuyết phục bởi tính chính đáng của cuộc chiến đấu do bố cậu dẫn đầu, đã thuyết phục được anh.

Câu chuyện không quá tầm thường như vẻ bề ngoài của nó! Giống như cây bạch quả mà Arnaud đã thông tin về nó cho anh: “chúa tế thời gian”, dưới lá cờ hiệu của nó, một cuộc biểu tình đã được tổ chức.

Và rồi, đầu tháng Bảy, cảnh ùn tắc, trò chơi ném hòn và lâu đài cát, thông báo lễ hội, chuẩn bị cho ngày quốc khánh, những sự việc này đang chạy ro ro trên màn ảnh nhỏ. Một câu chuyện đẹp, ông bà Toulemonde gặp gỡ nhau, làm rõ lên những câu chuyện phiếm trong những ngôi nhà tranh, đó là chiếc bánh thánh đối với nhà báo khát khao lĩnh vực này. Lĩnh vực con người.

Cuộc hẹn đã được ấn định ở “địa điểm của tội ác”, vào lúc bảy giờ, cùng với Cédric Le Guen. Họ có một tiếng rưỡi để đội ngũ kỹ thuật đưa thiết bị vào hoạt động và tiến hành những cảnh quay thử.

Ngay phần mở đầu của Télématin, bài phóng sự trực tiếp từ công viên của Maisons-Laffitte, do François Mansart, kiến trúc sư nổi tiếng của Đức vua-Mặt trời vẽ, đã được thông báo. Phát thanh viên, bạn của Arnaud Clermont, đã liên tục gọi điện cho anh trong suốt hành trình để báo với anh rằng có một lượng người đông đáng kể đang ùn ùn kéo đến quảng trường Napoléon, đến trung tâm của Vòng tròn Vinh quang, dù còn rất sớm. Đó thực sự là một đám đông đang sẵn sàng tiến về phía cái cây cần cứu. Tình hình có vẻ nóng hơn dự kiến. Những hình ảnh ấy đã được quay lại để quảng bá cho đề tài.

“Chúng ta giữ liên lạc nhé. Hẹn gặp lại.”

Chiếc xe ô tô đến đại lộ Wagram, theo sau là chiếc xe tải vệ

ting. Nhận ra vị nhà báo, những người đàn ông mở thanh chắn cấm đường vào đại lộ để cho mọi người vào mà không gây khó dễ gì cả.

Thanh chắn nhanh chóng rơi xuống dưới làn sóng người biểu tình.

Để sẵn sàng đón tiếp những người thợ cửa cây, Alban Derenne đã ngủ ngay tại đây, một trong những phòng ngủ của biệt thự Orphée.

Hôm trước được biết về buổi tụ tập do ASP tổ chức để chống lại việc chặt hạ cây bạch quả, sự phẫn nộ khiến ông ta nghệt thở. Vẫn cái tên Le Guen! Anh ta tự cho mình là ai cơ chứ? Alban đã gặp sở cảnh sát, họ đã hứa sẽ làm những gì cần thiết để pháp luật được tôn trọng. Vẫn còn may!

Và đúng lúc người ta thông báo cho ông ta rằng buổi tụ tập đã biến thành làn sóng người, ông ta nhìn qua cửa sổ, vẻ hoài nghi, một xe ô tô của Kênh truyền hình 2 vượt qua hàng rào của khu vườn. Lúc này, ông ta không ngần ngại gọi cho thị trưởng vào số máy riêng của mình. Ông này đang đến Grande-Bretagne, ở Newmarket, thủ đô của ngựa đua, Maisons-Laffitte là thành phố kết nghĩa với thành phố đó. Đây chính là vận may của ông ta! Cuối cùng ông ta liên lạc được với một bà phó thị trưởng, bà ấy đảm bảo với ông rằng tình hình đang nằm trong tầm kiểm soát. “Nằm trong tầm kiểm soát”, điều ấy nói lên gì khi người ta đã cho đài truyền hình đi vào trong một nơi sở hữu tư nhân mà chủ nhân không được thông báo trước cơ chứ?

Miễn cưỡng, ông ta quyết định gọi cho Hubert Galard, vừa từ hội nghị ở Genève trở về hôm qua. Chỉ còn thiếu mỗi việc ông

này phát hiện ra tình trạng náo loạn sắp xảy ra ở nhà ông ta qua màn ảnh nhỏ nữa!

– Tôi tới đây. - Ông ấy trả lời.

Một giọng nói không hài lòng của “ông chủ”.

Chương 44

Ông Étienne Anselme, bố của ông Grégoire, đã từng là bộ mặt của sở cảnh sát Maisons-Laffitte vào thời của ông. Một “người công tâm” đã cứu sống rất nhiều người, không ngần ngại giấu những đứa trẻ ở trong nhà mình và nuôi dạy chúng như con đẻ trong suốt cuộc chiến tranh gần đây nhất. Nhiều lần được thưởng huân chương vì những công hiến cho đất nước.

Việc ông Grégoire, người mà ngoài tầm vóc cao lớn còn thừa hưởng không kém những phẩm chất vĩ đại của bố mình: độ lượng, cương trực, tôn trọng phẩm giá, được kể tên cũng không phải là hiếm. Cảnh sát và ông cùng nhau sát cánh vì tất cả những gì liên quan tới sự an toàn của công viên. Và hôm qua, khi đột nhiên nhận được tin về cái chết của mẹ ông, các cảnh sát thấy đau lòng cho ông. Việc mai táng bà Étiennette bên cạnh ông Étienne đã được dự tính vào thứ hai, tại nghĩa trang thành phố, phố Souvenir. Một vòng hoa rất đẹp được chuẩn bị sẵn.

Trong khi chờ đợi, buổi sáng thứ sáu này, nói thẳng ra là ông cảnh sát trưởng Cailler đang quá đổi bức mình.

Dưới sự kêu gọi của ASP, do ông Grégoire, bạn của ông, lãnh đạo, một cuộc biểu tình được tổ chức từ hôm qua để bảo vệ một cây bạch quả trong khu vườn của biệt thự Orphée, thuộc quyền

sở hữu của một nhà công nghiệp giàu có, ngài Galard. Mệnh lệnh đã được ban ra là không được để ai tới gần, trừ những người làm việc trên công trường, cũng như bên nhận thầu chặt hạ cây. Nhưng trong khi người ta dự đoán tất cả có khoảng hơn trăm người biểu tình, thì lại có tới hàng nghìn người đã kéo đến. Và mặc dù có một quân số khổng lồ, quân của ông Cailler đã nhanh chóng bị đẩy lùi.

Người ta không chặn một đám đông gồm toàn những gia đình đầy đủ như vậy được. Người ta không thể đáp lại những nụ cười bằng hành động đe dọa. Người ta không thể ném lựu đạn hơi cay vào những nhóm khách du lịch hiền hòa, mặc vậy để đi ra biển.

Mục đích của cuộc biểu tình không phải là dùng vũ lực để ngăn chặn việc chặt hạ cái cây, ông Grégoire đã khẳng định, mà chỉ để hoãn quyết định của một kiến trúc sư, với ý kiến quá vội vàng, khó lòng mà trung thực được của ông ta, trong khi người chủ sở hữu thậm chí không được báo cho biết.

Để đi kèm theo cuộc diễu hành, hiệp hội đã kêu gọi toàn bộ các bộ phận của mình. Ông quyết định khi có một chút rắc rối, có biến động nhỏ nhất không kiểm soát được, ASP và cảnh sát sẽ cùng can thiệp. Để xem thế nào đã. Sẽ có một sự lộn xộn đẹp đây!

7h 30, chiếc xe ca chở những người thợ cưa cây và một phần đồ nghề của họ đến đại lộ Wagram. Không phải là không vất vả! Khắp nơi chỗ nào cũng có người và cảnh sát đã phải mở đường cho họ.

Trên đường đi, Ernest, ông chủ thầu cưa cây đã nhận được

những cuộc gọi của ông Derenne, khách hàng của mình, báo rằng có một cuộc biểu tình đang được tổ chức để phản đối việc chặt hạ cái cây. Ông ta đảm bảo sẽ dùng mọi cách để ông chủ thầu cửa cây có thể thực hiện công việc của mình.

Đây không phải là lần đầu tiên và cũng sẽ không phải là lần cuối cùng Ernest và những người thợ cửa cây – ông thích từ này hơn từ “những người tıra cành” - rơi vào tình cảnh tương tự. Chẳng ai có tâm trạng đặc biệt cả. Thứ đó là dành cho những kẻ thiếu kinh nghiệm. Công việc của họ, đối với phần lớn trong số họ là bản năng, họ cố gắng hoàn thành công việc với sự tôn trọng thiên nhiên. Một công việc cao quý. Không thể thiếu được. Nếu như các bạn để cho tất cả các cây mọc tùy ý, chúng sẽ tự loại nhau, cây khỏe giết chết cây yếu. Trong tự nhiên cũng như trong thế giới con người, đây là cuộc chiến giành ánh sáng, và thứ ánh sáng ấy, tất cả các loài đều có quyền được hưởng. Họ chăm lo việc đó.

Người ta cũng nhờ cậy đến họ để làm nhẹ bớt phần vỏ dày dai của những cành cây quá nặng khiến chúng kiệt sức vì nuôi bằng nhựa của mình, tới khi những cành cây đã trở nên yếu ớt do tuổi tác này không còn nguy cơ rơi xuống đầu của một người đi đường, một cái ô tô hay một ngôi nhà nữa. Và khi một cây lâu năm đã có dấu hiệu của tuổi tác, đến lúc nó phải nhường chỗ cho một cây mới, họ chặt sạch và đưa phần gỗ của chúng đi đốt.

Ernest biết đường đi. Ông ấy đã đến Orphée để ước lượng công việc, quyết định xem cần phải có bao nhiêu người, và lập dự toán.

Tới nơi, phát hiện chiếc xe tải của đài truyền hình đỗ cạnh tường nhà của chủ sở hữu, lúc ấy ông thực sự phật ý. Khi những

phương tiện truyền thông can thiệp vào thường là kéo theo những phiền phức. Còn chiếc xe tải để chở gỗ, ông sẽ đỗ ở đâu đây?

Ông kiến trúc sư vội tới để trấn an ông. Có sự đồng ý của Diren, luật pháp sẽ được thực thi, cây bị chặt hạ. Còn về phía truyền hình, họ sẽ rời chỗ này vào lúc chín giờ.

Phóng viên Arnaud Clermont đã xác nhận điều ấy với những người thợ cưa cây, một số trong số họ đã bắt đầu cưa nhàu. Đây là một bài phóng sự bình thường của Télématin mà tất cả mọi người đều đã biết giờ phát: 6h 30 đến 9 giờ. Công việc của họ sẽ không bị cản trở.

Vậy là họ thiết lập một chu vi an toàn, bày ra dưới chân cây bạch quả máy xẻ khúc, cưa, rìu, dao quắm nhỏ, cùng các thiết bị treo dây cho thợ làm việc phía trên cao. Và cạnh bức tường nhỏ, họ căng bạt để đón phần gỗ đã được cắt.

8h 15. Tất cả có mặt tại hiện trường để quay phim, vệ tinh chĩa về hướng Nam, hệ thống âm thanh đã được lắp đặt, những chiếc loa phát treo đó đây. Phía sau máy quay, những người quay phim đã sẵn sàng quay.

Những nhân vật chính của câu chuyện vừa mới tới. Một bên, Hubert Galard – oai vệ – và kiến trúc sư của mình; cộng thêm một người đàn ông thứ ba mặc đồ màu tối, với ánh mắt linh hoạt, ngờ vực, mà Arnaud nghi là làm cả nhiệm vụ vệ sĩ ngoài việc lái xe. Bên kia, Jean-Rémi Le Guen, vây quanh là một vài người bạn và một thanh niên mà Cédric, với hy vọng được ở gần anh phóng viên, đã giới thiệu cậu ta với anh ấy là người anh em của mình.

Arnaud đã giải thích với họ tiến trình của bài phóng sự. Hình ảnh của Maisons-Laffitte và của cuộc biểu tình, tiếp theo là phần trình bày tóm tắt chủ đề. Sau đó mỗi người có năm phút để phát biểu ý kiến, kể cả phần kết luận. Jean-Rémi sẽ phát biểu đầu tiên.

Không có vấn đề gì chứ? Không vấn đề! Những gương mặt được khép lại từ hai phía.

Một kĩ thuật viên đã gắn những chiếc micrô-cà vạt vào ve áo vét của những người bên này, vào áo phông của những người bên kia. Arnaud đã kiểm tra tai nghe giúp anh giữ liên lạc thường xuyên với Paris.

Tám giờ ba mươi.

– Tất cả đều Ok rồi. Các ông có thể bắt đầu khi nào các ông muốn.

Trong các trường quay của Télématin, người ta vừa phát mục thời tiết: “Một ngày hè đẹp trời trên khắp nước Pháp.” Điểm lại các mục đã phát, trang quảng cáo. Tiếng nhạc báo hiệu đến giờ của chương trình phóng sự vang lên.

Khắp nơi trên nước Pháp, trong các thành phố, làng mạc, xóm thôn. Ở Grimaud, ở Conleau, trên bến cảng nhỏ của Bono, lúc đầu, những người xem truyền hình nhìn thấy những hình ảnh đẹp của Maisons-Laffitte, tòa lâu đài, công viên, trường đua ngựa nổi tiếng. Sau đó là cảnh một đám đông vui vẻ và đầy sắc màu của những con người đủ mọi lứa tuổi đi bộ từ khắp nơi kéo về... phía một cái cây từ sáng sớm.

Một cái cây khổng lồ mà ánh mặt trời đã làm cho hàng nghìn chiếc tạo thành hình một cái quạt của nó tỏa sáng.

Cạnh cái cây, những chiếc máy quay đã cho thấy một nhóm nhỏ những người đàn ông với ánh mắt kiên cường, những người thợ xẻ cây.

- Xin chào! - Arnaud Clermont bắt đầu, gương mặt quay gần của anh xuất hiện trên màn hình. - Cái cây mà các bạn vừa được chiêm ngưỡng là một cây bạch quả. Tôi chắc chắn là cái tên này không xa lạ đối với các bạn. Cây bạch quả đã hai trăm tuổi. Tôi sẽ nói là “mới chỉ”. Tóm lại, một số cây sống tới hàng nghìn tuổi, điều ấy giúp loài cây này xứng đáng được mang cái tên rất đẹp “Chúa tể thời gian”.

Dưới chân cái cây, máy quay quay thật nhanh những người thợ xẻ trước khi quay trở lại với anh nhà báo.

- Trong khoảng hai mươi phút nữa, cái cây này sẽ bị chặt hạ. Giấy phép đã được DIREN tuyệt vời ban ra rồi. Ngài Galard, chủ sở hữu của khu vườn nơi chúng tôi đang có mặt, cùng với kiến trúc sư của ông ấy sẽ trình bày việc đó với các bạn.

Arnaud Clermont ngừng lại vài giây:

- Một người đàn ông đã chống lại việc này. - Anh nói tiếp. - Các bạn có thể nhận ra là ông ấy không chỉ có một mình. Ông tên là Jean-Rémi Le Guen. Ông là nhà làm vườn cảnh quan và làm việc trong công viên. Ông ấy sẽ nói với chúng ta tại sao ông muốn cứu cây bạch quả. Xin nhường lời cho ông, ông Jean-Rémi.

Khi mà bài phóng sự nhiều lần liên tiếp được thông báo, tất cả khán giả của Télématin có thời gian để tưởng tượng gương mặt của người bảo vệ cái cây. Dứt khoát phải ở chốn hoàng cung rồi, một số khán giả đã xem ông như một người lính cận vệ râu

xôm đang vùng kiếm. Đối với một số người khác lại cho là một dạng người kiểu Don Quichotte, hơi nực cười, chiến đấu chống lại những chiếc cối xay gió. Với những người lãng mạn hơn thì là d'Artagnan...

Người đàn ông trên màn hình không cao to, cũng chẳng quá thước, mặc trang phục không đẹp hơn cũng chẳng xấu hơn những người khác. Một người đàn ông giống như mọi người.

Cho tới khi ông ấy nói.

Gửi bình luận

Chương 45

“**Đ**ất sẽ ra sao nếu không có cây? Bố tôi hỏi. Không có trái cây để nuôi con người, không có bóng râm để trú chân, không có gỗ cây để sưởi ấm những ngôi nhà, gỗ cây dùng để làm thành những cái nôi, gỗ cây dùng cho nơi yên nghỉ cuối cùng?”

“Chim sẽ ra sao nếu không có cây? Cây để chim làm tổ, để mang tiếng hót của mình thúc giục chúng ta dang rộng đôi cánh của mình, xây dựng ý tưởng của chúng ta? Sẽ không có loài bướm, ong, tất cả những loài côn trùng, nối liền mặt đất và bầu trời, thứ hết sức nhỏ bé với cái vô tận?”

“Gió sẽ ra sao nếu không có cây để siết chặt gió lại giữa những cành cây, giữ lại sự điên cuồng của gió trong những tán lá, làm dịu bớt sức mạnh của gió, ngăn không cho gió tốc mái nhà, hủy diệt cây trồng, hoang mạc hóa đất đai khi gió trở nên dữ dội?”

“Mưa sẽ ra sao khi không có rễ cây để chặn lại, giúp nước mưa trở thành suối, thành sông, và không phải thành sóng nước tàn phá, biến đất thành bùn, xói mòn đồi núi và vách đá, chỉ còn để lại sỏi đá và cảnh tiêu điều? Rễ cây, bệ đỡ dưới lòng đất của toàn bộ sự sống, giúp sự sống phát triển, nuôi dưỡng sức mạnh, mở ra trong phạm vi của nó câu chuyện của thế giới và câu chuyện của những người khách qua thăm trong chốc lát.”

Ánh mắt của bố nhìn xa xăm. Ánh mắt ấy lướt trên đám đông, trên tất cả những người đã đáp lại lời kêu gọi “có mặt” này. Ánh mắt ấy đi vào trong các ngôi nhà của những người, từ khắp mọi nơi, cả trong và ngoài nước Pháp, đã nghe theo lời kêu gọi ấy.

“Một người ra sao nếu không có gốc rễ, không biết đến lịch sử của mình, xa lạ với lịch sử?” Bố hỏi họ.

Tựa vào người tôi, tôi cảm thấy ông Louis Le Fur run run. Ông Grégoire thì có những giọt nước mắt, thề rằng đó không phải là những giọt nước mắt dành cho mẹ ông ấy. Cô Gwenaëlle đang bay bổng trên bầu trời với lũ chim. Còn Cédric, núp sau hệ thống âm thanh, rõ ràng là anh ấy đang lâng lâng.

Bố chỉ cây bạch quả.

“Quá khứ ấy, lịch sử của chúng ta, vị chúa tể này sẽ kể lại cho chúng ta. Một cách bình tĩnh, đến kỳ cùng, cái cây này nói với chúng ta về những con người, có quyền lực hoặc vô danh, đôi khi là những anh hùng, những người đã trở thành tấm gương soi sáng cho chúng ta. Nó khích lệ lòng dũng cảm của chúng ta bằng việc kể cho chúng ta nghe về những kỳ tích của một số người đó. Nó làm tăng thêm nổi tức giận của chúng ta bằng việc gọi lại những tội ác mà những kẻ khác đã phạm phải.

“Từ trên tầm cao hai trăm tuổi, nó đã thấy được những triều đại sụp đổ, những đế chế bị tiêu diệt, sự thống trị của các bạo chúa, những kẻ tự cho mình là người có quyền định đoạt sự sống hay cái chết của hàng triệu những người anh em của mình. Nhưng nó cũng đã ở đây vào cái ngày đẹp trời khi chế độ nô lệ được bãi bỏ ở Mỹ. Nó đã nghe thấy tiếng hét của Gavroche khi

chết trên chiến lũy của Công xã Paris. Thân gỗ của nó rên rỉ trong vụ chìm tàu Titanic. Nó mỉm cười khi con người đặt chân lên Mặt trăng. Và hàng ngày nó cũng chứng kiến những niềm vui và nỗi cực nhọc của những người tầm thường nhất trong số chúng ta. Trong sự nồng nhiệt lan tỏa của nó, trong tiếng thì thầm của đám lá, những tình yêu đã đơm hoa, những niềm hạnh phúc đã được tỏ bày, những nỗi khổ đau đã dịu bớt.

“Ngày nay, khi thời tiết trở nên rối loạn và đôi lúc khiến chúng ta kinh hoàng, bố tôi nói, chúng ta thường xuyên không dành thời gian để khám phá ra chúng ta là ai, rất nhiều người trong số chúng ta cảm thấy không thoải mái, khó chịu. Hãy nghe điều mà cái cây này nói với chúng ta: chúng ta bao gồm cả thể xác và tinh thần. Chính bằng cách sống trong sự hòa hợp của hai thứ đó mà chúng ta hoàn thành được sứ mệnh, với sứ mệnh ấy, mọi người được gọi là người trần gian và chúng ta đạt được sự thoải mái. Cái cây nói với chúng ta: “Hãy dừng lại, hãy nghe thông điệp của tôi, và thôi đừng sợ hãi nữa.”

Những chiếc máy quay đi theo phía sau, bố tiến lại gần cây bạch quả của mình.

Giọng bố vang lên như sấm.

“Cái cây này còn trẻ, vững vàng, rắn rỏi. Nó không có chút nguy hiểm nào cả. Song nó lại là sự khó chịu đối với những người đã bị nó cản trở những dự án và họ không thấy việc họ buộc nó phải im lặng có nghĩa là họ buộc phần tốt đẹp nhất trong chính chúng ta, tâm hồn của chúng ta, phải im lặng.” Lần đầu tiên, bố quay về phía kẻ thù của mình.

“Vậy nên, tất cả những người có mặt ở đây, chúng tôi yêu cầu

các ngài tìm một địa điểm khác để xây dựng cái nhà để xe của các ngài.”

Về cái nhà để xe, trừ chúng tôi ra thì không ai biết cả. Vậy nên điều đó giống như một quả lựu đạn khi rút chốt, đầu tiên là một làn khói trắng, và sau đấy là tiếng nổ, một tràng pháo tay vang lên, giống như con sóng lớn ở Conleau, khi ấy tôi tự nhủ không biết liệu nó có cuốn theo cả ngôi nhà ấy đi không. Và tiếng nổ bùng lên rất to trong loa khiến người ta muốn bịt tai lại.

“Cám ơn, Jean-Rémi”, Arnaud nói. Và anh ấy nhắc đi nhắc lại câu “cám ơn” cho tới khi mọi người yên lặng trở lại, đó không phải là một chuyện bình thường.

“Bây giờ tôi sẽ nhường lời cho Ngài Galard.”

Ông ta, hình ảnh của một người ông! Tóc trắng, mắt xanh, khuôn mặt của một vị tướng. Chưa kể bộ trang phục – cà vạt và đôi giày da. Ông giải thích rằng ông ấy hy vọng Orphée trở thành một địa điểm đón tiếp những nghệ sĩ và rằng ông ấy không thể tự cho phép mình giữ lại một cái cây, nó quá đẹp, nếu đúng như biên bản giám định đã chứng minh, cái cây đó là mối đe dọa đối với các bạn trẻ mà ông ấy mong muốn mở ra tương lai cho họ.

“Nhưng tôi nhường lời lại cho bạn tôi, Alban Derenne, ông ấy sẽ giải thích với các bạn về tình huống này tốt hơn tôi.”

Trong khi ông kiến trúc sư tuôn ra những điều bịa đặt, rằng ông ta gọi bố là một người mộng mơ nguy hiểm, không, cây bạch quả bị chặt, đấy không phải vì để xây nhà để xe mà vì sự an toàn. Khi ông ta hứa sẽ trồng rất nhiều những cây bạch quả

khác tại Maisons-Laffitte, tôi thấy sọt soạt phía sau lưng và thấy Sapritch lén vào trong khu vườn qua lối đồng đất đá. Dù chúng tôi đã yêu cầu cô Debbie nhốt nó ở nhà, nhưng khi ông chủ của nó gặp khó khăn, nó cảm nhận được điều ấy từ cách xa nhiều dặm và không gì có thể ngăn nó vượt qua tất cả những chướng ngại vật để chạy như bay đến cứu ông chủ.

Đương nhiên là việc nó đến không thể trót lọt, không bị nhận ra, nhất là từ phía anh chàng lái xe – vệ sĩ của ông Galard, anh ta quan sát tất cả và luôn tay vào dưới áo vét, trong đó có giấu một khẩu súng.

Nhưng người ta không dừng việc quay phim vì một con chó. Dù sao đi chăng nữa cũng đã đến phần cuối, nên Arnaud Clermont đã tiếp tục như thể anh ấy không nhìn thấy gì hết. Và vì quay phim đã từng là công việc của Sapritch, nó che giấu tâm trạng của mình và đến ngồi xuống dưới chân ông chủ, tai ngả về phía sau, đuôi nằm ngang: “Tôi chẳng hài lòng chút nào cả. Hãy đợi xem.”

– Xin cho biết kết luận của ngài, ngài Derenne. - Arnaud Clermont hỏi.

– Phán quyết đã được một tổ chức đưa ra mà tất cả đều biết là độc lập. Hôm nay hay một hôm nào khác, luật pháp phải được thực thi.

Arnaud quay về phía bố.

– Ông Jean-Rémi?

Bố tiến về phía trước. Tôi túm chiếc vòng cổ giữ “cô nàng diễn viên” lại.

– Có lúc việc xét xử của con người cũng sai lầm. Cái cây này

có thể cung cấp cho chúng ta nhiều ví dụ đã được nêu trong các quyển sách lịch sử. Bao nhiêu cuộc sống, những số phận vĩ đại đã phải hy sinh, bị cắt đứt hoàn toàn bởi cái máy chém của những vị quan tòa có tầm nhìn hạn hẹp, những người mà giấc mơ, mang theo cả tương lai, là thứ xa lạ đối với họ. Đừng để cho tội ác này ngày hôm nay lại diễn trước mắt chúng ta.

Bố tháo chiếc micrô gắn vào áo phong của mình và lao lên.

Đoán được ý định của bố, ông kiến trúc sư nhảy lên để ngăn bố lại. Lúc này, tôi ra hiệu cho Sapritch, điều mà nó mong chờ kể từ khi nó về hưu, đã khiến nó trở nên nổi tiếng, hiệu lệnh của một “cú húc đầu”, chỉ một cái tên: Zizou.

Nó lao tới, đầu húc thẳng, và trước khi hiểu được điều gì xảy ra với mình, ông kiến trúc sư đã bị ngã chổng vó lên trời. Một tiếng cười vô tận làm rung chuyển bầu trời, cùng với những tiếng cười đáp lại trên khắp nước Pháp. Có thể về bản chất, đó chính là cơn lốc. Sapritch cúi chào dân chúng, mọi người nhiệt liệt hoan hô nó.

Trong quãng thời gian ấy, bố trèo lên cây. Những người khác chổng mông lên trời, nhưng là vì chính nghĩa, đó là những người bạn của bố, trừ lọ keo, dĩ nhiên rồi, đối với cô ấy, Jean-Rémi của cô có khả năng hái được cả mặt trăng.

Cédric đến cạnh tôi. Anh ấy thở dài.

– Rõ ràng là người đàn ông này không bao giờ biết tự làm nổi bật giá trị bản thân mình. Cần phải làm tất cả cho ông ấy.

Và rồi khi đến lượt anh ấy lao đến đuổi kịp bố trên ngọn cây bạch quả, tôi hiểu rằng Jean-Réve vừa giành được thắng lợi đẹp nhất của mình...

Chương 46

Sáng nay, ngày đầu tiên Coline đến trường mẫu giáo! Cô Debbie đưa nó đến trường. Hai mươi phút đi bộ, không phải là tận cùng của thế giới, đặc biệt là đối với Sai Lâm, kể từ khi ảnh của nó xuất hiện trên báo, nó tự coi mình là một ngôi sao và ngỡ rằng trái đất đã ngừng quay, trong khi ngôi sao, đó là Sapritch, còn nhân vật chính, đó là cây bạch quả.

Người ta đã đặt một tấm biển với bản lí lịch của nó dưới gốc cây và con đường được cấm cọc khắp nơi để cho phép rất đông những người hâm mộ mà bố tôi đã có được đến để ngắm cây. Người ta nói rằng cả nước Nhật đã hẹn gặp nhau tại Maisons-Laffitte. Chỉ có mỗi bận tâm duy nhất, không chiếc điện thoại di động cũng như máy ảnh nào, thậm chí là hoàn thiện nhất, có thể chụp được toàn bộ cái cây: người ta không thể chụp được cái vĩnh cửu.

Cô Debbie sẽ từ biệt chúng tôi vào cuối tháng Mười. Ngay khi cô ấy có nhà của mình, tất cả chúng tôi sẽ được mời đến Martinique, đảm bảo là bầu trời xanh và tràn ngập ánh nắng mặt trời. Chúng tôi sẽ xem xét điều đó sau đám cưới.

Đám cưới sẽ diễn ra vào đầu tháng Mười một, tại nhà thờ Thánh Pierre ở Vannes. Chú Jacques sẽ là người làm chứng cho

chú rể, Cédric sẽ làm chứng cho cô cô dại. Phải thấy rằng coi như cô đã dụ được anh ấy.

Thánh Pierre... Pierre... Peter! Một cú nháy mắt lạ lùng của số phận, dù rằng đó là ông Peter ở New York, mẹ đã phá lên cười khi Cédric lại nói với mẹ về ông ta. Anh ấy đã tưởng tượng ra điều gì đây! Chà... Mẹ à, tôi sẽ lấy làm ngạc nhiên vì mẹ lại lấy chồng đây. Mẹ nói rằng mẹ đã đồng ý.

Tôi sẽ quên mất điều tốt đẹp nhất. Hôm mà bố cứu được cây bạch quả, mẹ đã thấy tất cả trên chiếc iPhone của mình: thêm cả sự vụ của anh trai tôi nữa. Dù thế nào đi chăng nữa, buổi tối, khi bố nhận được đúng nguyên văn câu: “Hoan hô, Jean-Rêve, hôn anh”, kí tên “Hoa Cúc xòe”, không cảm nhận được mình đang bị choáng váng, bố quả thực suýt tụt khỏi ghế ngồi của mình.

Cédric đã bị đuổi học. Anh ấy phải vào nội trú để chuẩn lại một cách nghiêm túc cho kỳ thi tú tài môn tiếng Pháp, sau đó là kỳ thi tốt nghiệp. Một trường nội trú quá đắt và nằm ngoài phạm vi Paris. Bà ngoại Cacquarante là người trả tiền.

Anh về nhà vào dịp cuối tuần và trong những kỳ nghỉ. Khi ấy, ông ngoại là người lo chỗ nghỉ tạm cho anh, ở một trong những căn hộ một phòng đầy đủ tiện nghi ở tầng trệt của tòa nhà nơi ông ở. Như vậy, anh có được sự tự do và được đón tiếp một cách vui vẻ tại bảo tàng nếu anh thích. Chị Maria ở phòng bên cạnh. Dĩ nhiên là thêm vào đó, anh cũng được quyền có những món ăn ngon nữa.

Tôi bước vào lớp tám tại trường công ở Maisons-Laffitte một cách dễ dàng. Tôi đã có rất nhiều bạn. Tất nhiên, cô Debbie

khẳng định rằng đây là bởi vì tôi đã lớn. Tôi đã khuyên cô ấy đi học ngành tâm lí thay vì làm một cô thợ may trên hòn đảo của mình. Chuyện này cô ấy không nhầm, là vì tôi đã cao hơn bố 3 centimet rồi, tôi đã cạo râu mỗi tuần hai lần, vỡ giọng, phần còn lại cũng trở nên trịnh trọng theo, nếu các bạn nhìn thấy. Tóm lại, tôi đã bỏ rơi Anne-Charlotte. Trước hết, đó không phải là một tình bạn bất diệt. Sau tôi đã yêu và tôi có quá nhiều vấn đề khi chăm sóc thêm cô nàng nữa chỉ vì tình thương.

Một nhà xuất bản đã đề nghị bố kể lại kỳ tích của mình trong một cuốn sách. Vốn không phải là loại người thích thể hiện, bố đã từ chối. Tôi cầu nài. Vậy nên bố đã giao việc đó cho tôi. Cédric không nhầm khi anh nói rằng cần phải làm tất cả cho bố. Tôi đã không nói không, để sau này, trừ phi tôi chẳng thà xem một bộ phim.

Thứ bảy tuần sau, một bữa trưa hoành tráng tại nhà cho tuổi 13 của tôi. Cô Gwenaëlle sẽ tổ chức tất cả. Phải công nhận là cô ấy thường xuyên ở đây hơn ở Vannes. Ông Grégoire có lẽ sẽ không bỏ lỡ bữa tiệc vì bất cứ lí do gì. Cédric hứa sẽ đến, ông bà nội chắc chắn sẽ gọi điện, ông ngoại, tất nhiên rồi, mẹ, tôi hy vọng. Chú Jacques đang ở châu Phi. Về phần quà cáp, tôi không đòi hỏi gì ngoài những điều ngạc nhiên. Lúc này, tôi vẫn còn là đứa trẻ. Không có thêm một cây nến trên chiếc bánh ga-tô vì gia đình đã không mang dáng vẻ của địa ngục rồi.

Hiện giờ ngôi nhà đã hoàn thành việc sửa chữa, chúng tôi đã trở thành những người thuê nhà chính thức. Chúng tôi trả tiền thuê nhà bằng hiện vật cho ông Grégoire: rượu vang màu phớt hồng, xúc xích lớn và pho mát mỗi khi ông đến để lắng nghe linh hồn của bố mẹ ông. Theo tôi thì không thường xuyên lắm.

Một ngôi nhà không có tên, đó thực sự không phải là một ngôi nhà, vậy nên bố tôi và tôi, chúng tôi tìm cho nó một cái tên. Ngoài “Tháp canh”, cái tên không còn mang tính thời sự nữa, chúng tôi thấy cũng không có nhiều.

Ngược lại, có một người không thực sự xứng đáng được đặt tên cho đại lộ của chúng tôi, đó là Benjamin-Constant. Tôi đã đọc cuốn Adolphe, cuốn sách bán chạy nhất, trong đó có kể về cuộc đời của ông ấy. Các bạn hãy nghe đây!

“Tất cả những người đàn bà có thể dễ dàng bị chinh phục rồi sau đó bị bỏ rơi. Điều này khiến cho họ đau đớn, và mang lại cho chúng ta biết bao vui thú!”

Chúng ta hiểu rằng ông ấy không sống ở thời hiện tại, khi mà đúng hơn phải là ngược lại.

Khi ông thị trưởng của Maisons-Laffitte trao tặng cho bố huy chương của thành phố vì đã cứu “chúa tể thời gian”, một ý nghĩ đã nảy ra trong tôi. Tại sao chúng tôi không tống khứ cái tên Benjamin của đại lộ của chúng tôi đi để đặt tên của bố cho nó? Đại lộ Jean-Rémi Le Guen, việc này thất bại.

Một đại lộ với cái tên của người đang sống, hình như là hết sức hiếm. Cần phải thực hiện được một hành động hiển hách, phải là một người hùng.

Vậy vấn đề là gì đây?

HẾT

Lời Cảm Ơn

Cám ơn tất cả những người đã mở rộng cánh cửa của thành phố Vannes xinh đẹp của họ cho tôi, cho phép tôi làm cho trái tim câu chuyện của tôi cất lên nhịp đập ở nơi đây.

Trugarez a wir galon^[28] Patrick Mahé và Mick, các bạn của tôi, vì đã hướng dẫn cho tôi suốt dọc những khúc quanh dịu êm của “đại dương nhỏ bé”. Cám ơn Gilles Martin-Chauffier, người đã dẫn dắt tôi đến với sự thần diệu của đảo Ile aux Moines.

Không có Daniel de Rybel, người phụ trách khu vườn, thì cây bạch quả vẫn còn xa lạ đối với tôi. Ông đã giúp tôi thâm nhập vào thế giới huyền bí của nó, xin cảm ơn ông.

Tôi vô cùng biết ơn Jean-Luc Riva, phụ trách ASP ở lâu đài Maisons-Laffitte, nhờ có ông ấy mà tôi đã khám phá được những điều huyền diệu của khu công viên do François Mansart thiết kế.

• Chú thích •

- [1] Briard: giống chó bri (chó chăn cừu, lông dài).
- [2] Cacquarante: Chỉ số thị trường chứng khoán Pháp.
- [3] Looser: kẻ thất bại.
- [4] Cỏ: Tên gọi khác của tài mà, một loại cần sa có lá giống lá cỏ.
- [5] Out: khỏi cần.
- [6] Jean-Rêve: Có nghĩa là Jean-Mơ mộng (Viễn vông).
- [7] Urly Charlotte: Charlotte Xấu xí.
- [8] Please forgive me: Xin hãy tha thứ cho em.
- [9] I cant forget you: Anh không thể quên được em.
- [10] Đính trên trang phục dành cho luật sư, giáo sư.
- [11] Sự thoải mái.
- [12] Dễ chịu.
- [13] Có nghĩa là “Ngu ngốc”.
- [14] Loài quạ châu Âu gây xám, chuyên sống ở trong những gác chuông.
- [15] Ti Kabiten: Nhà của thuyền trưởng (theo ngôn ngữ của người dân Bretagne dùng vào khoảng từ thế kỷ VII đến thế XI).
- [16] Chiens assis: Tên gọi của một loại cửa sổ nhỏ trổ dưới mái dốc, với mục đích thông gió.
- [17] BTS (Brevet de technicien supérieur): Chứng chỉ kỹ thuật viên cao cấp (tạm dịch).

[18] Agapanthe: Loài hoa giống hoa ly, nở trong khoảng thời gian giữa mùa xuân và mùa hè.

[19] La Mort du petit cheval: Cái chết của con cá ngựa.

[20] Tchao, pantin: Tạm biệt nhé, con rối.

[21] Best seller: Sách bán chạy nhất.

[22] JTM: Je t'aime, có nghĩa là ANH YÊU EM hoặc EM YÊU ANH.

[23] Association syndicale du parc de Maisons-Laffitte: Hiệp hội công đoàn của công viên vùng Maisons-Laffitte.

[24] Roi-Soleil: chỉ đức vua Louis XIV.

[25] Mistinguette: Tên một nữ ca sĩ nổi tiếng của Pháp vào những năm 30.

[26] No shit: Không cần.

[27] SAMU (Service d'aide médicale urgente): Dịch vụ hỗ trợ y tế khẩn cấp.

[28] Cám ơn và hẹn gặp lại (Ngôn ngữ vùng Bretagne).